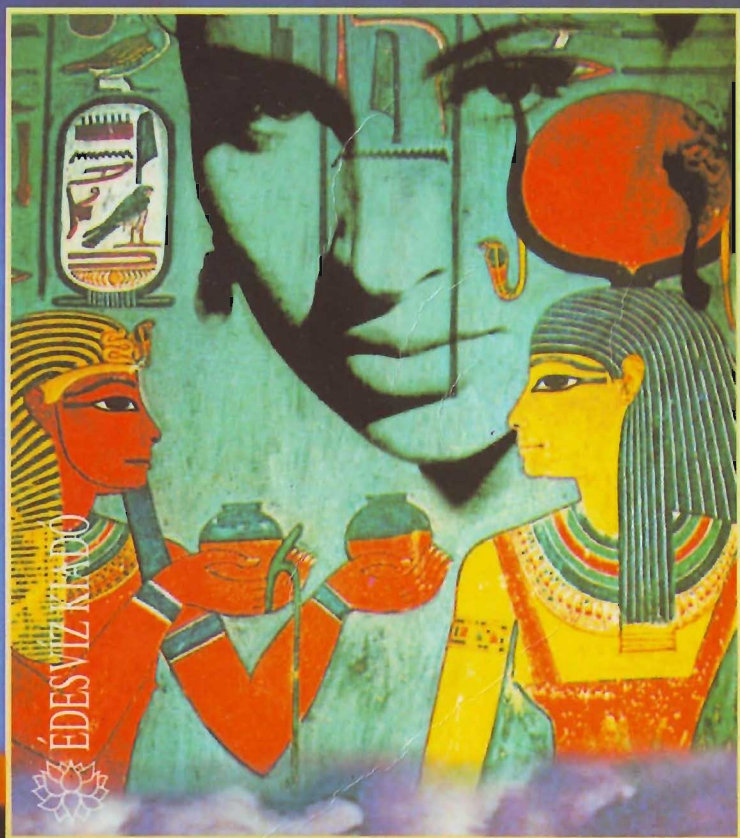

RÉGI KOROK ÜZENETE

BEAVATÁS II.

ÓEGYIPTÓMI MISZTÉRIUMOK
ELISABETH HAICH

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Elisabeth Haich / Einweihung
Der Goldmann Verlag, Germany
Minden jog fenntartva

Fordította
Érszegi András

Szerkesztette
Gálvölgyi Judit

Copyright © Elisabeth Haich, 1972
Hungarian translation © Érszegi András, 1994
Hungarian edition © Sweetwater Publisher Establishment,
1994, 1996, 1997, 1999, 2001, 2002, 2004
Cover design © Sweetwater Publisher Establishment,
1994, 1996, 1997, 1999, 2001, 2002, 2004

ÉDESVÍZ KIADÓ, BUDAPEST

Felelős kiadó a Kiadó igazgatója

Főszerkesztő Molnár Eszter

Műszaki vezető Erdélyi Anna

Tipográfia Happy Hand Kft.

Fedélfotó Buenos Dias

Nyomta Reálszisztéma Dabasi Nyomda Rt., Dabas

Felelős vezető Mádi Lajos vezérigazgató

ISSN 1215-3818
ISBN 963 528 777 1 Ö
ISBN 963 528 779 8

Tartalom

Telepatikus gyakorlatok	7
A jövő	13
Bo-Ghar és az életpálca.....	30
Ptahhotep tanításaiból:	
A hét rezgési oktáv, a frigyláda	39
A piramisok alakja	59
Ezékiel próféta könyve.....	76
Isten négy arca.....	78
A világkorszakok	100
Az utolsó előkészületek	113
A beavatás	132
Papnőként	179
„Még viszontlátjuk egymást!”	186
Az oroszlán.....	199
Köd és ébredés	208
Rú-Kha és a tizenkét pasztilla.....	220
A fiatal pap megjelenik	229
Ima és Bo-Ghar	234
A próbatételek megismétlődnek	239
Végző	245

Telepatikus gyakorlatok

Ptahhotep egy napon azt üzeni, jelentkezzek nála este. Amikor előtte állok, így szól hozzám:

– Az eddigi előkészítő próbatételeket jól kiálltad, és most már megpróbálhatsz valakivel tudatosan lelki kapcsolatba lépni. Az ilyen gyakorlatok sikeresebbek naplemente után, mivel a napsugarak izgató hatást fejtenek ki azokra az idegi központokra és mirigyekre, amelyek *a lélek testi megnyilvánulását* szolgálják, és a tudatot ilyen módon az anyaghoz kötik. A nap sugarai a szellemi megnyilvánulásokkal szembeni hatást fejtenek ki. Naplemente után megszűnik ez a hatás, a tudat elválhat bizonyos idegi központoktól, hogy visszahúzódjon a szellemi síkra. Az élőlények nyugovóra térnek, elalszanak. Az „alvás” azt jelenti, hogy a tudat a testből visszahúzódik a lélekbe. Tekintve, hogy az emberek többsége a lélek mélyebb rétegeit nem tudja *tudatosan* elérni, elveszti eszméletét – elalszik. Gyakorlással olyan szintre fejlesztheted idegeid ellenálló képességét, hogy tudatodat a legmélyebb szinten is meg tudd őrizni. A napközben nyugvó idegi és agyi központok így aktívvá válnak, és átveszik, továbbvezetik a lélek, az *önnönvaló* mindenén áthatoló rezgéseit. A távolságot áthidaló, vagyis telepatikus kapcsolat ezáltal válik lehetővé. A kezdő jobban teszi, ha naplemente után lát hozzá a gyakorláshoz, mert akkor nem kell számolnia a napsugarak hatásával. Idővel azután képessé válik arra, hogy bármikor telepatikus kapcsolatot létesítsen.

A gyakorlat abból áll, hogy a koncentrációs feladatokhoz hasonlóan egész figyelmünket egyetlen gondolatra összpontosítjuk. Minden figyelmeddel koncentrálj tehát arra a személyre, akivel kapcsolatba akarsz lépni – képzelőerődöt közben segítségül hívhatod: csukott szemmel képzelj el, hogy magad előtt látod az alakját, az arcát, a szemét, képzelj el, hogy te vagy ő, és ő te, amíg ténylegesen úrrá nem lesz rajtad az az érzés, hogy kezed az ő keze, tested az ő teste, amíg tehát át nem éled a teljes azonosság érzését. Ha idáig eljutottál, gondolkodj világosan, és koncentrálj a közlendődre. Összpontosítás közben próbáld minél erősebben átélni, hogy te vagy az illető személy, *ő pedig a te tudatoddal gondol az adott tartalomra.*

Ez a gyakorlat három szakaszból áll: először annak a személynek a jelenlétében gyakorolsz, akivel kapcsolatot akarsz létesíteni, mégpedig olyan módon, hogy *ő alkalmazkodik hozzád.*

Később ugyanazt a gyakorlatot egy előre megbeszélt időpontban, a távolból fogod megismételni. Közben *mindkét fél tudja, hogy a másik rá koncentrálni.*

Végül anélkül közölsz majd valamit a távolból, hogy a másik előre tudna róla. Ez a három szakasz képezi a telepatikus gyakorlatok pozitív részét. Ezek során megtanulsz közölni valamit. A gyakorlat negatív része abból áll, hogy *telepatikus üzenetet kell átvenned és megértened.* Ez a feladat is három szakaszra bontható: először az üzenet fogadására megnyitod és kiürited tudatodat a *közli személy jelenlétében*, majd ugyanezt *egyedül ismétled meg egy előre megbeszélt időpontban*, amikor az illető rád fog koncentrálni, és végül az összes telepatikus üzenetet vened kell, *anélkül, hogy előre tudnád, mikor ki fog rád koncentrálni.*

Végül olyan szintre jutsz, hogy a távolból – *tetszőleges időpontban és tetszőleges személytől* – érkező összes üzenetre *azonnal fogsz reagálni.* Bármivel is foglalkozol, érezni fogod, hogy valaki rád összpontosít, és mintegy belülről fogod hallani a hangját. A telepatikus kapcsolatteremtés egy magasabb fokán nemcsak hallod a másik fél hangját, hanem látod is a képét. Alakja, arca, de különösen a szeme, álomképként fog feltűnni előtted. Ha már elérted ezt a szintet, az anyag – a tested – béklyóit nem fogod olyan nyomasztó-

nak érezni, mivel elszigeteltséged jelentős mértékben visszaszorul. Már testedben élvezheted a lélek szabadságát.

A telepatikus kapcsolatteremtés természetesen az éjszaka folyamán a legsikeresebb. A tudatot olyankor nem terhelik le annyira a saját gondolatok, az ember kevésbé elszigetelt, passzív, és telepatikus kisugárzásod könnyebben eléri társad idegi központjait. A legtöbb ember idegi központjai csak szunnyadó lehetőségeket rejtnek magukban, és olyan gyengén fejlettek, hogy csak igen erős behatást képesek érzékelni. Ha ezek az emberek éppen álmodnak, annyit elérhetsz, hogy álmukban megjelenesz, ők pedig átveszik az üzenetet. A gyakorlat során a telepátia összes törvényét megismered, többek között azt is, hogyan tudhatod meg azonnal, hogy a másik fél foglalt-e, illetve hogyan szigetelheted el magad, ha már összpontosítasz valamire. Csak kezdők zavarják egymást!

Minden este az előírásaimnak megfelelően fogod végrehajtani ezeket a feladatokat.

Most pedig térjünk át a gyakorlatra. Ül le velem szemben, hunyd le a szemed, és próbáld közölni velem egy gondolatot.

Leülök, és *Rá* összpontosítok. Elképzelem, hogy én vagyok Ptahhotep, és már úgy is érzem, mintha kezem az ő keze, lábam az ő lába, egész testem az ő teste lenne. Azután a következő elhatározásra koncentrálok: „Én, Ptahhotep, fel akarok állni, hogy megismerhessem ennek a kis lénynek a haját.” Ptahhotep kezéből ugyanis csodálatos erő árad, és mindig boldoggá tesz, ha kezét a fejemre helyezi.

A következő pillanatban feláll Ptahhotep, áldást osztó kezét a fejemre helyezi, és megsimogatja a hajamat. Tehát sikerült a koncentráció; igaz, Ptahhotep akkor is látja a gondolataimat, ha nem próbálok telepatikus kapcsolatot létesíteni vele.

– Jó – szólal meg mosolyogva –, gondolataidat nemcsak azért olvastam el, mert egyébként is beléjük látok, hanem azért is, mert tényleg jól összpontosítottál. Oroszlánod is érzékelte volna az akaratodat.

– Az oroszlánom, lelkem apja? Ebben nem is kételkedtem. De egy ember?!

– Türelem, gyermekem. Idővel minden menni fog. Most próbáljuk meg a fordítottját: én közlök veled egy gondolatot. Űrtsd ki tudatod, és válj fogadókésszé.

Ptahhotep helyet foglal, én pedig végrehajtom, amit mond. A következő pillanatban *belülről hallom a hangját, mintha a szívemből szólna:*

– Amint kellő önuralomra tettél szert a tizenkét ikertulajdonságban, eljön annak ideje, hogy a beavatás előtt az utolsó titkokat is feltárjam előtted.

Felnyitom a szemem, és örömteli várakozással kérdezem:

– Ezek szerint már közel állok a beavatáshoz?

Ptahhotep elmosolyodik:

– Mivel üzenetemet meghallottad, érett vagy rá, csak előtte még tökéletesedned kell az önuralom terén.

Felugrom, a nyakába vetem magam, és szinte csattanó csókot nyomok arcára. Ptahhotep átölel, és hangosan elneveti magát:

– Látod, látod, hát így tudsz te uralkodni magadon! Nem tudtad legyőzni a lelki egység hatását. Átélted kettőnk lelkének eggyé válását, az így létrejövő egység erői a testedbe áramlottak, és most tested is részt kér az egység mámorából. Azonban soha ne feledd el, hogy ami a lélek síkján isteni, mivel a lélek törvényeinek *felel meg*, az anyag szintjén sátánivá válik, mivel az anyag törvényeinek tesz eleget. A lélek egysége megvalósítható, a testé viszont nem; két test nem lehet jelen egyszerre ugyanazon a helyen. Az emberek az egység utáni sóvárgásukban próbálják testüket egyesíteni, és így csúsznak le a nemiségbe. A természet a maga céljaira használja ki az egykori paradicsomi állapotból visszamaradó törekvést az egységre, hogy az utódlást biztosítsa. A csalódást egyedül az okozza, hogy a nemiség semmilyen egységet nem képes teremteni. A lehetetlen lehetetlen marad, és az élőlények – eltekintve attól, hogy erejüket veszítve elfáradnak – szomorúvá válnak a nemi közösülést követően. *A lélek ugyanis kielégületlen marad*, a paradicsomi állapot utáni sóvárgás nem tűnik el, a természet viszont éppen e kielégületlen vágy segítségével ejti az embereket csapdába az újabb és újabb utódok nemzése érdekében. Nos, a te esetemben felettébb kíváncsot lenne, hogy az egységre való törekvést *ne engedd akadálytalanul a*

testedbe áramolni. Én ugyanis kellőképpen fel vagyok vértézve az ellen, hogy varázslatos szépséged rabul ejtsen, de találkozhatsz fiatalabb, tapasztalatlan férfiakkal, akik képtelenek lennének ellenállni neked, ha így a nyakukba ugrasz! De hiszen hiába is adok tanácsokat – teszi hozzá Ptahhotep mosolyogva –, ha még nem rendelkezel a kellő tapasztalatokkal. Ennek a tapasztalatlanságnak köszönhető szereteted ilyen zabolátlan kinyilvánítása.

– Lelkem apja – kértem aggódva –, azért ugye nem haragszol rám?

Ptahhotep elmosolyodik:

– Nem, nem, gyermekem, a harag távol áll tőlem. Amíg engem ölelsz át, nincs semmi baj. A többi férfival szemben azonban légy nagyon, nagyon óvatos! Minél magasabbra emelkedsz a szellemiség síkján, annál ellenállhatatlanabbá válik a kisugárzásod. Nem is kell ilyen közel kerülnöd egy férfihez ahhoz, hogy a vonzerőd működésbe lépjen. Vigyázz, nehogy romlásba vigyél másokat.

– Apám – kértem rémülten –, ezt úgy érted, hogy nem állok még a szellemiség kellően magas fokán? Láthatod, milyen sikerrel hajtom végre a feladataimat. Mentuptah is nagyon elégedett velem, testemet és idegi központjaimat igen magas fokon tudom irányítani. Az összes előkészítő vizsgát kiálltam.

– Igen – bólint Ptahhotep –, lelkiileg már éber vagy, és tudod uralni a testedet. Ugyanakkor viszont meggondolatlanul nyitott vagy a test szintjén. Nem lakatolod le ezt a kaput, nem mintha erre képtelen volnál, csak nem is mindig akarod igazán. Testedet nem véded kellőképpen a lelki rezgések magasabb frekvenciái ellen, és ezzel nagy veszélynek teszed ki idegközpontjaidat. Amikor lelki erőid a testedbe lépnek, ezeket a magas frekvenciákat változatlan formában vezeted tovább alsóbb idegközpontjaidba, ami azt a veszélyt vonhatja maga után, hogy magasabb, kifinomultabb központjaid kiégnek, megsemmisülnek. Nagy kár lenne ezért az érzékeny műszerért. Önuralmad eléggé erős, *ha akarod*, de pusztán vakmerőségből gyakran elhajítod a gyeplőt. Néha egyszerűen *nem akarsz* uralkodni magadon. Légy éber, gyermekem, légy mindig éber!

Ó, Ptahhotep, én kedves, hű tanítómesterem! Már akkoriban láttad az elkerülhetetlent, és mégis próbáltál megmenteni! Csakhogy a legjobb tanács sem változtathatja át a tapasztalatlanságot tapasztalattá, és belső kiegyensúlyozatlanságom, zabolátlanságom csak súlyos megpróbáltatások árán egyenlíthetődött ki.

A jövő

Új, hosszú időszak kezdődik életemben. Minden gondolatomat, szavamat és tetteimet megvizsgálom. Mérlegelem, tényleg az isteni elv nyilvánul-e meg rajtam keresztül, a kellő időben és helyen, és soha nem a sátáni. Az állandó éberség és önmegfigyelés során pedig felfedezem, mennyire nem tudok uralkodni magamon, milyen zabolázatlan és érzéki, egyszóval egyéniségemhez kötődő vagyok még mindig. Mikor fogok eljutni odáig, amikor már semmilyen szenvedély nem hat rám, külső benyomásaimmal nem azonosulok, hanem állandóan megőrzöm uralmamati testi, lelki és szellemi erőim fölött?

Felkészülésemnek ebben az időszakában már csak délelőtt járok be a templomba, és testi, valamint lelki gyakorlataim után visszatérek a palotába. Délután részt veszek a nyilvános életben. Kirándulások, hajó- és kocsitak váltakoznak utazásokkal és különböző települések megtekintésével. Az utak és tárgyalások alatt azonban szörnyen unatkozom. Nem mintha nem venném szívesen a társaságot. Éppen ellenkezőleg! Nagyon is szívesen töltöm együtt az időt másokkal, de csak akkor, ha hasonlóak vagyunk, és van mondanivalónk egymás számára. Ezek az emberek azonban egészen mások, mint mi, akik az Isten fiainak nemzetségéből származunk. A mi ereinkben is emberi vér csörgedez, a mi fajunk sem tiszta már, de mégis tudatosan választjuk a lélek jegyében folytatott életet, szemben az ember fiainak materiális hozzáállásával. Mintha teljesen elfelejtették volna, hogy önnönvalójukban szabad lelkek, és hogy a test csu-

pán megnyilvánulási eszköz. Olyan mértékben azonosultak testükkel, hogy *abban a meggyőződésben élnek, ők maguk is csupán testek*. Ha testük táplálékra vágyik, azt hiszik, *ők* akarnak enni, *ők* éhesek, és ahelyett, hogy a lélek felügyelete mellett vennék magukhoz táplálékukat, úgy tesznek, mintha *ők* maguk ennének, mintha nem tudnák, hogy csupán *saját testük szemlélői*. Éppolyan mohón falják fel az élelmüket, mint az állatok. Megfigyeltem őket az „etetés” alatt, és gyakran szerettem volna elfordítani a fejemet, csak ne lássam állati viselkedésüket. Én is hagyom, hogy a testem jó étvágygal egyen, gyomromat és emésztőszerveimet tiszta energiákkal látom el. Én is élvezettel veszem magamhoz az ételt, hogy a táplálék értékes energiáit hiánytalanul magába szívja a testem, de hogyan is azonosulnék a testemmel? Önnönvalóm nem lehet éhes, mivel az önnönvaló nem anyag, hanem úr az anyag fölött. Tudatom érzékeli ugyan a testem táplálékigényét kifejező üzenetet, tudomásul is veszi az éhség érzéseként, de az „Én” nem iszik és nem eszik. Hogyan felejtethném el akár csak egy pillanatra is, hogy ezek a folyamatok pusztán testi egészségem fenntartását szolgálják? Énemnek azonban csak annyi köze van mindehhez, hogy testem táplálkozását *figyeli és ellenőrzi*, és ügyel arra, hogy a fogam és a nyelvem a megfelelő módon működjék.

Soha nem értettem meg azokat az embereket, akik állati lakmározásuk után így szólaltak meg:

– Ez aztán ízlett *nekem!*

„Neki” ízlett? Nem tudja, hogy csak a nyelve érzékelte az ízet? Jaj, ezek a szerencsétlen, testi vágyaik rabságában élő emberek... Nem egy nyelvet beszélünk. Apám és Pthahotep azonban azt mondják, kötelességünk együtt élni velük, hogy magasabb igényeket ébresszünk bennük. Apám közben nagyon jól tudja, hogy udvarának előkelőségeit leginkább az érdekli, *hogyan és hol* kaparinthatnának meg valamilyen magas és jól jövedelmező állást, hogy minél hamarabb meggazdagodjanak, és kielégítsék hataloméhségüket. Azután vadon élő állatokra vadásznak, arra használják szellemi képességeiket, hogy ártatlan állatokat gyilkoljanak, és még büszkék is a tettükre! Szégyellniük kellene magukat! Ezek az emberek sokkal rosszabbak, mint az állatok. Az állatok csak éhségből ölnek! Az

emberek azonban szenvedélyből gyilkolnak, mivel a gyilkolás – a háború és a vadászat – élvezetet jelent számukra. Apám azonban azt mondja, az emberiség még fejletlen, és így nem lehet ezeket az embereket a mi mércénk szerint megítélni. Arra is felettébb nagy hangsúlyt fektetnek, milyen családból származnak. Ha az Isten fiainak nemzetségéből csak egy őssel többet mondhatnak a magukénak, mint egy másik embertársuk, akkor annyiszor utalnak erre a tényre, amennyiszer csak lehet, és mindenkit lenéznek, aki kevesebb előkelő őst tud felmutatni. Éppen ezért rendkívül fontosnak tartják, hogy házasság esetén milyen családból származik a fiú és a lány. Milyen nevetséges! Mintha nem tudnák, hogy a földi élet csak utazás a születéstől a test haláláig, és hogy az önnönvaló mindegyik lényben ugyanaz; csak a testnek van „származása”. Az, hogy valaki milyen magas szinten áll, kizárólag tudatosultságának a mértékétől függ. Nemezszer előfordul, hogy az ősei között számos Isten fiával dicsekvő ember alacsonyabb tudatosultsági szinten áll, mint egy, az isteni nemzetséghez sokkal kisebb mértékben kötődő ember.

Ezeknek az embereknek a társaságában mindig úgy érzem, mintha halottakkal lennék együtt, akik csak azért élnek, mozognak, beszélnek, esznek és isznak, mert a természeti erők bennük is működnek. Hol marad azonban a tudatos szellem, amely a testben és a világegyetemben egyaránt megnyilvánuló természeti erőket uralja és tudatosan irányítja? Nem is sejti, hogy rendelkeznek a teremtetők irányításának képességével. Vakságukban csak az emberek *külső formáját* látják, és fogalmuk sincs arról, hogy én a gondolataikat, az érzéseiket, az egész lelküket – vagyis a belső embert – látom. Teljes nyugalommal hazudnak az arcomba, mivel nem képesek olvasni a gondolataimban, és így azt hiszik, én sem látom az ő gondolataikat, és nem tudom, mennyire eltérnek a szavaik a gondolataiktól. Nincsenek tisztában azzal, mennyire elszigetelti őket hazudozásuk, és hogy kisugárzásukban ilyenkor füstszerű, vastag árnyék jelenik meg, amely nemcsak a szemet bántja, de a szaga is visszataaszító. Az oroszlános udvarban tartott oroszlánjaim rögtön megérzik a hazugok rossz szagát. Ha ilyen ember kerül a közelükbe, orrukát fintorgatják, majd felállnak, és a hazugra megvető pillantást vetve, fenséges léptekkel eltávoznak. Én nem választhatom a védekezés-

nek ezt a formáját, hanem udvariasan kell válaszolnom, mintha nem látnám, sőt *szagolnám* a hamisságot.

Szívesebben vagyok egyedül apámmal. Építettett kettőnknek egy elbűvölő házat a tengerparton, árnyékos kertben. Amikor csak ideje engedi, a szolgáló személyzet legszükségesebb részével leutazunk oda a Níluson, hogy a fenséges nyugalmat, a végtelen tengert és a békés együttlétet élvezzük.

Mindketten királyi odaadással szeretjük a tengert, a Föld nagyanyját. Boldogak vagyunk a tengerparti kis házban, és életünk szorosán kötődik a tengerhez. Ebben a kapcsolatban a teljes szabadságot, a múlthatatlanságot, az örökkévalóságot éljük át...

Minden lehetőséget kihasználunk, hogy közel lehessünk a tengerhez. A part mentén sétálunk, kagylókat gyűjtünk, és gyakran kivezünk kettesben, egy kisebb csónakkal a nyílt vízre. Csodálatos a szép időben mozdulatlanul, végeláthatatlan tükörként kifestülő víztömeg, de az is lenyűgöző, amikor a vihar kavarta hatalmas hullámok hintaként emelik a csónakot a magasba, majd taszítják vissza a mélybe. Ledobjuk ruháinkat, beugrunk a vízbe, és úszni kezdünk a fenségesen hűs hullámokban.

Az evezés és az úzás után még órákig ülünk a tengerparton, én pedig kikérdezhetem apámat.

– Apám – szólok meg egy alkalommal –, hogy lehetséges, hogy az emberek a lelki igazságokkal szemben annyira vakok? Mi lesz a Földdel, ha – ahogy egyszer Ptahhotep mondta – a hatalom az ember fiai kezébe kerül? Szörnyű következményekkel fog járni, ha az uralmat ezek, a hatalomvágy és az önzés megszállottjai veszik át. Már sejtem a jövőt, a templomi gyakorlatok megnyitják belső látásomat, és egyre tisztábban tudok előre látni, de még nem érzékelek mindent olyan tisztasággal, mint Ptahhotep és te.

Apám hosszasan néz a tengerre. Végül így szólal meg:

– Igen, a Földnek sok évezreden keresztül tartó nehéz időszakot kell átvészelnie. Mint tudod, az Isten fiainak teljesen tiszta fajú képviselői már régen elhagyták a Földet. Az ő fiaik, akik két faj kereszteződéséből származnak, de a teljes isteni megnyilatkozás lehetőségét még magukban hordozzák, lassan teljesen eltűnnek a Föld színéről.

Annak érdekében azonban, hogy a magasabb képességek akkor is továbböröklődhessenek, amikor az Isten fiai már nem lesznek jelen, az apjuk képességeit öröklő és a beavatásban is részesülő fiúk újra emberek lányait vették feleségül, és ez így ment nemzedékeken át, amíg az állandó kereszteződések következtében az ősember és az Isten fiai tiszta fajú képviselői közötti összes lehetséges fokozat létrejött.

Amíg azonban a teremtó erőhullámok a további anyagiasulásra törekednek, az öröklődésben is a földi összetevő győzedelmeskedik, és így a Földön egyre fogyatkoznak az Isten fiainak az eredeti, megnyúlt fejformával rendelkező leszármazottai, ugyanakkor a magasabb képességek kinyilvánítására képes fiúk száma is csökken. Az öröklődés törvényei azonban biztosítják annak lehetőségét, hogy az állandó kereszteződések következtében bármikor, még a legsötétebb, leganyagiasabb korszakban is testet öltson egy tiszta fajú Isten fia. Közel ugyanis már az idő, amikor csak rövid fejformájú emberek fognak születni, akik az egész Földön magukhoz ragadják a kormányzást, még itt, Egyiptomban is! Nem rendelkeznek majd a magasabb fajtól származó dinasztiai lelki látóképességével és bölcsességével, és nem az önzetlen szeretet, csak a durva és vak hatalomimádat és önzés szolgálatában álló értelem fogja motiválni őket.

Az Isten fiai és az emberek lányai közötti állandó kereszteződések következtében fokozatosan egy köztes faj keletkezett, amely mindkét faj örökölhető tulajdonságait továbbadja. Számos egyén akad, akinek ugyan emberi vére van, mégis örökölte apai ősei nyújtott koponyaformáját és lelki, mágikus képességeit. Az állandó kereszteződések következtében azonban, az öröklődés törvényeinek megfelelően, a különböző egyének egyre több változata fog létrejönni, akár egyetlen családon belül is, de az isteni tulajdonságok egyre ritkábban fognak megjelenni. Már ma is előfordul, hogy ugyanazon család fiútestvérei közül az egyik teljes mértékben szellemi-isteni, a másik viszont már testi-emberi beállítottságú, az esetleges harmadik pedig a kettő keveréke. A magas és az alacsony szinten állók közötti viszony egyre inkább a magasabban állók hátrányára tolódik el. Nem csoda, hogy a testi beállítottságú fiúk a leg-

többször kibékíthetetlen gyűlöletet éreznek lelki-isteni adottságokkal rendelkező testvérük iránt, és ez a gyűlölet gyakran tragikus összecsapásokban nyilvánul meg. A beavatottak magas tudása azonban a kereszteződés és az öröklődés egyre nagyobb hullámainak köszönhetően növekvő mértékben hatja át az egész népet. Egyre több változat és eltérés keletkezik, míg végül *minden ember saját felelősségére döntheti el*, tovább akar-e fejlődni, el akarja-e érni a tudás és a beavatás legmagasabb fokát. Az uralkodó család mindentudó, beavatott tagjai és a még teljesen tudatlan és fejletlen embertömeg közötti, áthidalhatatlan szakadéknak látszó különbség az évezredekig tartó, állandó kereszteződések révén teljesen ki fog egyenlítődni. Az uralkodó és a közember emberi mivoltában azonos lesz. Isten fiai és az őseemberek nem fognak *tisztán elkülönülő, két fajként létezni*, de mindig születni fognak a legkülönbözőbb fejlődési fokon álló egyének: némelyik esetében az isteni ősektől örökölt vér, másoknál az alacsony szintű őse emberi tulajdonságok nyilvánulnak majd meg erősebben.

Mivel idővel az összes emberben lesznek mindkét fajtól örökölt tulajdonságok, olyan mértékben elvegyülnek majd egymással, hogy külső, faji jegyek alapján már nem, csupán tulajdonságaik és képességeik alapján lesznek megkülönböztethetők. A magasabb képességekkel született egyénekre általában ugyanaz a fejforma lesz jellemző, mint a többi emberre, de nagy tudósként, művészként, filozófusként vagy misztikusként fognak kiemelkedni a tömegből. A megnyúlt és az őseemberekre jellemző majomszerű fejforma egyaránt el fog tűnni. A köztes fajnak a magasabb szellemi és mágikus képességek kinyilvánítására szolgáló agyi és idegi központjai fejletlen, kihasználatlan formában szunnyadnak majd. Ennek megfelelően a fej formája is kerekesebb lesz. Az emberek viszont nagyon erősen ki fogják fejleszteni az értelmet szolgáló agyi központjaikat, és így a köztes faj későbbi nemzedékeire a domború, magas homlok lesz jellemző.

Ahogy a magasabb rendű faj szellemi erőhullámai egyre megszébbre nyúlnak, míg az alacsony szinten álló emberi fajokat is eléri, és így számukra is hozzáférhetővé teszik a tudást, úgy a világi uralom is egyre alacsonyabb szintű emberek kezébe fog kerülni.

Tudatlanságukban természetesen az lesz az első lépésük, hogy az Isten fiai által a Föld különböző részein teremtett nagy, isteni kultúrákat megsemmisítik. A ma létező pompás építményekből és emlékművekből csak néhány rom tanúskodik majd az utókor előtt arról, hogy egykor tudás, bölcsesség, jóság és szépség uralta a Földet. Az emberek idővel csak elbeszélésekből fognak hallani a nagy „fehér mágus” és a „beavatottak” mindent átfogó hatalmáról és tudásáról, de tudatlanságuk és önteltségük miatt évezredekken át *mesélnék* tekintik majd ezeket az elbeszéléseket.

A két faj közötti állandó kereszteződés révén olyan fejlődési létra keletkezett, amelyen még a legalacsonyabb szinten álló őseember is felkapaszkodhat. Ugyanis *az őseemberek sem mások, mint az anyag mélyére hullott tiszta szellemek, amelyek isteni tudatosságukat elvesztették az anyagban, és magas származásukról teljesen megfeledkeztek*. Az Isten fiai azért vállalták magukra az emberek lányaival való házasság nagy áldozatát, hogy lehetővé tegyék ezen emberek számára a legmagasabb szellemi síkon való tudatosulást. Ezekkel a házasságokkal azonban maguk is gyökeret vetettek az anyagi világban, és most már *segítőkként* kell végigkövetniük a Föld teljes szellemülési vezető fejlődési folyamatot: néhányan emberként újra megtestesülve, néhányan pedig test nélküli, szellemi állapotban.

Az uralkodó osztály szellemi szintje egyre mélyebbre fog esni. A hatalmat egyik nép öröklí majd a másiktól. A Földön szünet nélkül tombol majd a háború, tudatlanságot, szegénységet és nyomort hozva magával.

Az utolsó beavatottak nem fogják ezeket az embereknek kiszolgáltatni az eszközeiket, amelyekkel a természeti erőket uralják, és rendkívüli, láthatatlanul megnyilvánuló teremtő erők fölött rendelkeznek. Mielőtt évezredekre elhagynák a földi síkot, megsemmisítik összes berendezésüket. Az utolsó beavatottak egyike, aki már nem egyiptomi származású lesz, de *itt* nő föl, és részesül a beavatásban, egy ilyen eszközt ki fog menteni Egyiptomból, és egy ideig saját népének főpapjaként őrzi majd a titkot. Egyszer azonban eljön az idő, amikor az utolsó beavatottnak is el kell hagynia a Földet, de előtte még megsemmisíti az utolsó eszközöket. Ezt meg kell tennie

annak érdekében, hogy a tudatlan ember fiai pusztá hatalomörületből és birtoklási vágyból el ne pusztítsák önmagukat, valamint – láncreakció előidézésével – egész földrészeket. Az Isten fiainak egykori hazáját megsemmisítő katasztrófa nem ismétlődhet meg. Amikor már az összes eszközt megsemmisítették, és a magas tudás eltűnik a Föld színéről, az embereknek a saját kezükkel kell majd megművelniük a földet, még a köveket is maguknak kell megmunkálniuk, mint egykor az ősebernek! Ugyanakkor embertársaik zsarnokságát is kénytelenek lesznek elviselni. Mivel azonban az oszthatatlan egységből származó erők a földi síkon megnyilvánuló összes jelenség esetében kiegyenlítésre törekednek, éppen az önző zsarnokok fogják felrázni az emberiséget a tudatlanságból, és szenvedéseken, fájdalmon keresztül figyelmeztet a magasabb, szellemi igazságok felé irányítják majd.

A Föld lelki vezetőinek látszólag magára kell hagyniuk az emberiséget. Az embereknek a saját erejükből, szabad akaratukból, függetlenül és önállóan kell rátalálniuk az isteni igazságokra magukban és a természetben, másként nem lenne lehetőségük arra, hogy a legmagasabb szintre emelkedjenek. Azonban ahogy az önállóságra nevelés érdekében a jó anya is hagyja, hogy a gyermeke egyedül próbáljon járni, de bizonyos távolságból állandóan figyeli, hogy ha elesik, talpra segítse, úgy a lelki irányítók is figyelik a Földet, hogy szükség esetén beavatkozzanak, és az embereket kiséricsék megszorult helyzetükből. A lelki síkról fejtik ki hatásukat, onnan vezetik az emberiséget. Ha tudás helyett a babona és az ostobaság uralkodik el a Földön, ha a lelki sötétség olyan mértéket ölt, ami már a legszélső határokat feszegeti, akkor az Isten fiai közül néhányan újra meg újra magukra vállalják a nagy áldozatot, és a Földre szállnak, hogy emberi testben újrászületve hozzanak vigaszt és isteni fényt az emberiség számára.

Az isteni és az emberi faj közötti kereszteződések révén az öröklődés lehetősége továbbadódik, és így bármikor előfordulhat, hogy egy tiszta asszony révén Isten valamelyik fia megtestesül, hogy maradéktalanul megnyilvánulhasson. Az Isten fiai közül néhányan a sok évezred során, a Föld minden fejlődési időszakában meg fognak testesülni, hogy az embereket a lélek, a szeretet és az önzetlen-

ség törvényeire tanítsák, és a legkülönbözőbb küldetéseket töltsék be. Amikor a földi hatalom már mindenütt emberi kezekben lesz, néhány országban alkalmanként még trónra kerülhet az Isten fiainak némelyik képviselője, hogy bölcs és igazságos döntéseivel újabb fejlett kultúrát virágoztasson fel a Földön, vagy legalábbis valamelyik kontinensen. Mások tudósként, művészként vagy misztikusként képviselik a *legmagasabb* képzőművészetet, zenét, irodalmat. A világot új elképzelésekkel, új felfedezésekkel gazdagítják majd, hogy a földi fejlődés új irányokat vegyen. Az Isten fiai a legtöbbször magányos életet fognak élni, gyakran a legkilátástalanabb szegénység és elhagyatottság állapotában, mivel csak kevesen értik majd meg őket. Szellemi fényük azonban egyre nagyobb hullámokban és körökben fog szerteszágározni. Ezeknek a szellemi titánoknak a neve évezredek elteltével is ismert lesz, műveikről pedig az ember fiai a legmagasabb iskoláikban is tanítanak.

Az Isten fiainak újramegtestesült képviselői között azonban olyanok is lesznek, akik a *nyilvánosság előtt elrejtve* fognak működni. Nagy hegyekben, barlangokban vagy más félreeső helyeken élnek majd, ahonnan zavartalan magányukból kivételesen nagy erőket sugározhatnak a Föld légkörébe. Azok az emberek, akik már eléggé messzire jutottak a szellemi fejlődésben ahhoz, hogy ezeket az erőhullámokat érzékeljék, *automatikusan ráhangolódnak erre az erőáramra, és az Isten fiaival együtt fognak tevékenykedni.* Gyakran nem is ébrednek majd tudatára, hogy bekapcsolódtak ebbe a közösségbe. „Belső meggyőződésből” fognak működni, anélkül, hogy tudnák, ez a „belső meggyőződés” éppen azzal az isteni erővel azonos, amelyet az Isten fiai irányítanak és sugároznak ki. Így fogja néhány nagyon magas szintre jutott ember továbbadni és az egész emberiség előtt ismertté tenni az Isten fiai által időről időre a Földre vitt tanokat. A tömegek nem lesznek képesek azonnal befogadni ezeket az igazságokat, de mivel érezni fogják a belőlük áradó szeretetet és erőt, *hinni* fognak bennük. Az Isten fiainak tanaiból ilyen módon jönnek létre a *vallások.*

Az Isten fiai mindannyian *ugyanazokat az igazságokat* hirdették és fogják hirdetni a Föld különböző pontjain, de az emberek ezeket *lelki adottságaiknak és fejlettségi szintjüknek megfelelően* különbö-

zöképpen fogják értelmezni, és utódaiknak továbbadni. Így keletkeznek ugyanazokból az igazságokból eltérő vallások. Előfordul majd, hogy ugyanaz az Isten fia fog testet öltetni különböző idősza-
kokban és világrészekben, hogy az emberiséget a legmagasabb igaz-
ságokkal ismertesse meg. *Az ugyanattól a lélektől származó azonos igazságokat* azután a különböző földrészekben élő emberek *különböző vallásokká* fogják átalakítani. E kizárólag emberi tudatlanságból
előálló eltérések miatt kívánják majd egymást a népek pokolra,
vagy indítanak háborúkat egymás ellen.

A népek egymástól igen eltérő fejlettségi fokon élnek majd, és
ennek megfelelően az újramegtestesült Isten fiai is különböző bá-
nasmódban fognak részesülni. Néhány országban az emberek már
nyitottabbak az isteni igazság iránt, ők az Isten fiait is felismerik
majd, és nagy tiszteletben fogják tartani őket.

Az erőhullámok azonban egyre messzebbre jutnak, egészen az
utolsó anyagi határig. Az Isten fiainak akkor is, a Föld legsötétebb,
anyagiasság, gyűlölet, irigység és félelem által uralt korszakaiban is
testet kell alkalmanként öltetniük. Ezekben az isteni igazságoktól
szélsőségesen eltávolodott időkben az Isten fiai nagyon rossz bá-
nasmódban részesülnek majd. Tudatlan, a hatalomvágytól elvakult
emberek fogják az Isten fiát megkínózni és végül megölik. Mégis
vállalja ezt az áldozatot, mert ezáltal a legnagyobb mágikus erő sza-
badul fel. A szellem felébred az emberekben, és győzedelmeskedik
lelkük sötétsége fölött. A Föld arcultata idővel teljesen megváltozik.

Az utolsó, legtavolibb határról visszacsapódnak a teremtő erő-
hullámok, és a felemelkedés új korszaka veszi kezdetét. Az embe-
rek egyre több lehetőséget kapnak, hogy az Isten fiaival együtt mű-
ködjenek közre a Föld megváltásának nagy művén, és a szellemiség
fokról fokra erőteljesebben nyilvánul meg. Akkor majd tömegesen
testesülnek meg újra olyan egyének, akik *egykor az isteni fajhoz*
tartoztak, de a beavatás próbáit vagy nem állták ki, vagy meghaltak
a beavatás közben, vagy pedig később, már beavatottként *elbuktak*.
Újból tudatára ébrednek elvesztett tudásuknak, és miközben a vi-
lág egyes részein az emberek még mindig egymást öldöklük, az Is-
ten fiai által kisugárzott erőbe kapcsolódó, egyre növekvő ember-
csoport előkészíti az új lelki életet. Az alacsonyabb fajokból szár-

mazó emberek is fokozatosan egyre magasabb szintre jutnak. Elő-
ször csak az értelmükkel fogják fel, hogy nemesebb feladat ellátásá-
ra is képesek, és egymás gyilkolása és elnyomása helyett sokkal
boldogabban is élhetnek a Földön. Minél magasabb fejlettségi fokra
jut az emberiség, annál inkább háttérbe szorul az anyagi gondol-
kodásmód és a birtoklási vágy. A hódítás és a hatalom bálványozá-
sa lassan kivész, és az emberek az egymás elleni háborúzás helyett
a természeti erők igába hajtására fogják fordítani képességeiket. Így
lassan felfedezik, hogy kenyerüket nemcsak a legnehezebb testi ro-
botolás árán szerezhetik meg, nem kell verejtékükkel öntözniük a
földet, hanem magasabb idegi központjaik felhasználásával szaba-
don rendelkezhetnek a természeti erőforrásokkal. A Föld így lassan
újból a magasabb erőhullámok hatása alá kerül. Az emberek foko-
zatosan nem pusztán az értelmükkel fogják *megérteni*, hanem át is
élik és *megvalósítják* majd az isteni igazságokat. Így megint egé-
szén fejlett kultúrák jönnek létre.

Amíg az ember az anyaggal – a Földdel – azonosítja magát, tu-
data a Földdel való azonosság állapotában reked: *ő maga a Föld*.
Következésképpen testének halálakor ő is meghal, vagyis tudata
megszűnik, és látens állapotba süllyed. Az emberek ezt az állapotot
nevezik *halálnak*.

A lélekben újjáéledt ember esetében azonban, aki testi élete so-
rán tudatosan az anyag fölött állt, éppen fordított a helyzet. Számára
a testben való újraszületés jelentette a halált. A test halála viszont a
testből való felébredést jelenti, a *feltámadást, az életet!*

Ha az emberek nem azonosítják magukat a testükkel, szimboli-
kus megfogalmazásban: nem esznek többé a jó és a rossz tudásának
fáján termő gyümölcsökből, hanem kizárólag a *tudás fájának jobb*
felét nyilvánítják ki, a fa bal felét pedig a megnyilvánulatlan tarto-
mányban hagyják, akkor *paradicsomi körülmények között fognak*
élni. Az emberiségnek ezt a fejlődési fokozatot kell elérnie.

Még nehéz küzdelmek állnak a Föld előtt ennek a szintnek az el-
éréséig, de a szellemi erők fokozatosan a legelszigeteltebb szívhez
is hozzáférkőznek, és az elkövetkező évezredekre ismét az ígért
földjén élhet az emberiség. A Föld megváltása egyszer, a távoli jö-
vőben, meg fog valósulni!

Apám elhallgat, de továbbra is hosszasan néz a tengerre, mintha onnan olvasta volna le a jövőt.

– Apám – kérdezem –, mondd meg nekem, te és Ptahhotep is részt fogtok venni ebben a munkában? Az elkövetkezendő évezredek során újra fogtok születni a Földön valamilyen küldetéssel? És én, apám? Mi lesz belőlem? Más emberek jövőjét néha egészen tisztán látom, de ha a saját jövőmbe akarok bepillantani, vastag köd ereszkedik le a szemem elé, amelyen képtelen vagyok áthatolni.

Kérdésem elhangzása után apám nagyon furcsán néz rám, majd átkarolja a vállamat, magához húz, és így válaszol:

– Néhányszor még újra fogok születni emberi testben, mivel anyáddal kötött házasságom révén erősebben hozzákötöttem magam az anyaghoz, mint ahogy az a szellemünknek megfelelné. Ptahhotep azonban, aki a szellemiség állapotából soha nem lépett ki, és testével egy pillanatra sem azonosult, jelenlegi küldetésének befejezését követően több mint tízezer évig nem fog újrászületni. Több más Isten fiával együtt a szellemi síkról irányítja majd a Föld fejlődését. Sok, magas fejlettségi szintet elért ember áll majd vele kapcsolatban, akik szintén részt vesznek a Föld megváltásának nagy művében. A Ptahhotep által rájuk bízott feladatokat teljesen önállóan és egyedül kell végrehajtaniuk. Ha egy-egy feladatot jól hajtottak végre, mindig újabb, egyre nehezebb feladatokat kapnak. Sok évezreden keresztül az éretté váló emberek is részesülnek a beavatásban, de már nem úgy, mint jelenleg a piramisokban, hanem külső életükben találják majd szembe magukat olyan próbatételekkel, amelyek a beavatás vizsgáját képezik. Ilyen módon lassan az Isten fiaival teljesen egyenértékű munkatársakká fejlődnek. Azonban azok az elbukott Isten fiai is együtt fognak működni Ptahhotep-pal, akik túlságosan azonosultak az anyaggal, és magas szellemi, mindenén áthatoló rezgéseiket az alacsonyabb, átalakított rezgések befogadására alkalmas agyi és idegi központjaikba vezették, amelyek ezáltal kiégtek, és így ezek az Isten fiai még mélyebbre süllyedtek az anyagban. Magasabb agyi és idegi központjaikat az alacsonyabb szinten álló testükben sok szenvedés és fájdalom árán kell feléleszteniük, majd nagy erőfeszítéssel és hosszú ideig tartó gyakorlással olyan mértékben kifejleszteniük, hogy lelki és mágikus

képességeik kinyilatkoztatására alkalmas szerveik újra működőképessé váljanak. Az emberek között soha nem fogják magukat maradéktalanul otthon érezni, mivel egész gondolkodásmódjuk teljesen idegen marad az emberekétől, és a földi-emberi életet soha nem lesznek képesek hiánytalanul felfogni és magukévá tenni. Az emberek között idegenként, meg nem értve és elhagyatottan fognak vándorolni, és mindig különnek fognak számítani. A legtöbbször az lesz a küldetésük, hogy – mint már említettem – az embereket tudományokra, művészetre és irodalomra oktassák, új elképzelésekkel gazdagítsák a Földet. Az őket megértő néhány ember közül egyesek nagy tiszteletet tanúsítanak majd irántuk, mások viszont pusztá irigységből és féltékenységből gyűlölni fogják őket, mivel el kell majd ismerniük rendkívüli adottságaikat. A sok szenvedés és fájdalom majd felveri Istennek ezeket a bukott fiai és lányait anyagi álmukból; újra rátalálnak a kapcsolatra elveszett testvéreikkel, és visszaszerzik egykori *mindenségtudatukat*. Azután testvéreikkel együtt ők is tudatosan fognak a nagy művön munkálkodni, és az isteni igazságokat hirdetik a Földön.

Megkérdézem apámtól:

– Azt mondtad, Isten fiai fokozatosan eltűnnek a Földről, és az emberek átveszik az irányítást, bár szellemi síkon még nem ébredtek fel, és ennek megfelelően teljesen a testük rabságában élnek. Akkor hogyan uralkodnak majd az emberek az oroszánokon? Ezek a fenséges állatok annyira érzékenyek, hogy az önző ember fiai már most sem viselik el a közelükben. Mivel állati síkjukon a legfőbb erő – a naperő – megnyilvánulásai, a nap rezgéseire – az őszinteségre, a bátorságra és a szeretetre – hangolódtak rá, és hallatlanul kifinomult idegzetükkel nem tűrik el az alacsonyabb rendű kisugárzásokat. Azonnal megérzik, ha valaki nem szeretettel, hanem hatalomvágygal és félelemmel közelít, ezért gyűlölik az önző, uralkodásra éhes ember fiai. Hogyan fogják akkor az oroszánok az ember fiai szolgálatát? El sem tudom képzelni, apám.

– Képzeleted helyesen működik, amikor nem szolgáltat számodra olyan képet, amelyben az oroszánok elfogadják az embert gazdájuknak. Az emberek ugyanis tényleg nem képesek barátságot tartani ezekkel a pompás állatokkal. Az önző emberek egymást be-

csaphatják – és sokszor be is fogják csapni – szép szavaikkal és hazugságaikkal, az oroszlánokat azonban soha! Az állatok nem adnak a látszatra, csak az igazságot látják, mivel *maguk is igazak!* Az oroszlánok nem lesznek többé háziállatok, teljesen elvadulnak, és visszahúzódnak az emberi településektől távol eső pusztákba, a vadonba.

– De apám, akkor melyik állat fogja az emberek kocsijait húzni? Az ökrök és a szamarak túlságosan lassúak!

Apám elmosolyodik:

– Már ma is léteznek országok, ahol a számmal és a zebrával rokon, gyönyörű állat szolgálja az embereket, és nincs már messze az idő, amikor az oroszlán helyett itt is ezt az állatot vezetik majd be. Ne feledd, hogy uralkodásunk a békével azonos. Bölcsességgel és szeretettel teremtünk rendet és gazdagságot az országban. Az embereknek tehát most nincs okuk rá, hogy egymással háborúzzanak. Amikor azonban az én uralkodásomnak vége szakad, egy másik családból származó uralkodó alapít majd új dinasztiát. Az ő ereiben már sokkal több emberi eredetű vér fog csörgedezni, és nemcsak bölcsességével uralkodik, hanem szomszédos országokat is le fog igázni. Eljön az idő, amikor országunk hatalma nem csupán tudásból és önzetlen szeretetből áll majd, hanem a nyers erőszak kap egyre nagyobb szerepet, a szépet, a jót és az igazat a háttérbe szorítva. A zebraszerű állat akkor majd egészen jelentős szerepet kap az emberek életében. Engedelmes állat, és még ha nem olyan erős is, mint az oroszlán, megvan az az előnye, hogy az emberek oldalán a háborúban is részt vesz, amire egyetlen más állat sem lehetne rákényszeríteni anélkül, hogy maga is veszélyessé és vaddá válna.

A további évezredek során azonban nagy lépéseket fognak tenni az ember fiai a fejlődésben, és azt is felfedezik, hogyan hajthatják meg járműveiket állatok nélkül is. Az Isten fiai a teremtés összes titkát ismerték. Járműveiket képesek voltak a Föld vonzerejétől megszabadítva, pusztán *gondolataik erejével* irányítani. A súlytalanság révén repülő és a gondolat erejével irányított járművekről leírások és rajzok is készültek, amelyeket hazájuk megsemmisítése előtt az Isten fiai közül néhányan impregnált pálmaleveleken örökítettek meg, és mentettek át más földrészekre az utókor számára. Né-

hány beavatott még ma is őrzi ezeket, és még hat- vagy nyolcezer évig fogják őrízni, amikor az emberek egészen más módszerek felhasználásával már régen felfedezték, hogyan készíthetnek a földön és a levegőben felhasználható járműveket. Azokat a járműveket azonban nem a gondolat ereje kormányozza majd, és így használatuk jóval veszélyesebb lesz, mint az Isten fiainak gépei. Az emberek azonban idővel az Isten fiainak összes titkát felfedezik, még az élet utolsó titkait is. A fejlődési kör ekkor bezárul.

– Apám, kérlek, mesélj nekem a jövőmről.

Apám újra azzal a furcsa, szomorú tekintetével néz rám, majd közelebb von magához, és olyan hangon szól hozzám, amelyből tisztán kihallom az önuralommal kordában tartott szomorúságot:

– Drága gyermekem, korábban már a te jövődről is beszéltem, csak nem ismerted fel, hogy a te jövődről van szó. Ez, valamint az a tény, hogy jövődet vastag köd rejti el a tekinteted elől, arra utal, hogy a *világ önnönvalója – Isten* – jó okkal akadályozza meg, hogy meglásd, mit tartogat számodra a sorsod. Hogyan is tehetnék az ő akarata ellen? Elégedj meg azzal, hogy számodra is jobb, ha nem tudsz semmit a jövődről. Ha ismernéd, nem tudnád megfelelő módon ellátni jelenlegi feladataidat és kötelességeidet. Annyit azonban elmondhatok, hogy ezeket az eseményeket mindketten át fogjuk élni, csak éppen nem testi együttlét formájában. Időről időre újra kell születnünk, de nem egy időben, és nem ugyanazon a helyen. Az az idő is eljön, amikor te még a Földön fogsz tartózkodni, miközben én Ptahhotephez és sok más Isten fiához hasonlóan a szellemi energiatérből hatok a Földre. Álmodban azonban gyakran találkozol majd velünk... Mindennek azonban nincs igazán jelentősége, mivel a magasabb Önnönvaló egységében örökké hozzánk fogsz kötődni...

Átkarolom, és boldogan ismétlem meg:

– Igen, apám, hozzátok tartozom, és ti soha nem hagytok el engem.

– Soha nem hagyunk el! – erősíti meg apám komolyan és ünnepélyesen...

Este együtt ülünk az erkélyen, és a tenger láthatárán lemenő nap látványát élvezzük. Miközben a nap nyugaton egyre lejjebb süllyed, apám a nagy folyó hatalmas torkolatára mutat:

– Látod, azon a területen, ahol most a tenger hullámozik, évezredek múlva szárazföld lesz, városokkal, házakkal és élénk sürgés-forgással. A Nílus szüntelenül hordja magával a földet, a part egyre beljebb hatol a tengerbe. Évezredekkel ezelőtt mindent víz borított itt, ahol most ülünk, és évezredek múlva ott is szárazföld fog nyújtózni, ahol most a vitorlášhajót látod. Nemcsak katasztrófák, hanem a víz lassú munkája nyomán is megváltozik a Föld arculata.

Szavai közben a nap lassan lenyugszik. Az égbolt a szivárvány összes színében tündököl, és a nap állandóan változó színekavalkád kíséretében bukik a látóhatár alá. Hamarosan mély sötétség áll be. Csak a csillagok ragyognak távoli, nagy gyémántokként.

Még hosszú ideig ülünk az erkélyen, és elújságolom apámnak, hogy már képes vagyok telepátikus kapcsolat létesítésére. Apám meg akar győződni arról, hogy magasabb agyi központjaimat uralni tudom. Megpróbálja magát kizárólag a lelki azonosulás útján megértetni. Mindketten örülünk, amikor néma üzeneteit hangosan elismétlem. Már ott tartok, hogy – igaz, egyelőre csak naplemente után – Pthahoteppal is érintkezésbe tudok lépni. Most rá összpontosítok, mígnem felmerül bennem alakja, nemes arca, de elsősorban a szeme. Azután bensőmben visszhangozva hangzik el az üzenete. Jól kivehetően hallom a hangját, jól ismert és hön szeretett hangját, amely most saját benső hangommá válik.

Majd fokozatosan elhalványul a képe, mígnem rájövök, hogy elszigeteli magát tőlem – valami másra koncentrálni.

Sikeremen felbátorodva Imával is kapcsolatba akarok jutni. Rá összpontosítok, és a tudatomban már fel is bukkan képe. Látom alakját, angyali szépségű arcát, amellyel rám mosolyog, és szavak nélkül adja tudtomra, hogy megért és nagyon örül fejlődésemnek. Drága Ima! Bensőmben érzem testvéri szeretetét és segítőkészségét.

Korán reggel újra az erkélyen vagyunk, mivel a napfelkelte talán még szebb a tenger felett, mint a naplemente. Még sötét van, az ég egészen mélykék, majdnem fekete. Ekkor átmenet nélkül megjele-

nik a nap felső széle, és egyidejűleg ragyogó, bíborvörös fény árasztja el az égboltot, amely szinte felizzik. Ezt a színek lenyűgöző játéka követi! Az ég a legkülönbözőbb színek összes lehetséges árnyalatában izzik, lobog, mígnem lassan sötétkékké változik. A látvány olyan elemi erővel hat rám, hogy lelkem a leírhatatlan örömtől szinte remegni kezd, és testemet megújult életerővel tölti el a végtelen boldogság érzése.

Milyen gyakran csodálom még meg a kis ház erkélyéről a napfelkeltét! Az elragadtatás és a boldogság érzése járja át lényemet. Örömet fokozza, hogy apám itt teljes mértékben az enyém. Itt nem fáraó, csak az apám, a legjobb barátom és a játszótársam.

Bo-Ghar és az életpálca

Egy több napig tartó, nagy erejű vihart követő délutánon, amikor a szél már alábbhagyott, de a hullámok még mindig magasra csaptak, apámmal kieveztünk a tengerre, hogy a hullámzást az ide-oda himbálódzó csónakban élvezzük.

Hirtelen arra leszek figyelmes, hogy valami a vízben hánykolódik, felbukkan, majd lesüllyed, láthatóvá válik, majd újra eltűnik.

– Apám – kiáltok fel –, nézd, mi lehet az?

Apám tekintetével követi a kezemet.

– Evezzünk oda! – válaszol, majd gyors és erőteljes evezőcsapásokkal odairányítjuk a csónakot. Közelebb érve egy roncsot pillantunk meg, amely valószínűleg valamilyen vitorlásból maradt meg. Szétromcsolt, de még egymáshoz kapcsolódó hajódeszkákat látunk, árbocot foszladozó vitorlavászonnal, amely a lécekre tekeredik. Mintha egy alak kapaszkodna a roncsokba.

– Nézd csak, egy gyerek – kiáltja apám, és minden erőnkkel evezni kezdünk. Mintha végtelenül hosszú idő telne el, míg végre elérjük a hajóroncsot. Valóban, lesoványodott, tíz-tizenkét éves fiú kapaszkodik görcsösen az összetört lécekbe. Már alig van benne élet, lába ernyedten lóg, testét pedig a hajódeszkákkal együtt ide-oda hányják a hullámok. Szeme már kifejezéstelenül néz a semmi-be, csak a keze markolja úgy a deszkát, mintha összenőtt volna vele, ez tartja a víz felszínén.

Csónakunkkal egészen közel próbálunk kerülni, a hullámok azonban újra meg újra eltaszítanak minket, mígnem apám megra-

gad egy lécet, amely kiáll a roncsokból, és erőteljes mozdulattal közelebb húz minket, hogy a gyerek görcsbe szorult kezét lefejtthessem a deszkáról. Végül sikerül az eszméletlen fiút áttemelni a csónakunkba. Amilyen gyorsan csak tudunk, visszaevezünk.

Szolgálóink már észrevették, mi történt, és több csónakkal elénk jönnek. Apám beviszi a fiút a házba. A szolgálóknak ezután a lábánál fogva kell fejfelé tartaniuk a gyermeket, majd apám ritmikus mozdulatokkal összenyomja a hasát és a mellkasát, hogy a lenyelt vizet kipréselje a testéből. Végül a saját ágyára fekteti a gyermeket, és kiküldi a szolgálókat.

Most valami különös dolog történik: apám egy kereszthez hasonló és felül körben végződő pálcát vesz elő a ládikájából, amelyet otthon mindig a lakosztályában láttam, és amelyet minden útjára magával visz. A pálcát a körnél fogja meg, szorosan tartja a kezében, és a fiú teste fölött minden irányban vonalakat kezd vele rajzolni. Látom, hogy apám közben nagyon erősen koncentrálni, és minden figyelmét a fiúra irányítja. A pálcát egy ideig a gyerek halántékára illeszti, majd lassan elhúzza az arca fölött egészen a szívéig, ott egy időre szünetet tart, majd a szívtájékról kiindulva újabb vonalakat húz, először a törzsön keresztül le a nemi szervekig, majd ugyanazokkal a mozdulatokkal a karján keresztül a kezéig, és végül a lábán keresztül a lábfejeig.

A fiú már abban a pillanatban fellélegzik, ahogy apám a pálcát a halántékára illeszti, majd a vonalak rajzolása közben egyre rendszerezettebbé válik lélegzete, és teste összerándul. Lassan magához tér, és miközben apám az utolsó gyógyító vonalakat rajzolja, hirtelen felnyitja a szemét, szemlátomást makkegészségesen felül, majd átmenet nélkül térdre veti magát apám előtt, átöleli és homlokát apám lábához szorítja, majd keserű zokogásban tör ki. Apám felemeli, ölébe veszi, és gyengéden csitítgatja.

A fiú valamilyen idegen nyelvet beszél, amelyet csak lelki kapcsolatteremtés révén értek meg. Telepatikus gyakorlataim során kifinomult érzékszerveim már annyira kifejlődtek, hogy bár a fiú szavait nem tudom követni, mondandójának *értelmét* felfogom. A fiú elmeséli, hogy apja egy távoli országból jött Egyiptomba kereskedőként, hogy különböző árukat adjon el. Feleségét és fiát is magá-

val hozta, hogy ők is megismerjék Egyiptomot. Már több hete úton voltak, amikor félelmetes vihar tört ki. A tomboló elemekkel folytatott, egész napos küzdelemben a hajó szétroncsolódott, és minden odaveszett. Anyja és a matrózok egy része azonnal eltűntek a hullámok között, apja, ő maga és néhányan a hajó legénységéből egy ideig még a deszkákba kapaszkodtak, de azután végig kellett néznie, ahogy apja is elereszti a deszkát, és eltűnik a vízben. Ő abba kapaszkodott, ami a keze ügyébe került, többre már nem emlékezett.

– Apám – szólalok meg, amikor a gyerek könnyek között befejezi elbeszélését, és lassan megnyugszik, de lelki kisugárzásában továbbra is érzékelem az embertelen félelem és kétségbeesés sötét ürességét –, a fiú már nem tartozik senkihez a Földön. Engedd meg, hogy magamhoz vegyem és neveltessem. Menu majd megtanítja neki a nyelvet, és mindazt, amit a helyes viselkedéshez tudnia kell, és a templomban részesülhet további oktatásban. Láthatod, milyen tiszta lelkületű és mennyire értelmes. A templomba szeretném őt vinni, hogy képességei kibontakozhassanak. Majd meglátjuk, hogyan fejlődik ott tovább, és mihez van tehetsége. Talán pap lesz belőle. Engedd meg, hogy nálam maradjon.

– Jó – válaszol apám –, megtarthatod. A titeket világekorszakok óta összekötő és a jövőben is összekapcsoló sors akarta, hogy a hullámok között lásd meg és találj rá. A sors belső törvényei szerint hozzád tartozik.

Miközben beszélünk, a gyerek figyel minket, majd – mintha megértette volna az elhangzottakat – elém veti magát, és térdemet átkarolva juttatja kifejezésre háláját és bizalmát.

Megfogom a fiú kezét, és egy szolgáló gondjaira bízom, aki ruhát szerez számára, és enni ad neki. Olyan egészséges étvágygal fogyasztja el az ételt, mintha nem is merült volna ki, csak enyhe fáradtság vett volna erőt rajta. Amikor a szobámban megágyaznak neki és lefektetik, pillanatok alatt elalszik.

Apámmal még kimegyek az erkélyre. A tenger hullámai lassan lecsillapodnak, mi pedig a naplemente színeiben gyönyörködünk.

– Apám – teszem fel a kérdést –, miféle erő szunnyad ebben a pálcában? A gyerekkel szinte csodát tett. A fiúban már alig volt élet, de miután a pálcával kezelted, szinte új életerő áramlott belé.

Apám egy ideig hallgat, majd így válaszol:

– A fiúba tényleg új életerő áramlott. A pálca titka is a beavatás részét képezi. Titokban kell tartanunk, mert nemcsak életet adhat, hanem a gyilkosság eszközeül is szolgálhat. Ha a pálca titka tudatlan és önző emberek kezébe jutna, ők azonnal az eredeti rendeltetésével ellentétes célokra használnák fel. Te már nagyon közel állsz a beavatáshoz, és elsajátítottad a hallgatás művészetét. Ezért nézheted végig, hogyan kezelem a gyereket a pálcával. Ptahhotep majd alaposan elmagyarázza neked a pálca titkát, és beavatásod után a használatára is megtanít. Holnap visszatérünk a városba, és jelentkezel nála. Az önuralom terén már nagy lépéseket tettél. Beavatásod nincs már messze. Még az utolsó tanításokat kell megismerned, azután teljesül a vágyad.

Megrendülten hallgatok. Tehát már közel a beavatásom! A hosszú évekig tartó előkészítő gyakorlatok végre befejeződnek, és engem beengednek a templom titkos szentségébe. A beavatás!

Mindketten hallgatunk, és a fenséges naplementét figyeljük az ünnepélyes csendben.

A néhány boldog, szabad nap gyorsan elszáll. Újra a fővárosban vagyunk, a palotában. A gyereket – a fészket vesztett szerencsétlen madárkát – a lakosztályomba vezetem, és elmesélem Menunak, mi történt. Menu azonnal a szívébe zárja a kis jövevényt, és úgy kezeli, mintha az édesgyermeké lenne. A fiú magára mutatva mondja: „Bo-Ghar”, és amikor ezen a néven szólítjuk meg, boldogan elmosolyodik. Nagyon kifinomult lény. Sovány teste átszellemült és élettel teli, rugalmas, hajlékony, ugyanakkor erős. Mindent könnyedén felfog. Számára idegen nyelvünk szavait és kifejezéseit első hallásra megtanulja.

Este kihallgatásra jelentkezem Ptahhotepnél.

Menuval megyek végig a már jól ismert úton a templomig, és amikor már közel járunk, arra gondolok, Imának nem kell többé az

ajtónál várnia rám, hogy megmutassa az utat. Ismerem a Ptahhotep-hoz vezető utat, sőt lábam magától is odavinne. A templom kapujánál mégis meglátom Ima sötétségből kibontakozó, csodálatos alakját. Tiszta kisugárzása széles körben áthatja környezetét, hozzám is eljut. Titokban szép alakját is megszemlélem, és megvizsgálom magam, vajon érezhetnék-e iránta testi vonzalmat. Nem! Soha nem tudnám őt testi értelemben szeretni! Kettőnket olyan mélyen gyökerező szeretet kapcsol össze, hogy *teljesen egynek érzem magam vele, mintha ő én, én pedig ő lennék*. Hogyan szerethetné az ember *saját magát* testileg, hogy vágyhatna a saját testére? Ima is az Isten fiainak nemzetségéből származik, az ő koponyája is megnyílt. Tiszta, emelkedett lelkületű, mint egy angyal, maga a szellemiség. Soha nem lenne képes sem ő engem, sem én őt testileg szeretni!

Örömmel telten kérdezem:

– Honnan tudtad, hogy jövök? Talán Ptahhotep küldött élém?

Ima elmosolyodik:

– Még nem szoktad meg, hogy a lélekben felébredt lénynek nincs szüksége külön értesítésre ahhoz, hogy megtudja, egy-egy lélekben hozzá kötődő egyén mit csinál, és hol tartózkodik. Rád összpontosítottam, hogy megtudjam, visszaérkeztél-e már a fáraóval, mivel fel szeretnélek készíteni a következő feladatodra. Akkor találalak meg az ide vezető úton. Ptahhotep vár már, lépj be. Holnap együtt fogunk dolgozni.

Ima távozik, én pedig belépek Ptahhotephez.

Az állandó önmegfigyelés és önuralom hosszú ideje alatt, aminek köszönhetően a tizenkét ikertulajdonság fölött úrrá váltam, megtanultam, hogyan érhető el, hogy örömömből semmit se vezessek a testembe, és ahelyett, hogy Ptahhotep nyakába ugranék, hogy átöleljem, teljes szeretetemet és örömet a tudatosságot hordozó idegi központokon – de elsősorban a szememen – keresztül sugározom ki.

Mélyen meghajlok előtte.

Megérti és látja, már teljesen ura vagyok érzelmi kitöréseimnek, vagyis a bennem ható erőnek; megértem és látom, hogy *Ő* megért és lát... és lelkünk egységbe forr. Ó! Ez az egység ezerszer nagyobb boldogságot jelent, mint a testi ölekezés. Boldog vagyok ebben a tökéletes egységben, és várom, milyen mondanivalója van számom-

ra. Tekintete egy ideig a szeretet és az öröm kifejezésével nyugszik rajtam. Pillantása akadálytalanul hatol át rajtam. Végül így szólal meg:

– Eljött az ideje, hogy a pálca és a berendezéseink titkát is megismerd. Apád már tudta, hogy megértél, ezért használta ki az alkalmat, hogy a pálca sok felhasználási lehetősége közül az életadót megmutassa neked. Mostantól látogass meg minden este, hogy a legutolsó titkos kinyilatkoztatásokat is elmondhassam neked.

Másnap már kora reggel a templomban vagyok, és mindannyian örülünk, hogy viszontláthatjuk egymást. Az összes neofitát szeretem, a neofiták iskolájának vezetőjét is, ezt a finom, szeretetteljes embert, aki soha nem tesz egyetlen felesleges mozdulatot sem, és tőlünk is megköveteli, hogy hasonlóképpen viselkedjünk. Módszerével nagyon sikeresen fejleszthető ki a test feletti uralom. E gyakorlatok révén már sikerült elérnem, hogy a fejlettségi szintemnek megfelelő teremtmény – tudati erőmet – a különböző testrészeimbe és szerveimbe tudjam irányítani. E gyakorlatokon keresztül vált a testem annyira tudatossá és életenergiával telítetté, hogy most már olyan élesen érzékelem, mint a szám belsejét. Lassan megtanultam, hogy az összes szervemet ne csupán pontosan érzékeljem, de tudatosan irányítani is tudjam. Például a szívem verését is képes vagyok befolyásolni. Csak testemnek arra a pontjára kell összpontosítanom, ahol a belélegzésre kényszerítő erő lakozik. Ha ugyanis a levegőt teljesen kilélegezzük, és utána nem veszünk levegőt, valami olyan erő kényszeríti a lélegzetvételre, amelynek nem tudunk ellenállni. Nehezebb rájönni, *mi* hozza létre ezt a kényszerítő erőt, mint eldönteni, *mi nem* jöhet szóba. Az orr nem lehet, az ugyanis nem lélegzik, csupán egy nyílás, amelyen keresztül beáramolhat a levegő. A tüdő sem, ugyanis jól érzékelhető, hogy az is csak a légzés folyamatában bizonyos szerepet betöltő eszköz. Végül kiderítjük, hogy a lélegzetvételre kényszerítő erő a szívtájékon helyezkedik el, és légzésünket onnan irányítja. Ha gondolatban ebbe a pontba helyezem magam, a képzelet erejével képessé válok a szívverésemet felgyorsítani vagy lelassítani, vagyis irányítani. Hasonló módon tudtam az összes többi szervemet az akaratom uralma alá vonni. Csodálatos

érzés, ha az ember ilyen mértékben képes uralni a testét. Mentuptah nagyon elégedett velem, és örömtelen mosolyog rám, amikor ma újra megpillant a neofiták sorában.

A közös gyakorlatok végeztével megkérdezem Imától:

– Ima, új koncentrációs gyakorlatot ígértél nekem.

– Figyelj rám – mondja Ima –, koncentrációs gyakorlataidat eddig mindvégig lassított, rendszeres lélegzetvétellel végeztél, úgy, hogy *te* lélegeztél be a levegőt, és újra *te* lélegeztél ki. Mostantól, amikor nekiülsz az összpontosításnak, másképp fogod végezni gyakorlataidat. Ugyanis amíg *te* lélegzel be és ki, azonos vagy testeddel. Az igazság azonban az, hogy *nem te*, hanem a *tested* lélegzik. A *tested* azért él, mert a magasabb Önnönvaló – Isten – lehelete járja át. Mindannyian azért élünk, mert testi lényünk *Isten* leheletét szívja magába. Tudod, hogy *Isten* a benned lakozó Önnönvaló. A *tested* tehát a *te önnönvalódat* – *téged magadat* – lélegzi be, és ezáltal tartja magát életben. Amíg abban a hitben élsz, hogy *te* veszel levegőt, *tudatodban még mindig a testeddel és nem az önnönvalóddal vagy azonos*. Ha azonban tudatosan éled át, hogy *a tested téged lélegez be, és kilégzésakor újból téged ereszt szabadon*, akkor átélheted a nagy átalakulást, hogy az egyénből – az életerővel táplált testből – *te magad* leszel.

Mostantól tehát úgy gyakorolj, hogy *nem te* lélegzel be és ki, hanem *a testeddel lélegezteted be és ki magadat*. Minden lélegzetvételnél érezni fogod, hogy a levegő beszívásakor *te* látod el testedet életadó erővel, és *tested téged* szív magába, kilégzésakor pedig *te* húzódsz vissza a testedből, és testedtől elkülönülve a következő lélegzetvételig *magadban* maradsz. Ha ebben sikerrel jársz, valami hasonlót fogsz átélni, mint a test halálakor, amikor a szabadabbá váló lelket a test utoljára lélegzi ki. Gyakorolj, és számolj be, mit sikerült elérned.

Amikor Ima már távozni készül, megkérem, maradjon még egy kicsit, és elmesélem, hogyan találtunk rá a kis Bo-Gharra, hogyan mentettük meg.

– Ima – teszem hozzá az elbeszéléshez –, szeretném a fiút a templomba hozni, hogy megfelelő képzésben részesülhessen. Haj-

landó lennél foglalkozni vele, és megállapítani, mihez van tehetése?

– Igen, szívesen. Beszélek még a neofiták iskolájának vezetőjével, ő majd gondjaiba veszi. Akkor a kisfiú a többi gyerekekkel együtt lakhat és tanulhat a templomban.

– Nem, Ima – fejezem ki egyet nem értésemet –, magamnál akarom tartani a fiút. Mindennap idehozom majd a templomba, este pedig újra visszakísérem. Holnap bemutatom.

Másnap Bo-Ghar velem együtt jön a templomba. Nem tudja, hová vezetem, mert egyelőre nem érti, mit mondunk neki, mégis megható bizalommal követ, engedékenyen, sugárzó arccal. Nagyon örül, hogy velem és Menuval jöhet. Ahogy megpillantottam a hullámok között, az első pillanattól kezdve a szívembe zártam Bo-Ghart, és szemlátomást ő is kedvel engem. Látni rajta, hogy csak akkor igazán boldog, ha mellettem, a lábaimnál ülhet.

A templom belsejében a hosszú oszlopfolyosón keresztül vezetem a neofiták iskolájába, ahol különlegesen tehetséges gyerekek részesülnek oktatásban. Bo-Ghar nem akarja elengedni a kezemet. Megértem, attól tart, hogy magára hagyom itt. Átölelem, és megpróbálom elmagyarázni, nyugodtan itt maradhat, mert este újra vissza fog térni velem a palotába. Nem érti a szavaimat, aggódó pillantást vet rám feltűnően nagy szemével. Amikor azonban látja, hogy nem búcsúszom el tőle, némileg megnyugszik, és az iskolában marad.

Amikor este érte megyek, a többi gyerekek már szemlátomást a legjobb barátság köti össze. Bo-Ghar éppen kézzel-lábbal magyaráz valamit, a többiek pedig tátott szájjal figyelik, mintha pontosan értenék, mit mond. Amikor Bo-Ghar megpillant, határtalan öröm csillan a szemében, odafut hozzám, és a nyakamba veti magát. Nagyon örülök, hogy már ennyire otthon érzi magát.

Mostantól kezdve mindennap hárman vonulunk a templomba: jomagam, Menu és Bo-Ghar. Így telnek el hetek és hónapok, és közben a kis Bo-Ghar olyan gyorsan sajátítja el a nyelvünket, hogy már szinte mindent ki tud fejezni.

Kora reggel Mentuptah vezetése alatt ő is részt vesz a testi gyakorlatokon. A teste feltűnően életteli, idegei vezetőképessége szokatlanul nagy. A gyakorlatokat teljes tudatossággal végzi, mélyen

magába merülve, és a testét csodálatosan, született jártassággal uralja. Ima nagyon kedveli, és a lehetőségeihez mérten igyekszik minél több időt tölteni vele. A hozzátartozóitól megfosztott, magára maradt fiú bátyjaként szereti Imát. Minden kedves, jó szóért hálás. A templomi iskolák vezetői megállapították, hogy Bo-Ghar nem igazán hajlik a tudományok felé, viszont különösen tehetséges a rajzolásban és a mintázásban. Imhotep, a nagy művész fel is vette a műhelyébe mint legfiatalabb tanítványát. Imhotep fényes jövőt jósol a fiúnak.

Bo-Ghar minden este a templom kapujánál várakozik rám, és útközben elmeséli, mi minden történt, mit tanult, milyen élményekben volt része a többi gyerekkel. Ha Bo-Ghar nem férközött volna már Menu szívébe, Menu most igencsak sértve érezné magát, mivel annak idején, amikor még egyedül ő kísért, egy szóval sem zavartatott meg gondolataimban, a kisfiú viszont egész úton mesélheti történeteit. Szerencsére magától értetődőnek veszi, hogy a gyerekek olyasmit is megengedek, amit neki nem volt szabad megtennie.

Ptahhotep tanításaiból: A hét rezgési oktáv, a frigyláda

Ptahhotep előtt állok, és áhítattal figyelek a szavaira.

– Ma elmagyarázom azokat a törvényeket, amelyeken a pálca csodálatos hatásának titka alapul. Ezek természetesen egyszerű természeti törvények. Isten mindenütt jelen van, és e jelenvalóságának kisugárzása *természeti törvényként* nyilvánul meg a látható anyagi világban. Ennek megfelelően semmi sem sértheti meg a természeti törvényeket. Ezek a törvények viszont eltérőek az egyes fejlődési szinteken. Más törvények érvényesek a szellemi, mások a lelki és megint mások az anyagi világban. Azonban az anyagi világon belül is különböző törvények jutnak kifejezésre, még ugyanazon az anyagformán belül is, a nagyságrendeknek megfelelően. Természeti törvény például, hogy a nyugvó víz felszíne mindig vízszintes. Ez a megállapítás azonban csak bizonyos nagyságrendek esetében állja meg a helyét. Egy virágszirmon lévő vízcsepp például gömb alakú, és az ebben a kicsiny világban élő, apró lény arra a megállapításra juthatna, hogy a víz megjelenési formája a gömb. Miért? Azért, mert a víz felületi feszültsége és a vízszintes felületet kialakító erő közötti viszony egészen más a csepp, vagyis kis mennyiség esetében, mint nagy vízfelületen. Mégis ugyanazok a törvények működnek.

Az emberek csak keveset tudnak a természeti törvények mögött meghúzódó erőkről, kivéve azokat, amelyeket mindennapi tevékenységük során megismertek. Azokhoz szoktak hozzá, és azokat jelölik a „természeti törvény” szóval. És mivel már nevet adtak

ezeknek a törvényeknek, azt képzelik be maguknak, hogy *lényegi ismereteik* vannak róluk. A következményeiket maguktól értetődőnek találják. Ha azután olyan jelenséggel találják magukat szembe, amelyről addig semmit sem hallottak, a „csoda” vagy „varázslat” szavakat kezdik használni. Egyszerűen nem tudják, hogy ezeket a jelenségeket éppúgy a természet erői hozzák létre, mint azokat, amelyekhez már hozzászoktak. Valójában mindkettőt egyformán kevésbé ismerik! Az ember fiai ugyanis nem tudják, miért fejlődik ki a magból egész növény, vagy egyetlen megtermékenyített sejtől miért alakul ki új élőlény. Azt sem tudják, mit jelent a „megtermékenyítés”, vagy hogy a megtermékenyítés után miért indul osztódásnak a sejt, ez az osztódás miért ismétlődik, és még a születéssel sem marad abba, hanem addig tart, amíg az első sejtől kifejllett egyén nem lesz, amíg a növekedés – ez a láncreakció – *saját magát le nem fékezi*, aminek következtében visszafejlődési folyamat indul meg. Mivel azonban az emberek naponta tapasztalják ezeket a jelenségeket, hozzájuk szoknak, és nem csodálkoznak rajtuk. Az azonban, hogy egy magból növény fejlődik ki, gyerek születik, egy ember meghal, vagy hogy a négy égtáj felől érkező szél másként hat, és még sok hétköznapi jelenség éppolyan „csoda”, mint ennek a pálcának a „csodás” hatása és titka, vagy a beavatottak más „csodái”, illetve „titkai”.

Ha azonban jól meg akarod érteni ezeket az erőket, amelyeket a beavatottak felhasználnak, és amelyek az életpálcán keresztül is hatnak, még meg kell tanulnod néhány dolgot.

Amikor a jó és a rossz tudásának fájáról beszéltünk, megtudtad, hogy minden, ami anyagi formát öltött, csak azért érzékelhető és felismerhető, mert a teljes egységből, az egyensúly állapotából kiszakadt. Azonban a hasadás állapotából minden az egység, az örök-ké tartó egyensúly felé törekszik. Az „*egyensúly*” tökéletes nyugalmat, *mozdulatlanságot* jelent. A „*valamivé válás*” – vagyis az egész látható és érzékelhető teremtes – azonban az egyensúlyi állapotból való kiválást és az egyensúly felé irányuló, állandó, szüntelen törekvést jelenti, vagyis az állandó nyugalanságot, az állandó *mozgást*. Ha ez az állandó mozgás csak egyetlen percre is megállna, az egész teremtes szellemi energiává alakulna át, vagyis az anyag

megsemmisülne. A világegyetemben fellelhető összes energia, összes erő olyan mozgás, amely egyetlen pontból – a saját közép-pontjából – árad ki kör alakú hullámokban, és közben kitágul, pulzáló rezgésként megnyilvánulva. Az erőmegnyilatkozások csak akkor szűnnek meg, amikor az egyensúlyi állapotból kivált erők újra visszatérnek eredeti ősállapotukba, az isteni egységbe. Az ősállapot ezért azt jelenti, hogy az összes anyagi jelenség megszűnik létezni. Az anyag legbensőbb lényege szerint maga is mozgás, és ennek a mozgásnak a megszűnésével az anyag is megsemmisül. Amíg csak létezik a háromdimenziós, anyagi világ, a nyugalanság, a mozgás megváltozhatatlan törvénye fogja uralni.

Azáltal, hogy a teremtető erő a számtalan lehetőség *minden szintjén* érvényesül, ezeknek a szinteknek megfelelően a rezgések, a hullámhosszak, a hullámformák és a frekvenciák megszámlálhatatlanul sok típusa jön létre, amelyeknek azonban testi korlátaink, érzékszerveink behatárolt képességei miatt csak egy bizonyos részét észleljük. Az pedig, hogy egy bizonyos rezgési formát anyagtalan „energiaként” vagy szilárd „anyagként” érzékelünk, csak saját képzeletünk, a világról alkotott felfogásunk következménye, ugyanis valójában minden csak „mozgás”, „rezgés” és „frekvencia”. Minél rövidebb hullámok formájában nyilvánul meg valamilyen energia, annál kevésbé kelti bennünk az anyag képzetét. Az érzékszerveinken keresztül tudatunkban közvetlenül átélt rezgéseket különböző elnevezésekkel jelöljük: anyag, hang, elektromosság, hő, íz, szag, fény. A még magasabb, anyagtalan energiákat és sugárzásokat pedig, amelyeket magasabb idegi és agyi központjaink révén érzékelünk, gondolathullámoknak, eszmehullámoknak nevezzük. Ezek fölött is állnak még magasabb, áthatóbb sugárzások és frekvenciák, egészen az *isteni-teremtő erő legmagasabb, mindenén áthatoló rezgése*ig: *magáig az életig!* Ezeket a frekvenciákat már csak tudati állapotként tudjuk érzékelni.

A világegyetemben így a rezgések elképzelhetetlenül sok formája nyilvánul meg, a legrövidebektől a leghosszabb hullámhosszakig. A teremtes minden alkotóeleme, az égitestektől – a naprendszer központi csillagaitól – kezdve egészen a legparányibb élőlényig, a jelenségek egész skálája nem más, mint ezen sugárzások ha-

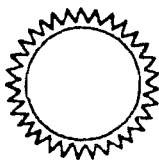
tása, különböző módon felépülő megnyilvánulása. Akár tudjuk, akár nem, e különböző sugárzások között élünk, sőt *ezek a sugárzások és energiák hozták létre és formáltak meg bennünket, embereket*, és állandóan hatnak a testünkben, lelkünkben, egész lényünkben. Az egész univerzum e rezgésekből tevődik össze. E teremtő rezgések forrását nevezzük *Istennek*.

Maga Isten minden megnyilvánult forma fölött áll, és *magában* nyugszik az időtlen és tér nélküli, abszolút egyensúlyi nyugalom állapotában. Azonban kisugározza magát az anyagi formákba, hogy azokat éltesse és életre keltse. Mivel Isten mindenütt jelen van, és az egész világegyetemet kitölti, az univerzum minden részét áthatja az isteni jelleg. Minden Istenben létezik és Isten mindent áthat, mivel Isten mindenütt jelen van, és semmi sem szoríthatja ki saját jelenlétéből. Következésképpen minden pont *magában* hordozza a lehetőséget, hogy Isten általa nyilvánul meg, és az észlelhető világban megnyilvánult és létező összes dolog *saját középpontjaként* hordozza *magában* ezt a pontot. Ebből a pontból indult ki első megnyilatkozása, megteremtése, az egyensúlyi állapotból való kiválása.

Istennek ezt az aspektusát, amely a világot megteremti, és általa élteni, hogy áthatja, vagyis azt, ami bennünk, az összes élőlényben maga az *élet*, a „*magasabb önnönvalónak*” nevezzük. Tehát az összes olyan kifejezés, mint *Isten, Teremtő, Világöntudat, magasabb Önnönvaló*, vagy a *teremtő alapelv*, egy és ugyanazon *Istenség*et jelenti, annak különböző megnyilvánulásaiban.

A középpontban a kifelé hatoló energiák még magas szellemiségűek, azok rezegnek a legmagasabb frekvenciákon. Azonban minél jobban eltávolodnak a középponttól kör alakú kisugárzások formájában, annál anyagszerűbbé válnak, míg végül fokozatosan teljesen anyaggá alakulnak. Ilyen módon a kisugárzó erő önmagát korlátozza, és a középponttól legtávolabb elhelyezkedő peremen megkeményedett, anyagszerű kéreggé válik. Az észlelhető világban megnyilvánuló Isten képe – „neve” – ezért kör – a magasabb erők belső köre –, amelyet kemény, anyagi kéreg vesz körül.

Betűkkel kifejezve: OM.

Minden teremtmény, a központi csillagoktól az egyes élőlényekig ennek megfelelően épül fel. Gondolj csak Földünk szerkezetére: a középpontban elhelyezkedő gázsi erőt még a tűzgömb képlékeny állapota jellemzi, ezeket követik a gázállapotú régiók, majd a megolvadt, folyékony anyag kör alakú rétegei, legvégül pedig az egészset szilárd kéreg veszi körül. Arra is felhívom azonban a figyelmet, hogy a középpontban a formaépítő erővel együtt egy ellentétes – centripetális erő – is kifejti a hatását, amely az összes anyagi megnyilvánulást magához vonzza. Ha a kemény anyag nem fejtené ki megfelelő *ellenállást*, az összes jelenség eltűnne a saját középpontjában. Földünk is, az összes élőlény. Az anyag ellenállása akadályozza ezt meg, így lehetséges, hogy a teremtés egyáltalán létezik, és hogy itt, a kemény, anyagi földkérgen élet van. Ne feledkezz meg az anyagnak erről az ellenállásáról, mivel még visszatérünk erre a jelenségre.

Még egy példa az anyagi formák belső felépítésére: az összes gerinces állat gerincének keresztmetszete ugyanazt a belső elrendeződést mutatja – a gerincvelő teremtő életerőt hordozó leheletfinom anyagát, amelyet a kemény kéreg, a gerinc csontozata határol és véd. Ha a csontváz bármelyik részét alkotó csontdarabot átszedel, ugyanazt az elrendezést találod, legyen szó a koponyáról, a gerincről vagy a combcsontról.

Ha egy növényt metszel át, ugyanazt találod. Láttál már kivágott fatörzset? A fa belső felépítése ugyanaz: az életenergia a középpontban, a törzs finomabb anyagában halmozódik fel, és innen áramlik ki körkörös – a tavaszonként megújuló élet jelei az évgyűrűk –, míg el nem éri a külső, megszilárdult kérget.

A növekedés mindig a középpontból indul ki, belülről kifelé. Minden erő és megnyilatkozás legbensőbb forrása Isten.

Istennek ez az aspektusa, amely az anyagba költözik, különböző jelenségekből élőlényeket alkot, és amelyet mi a magasabb *önnönvalónak* (*logosznak*) nevezünk, minket is a középpontunkba húz vissza, hiszen az isteni egységből, a paradicsomi állapotból kiváltunk. Ez az isteni *vőlegény*, amely után az ember lelke vágyakozik. Ezt az igazi, *isteni önnönvalót* soha nem szabad összetévesztenünk a személyes „énnel”, amely csak látszatlány, nincs valós léte.

Az összes megnyilvánulás mögött, legyen szó napról, bolygóról, emberről, állatról, növényről vagy anyagról, életforrásként ugyanaz az *Isten*, ugyanaz az isteni *önnönvaló* áll. Bár ugyanaz az *Isten* mindenütt jelen van, és minden teremtményen keresztül megnyilvánul, a megnyilvánulási formák között mégis jelentős eltérések lelhetők fel, ugyanis *Isten* a megnyilvánulási lehetőségek minden szintjén megjelenik, és a különböző szinteken álló jelenségek annyit fejeznek ki *Istenből*, amennyit *szintjüknek megfelelően az isteni teremtető erőből tudatosan átélni és elviselni képesek*. Egy erőt tudatosan átélő lény ugyanis azonos magával az erővel, és azt egyidejűleg *mindenfélé, tehát a saját testébe is kisugározza*. Következésképpen a testnek is rendelkeznie kell a megfelelő *ellenálló képességgel*, máskülönben az *önnönvaló* kisugárzása elégethetné és megsemmisíthetné.

A különböző lények teste éppen ezért nem azonos felépítésű, hanem a megszámlálhatatlan életforma tudati szintjének megfelelően igen különböző mértékű ellenálló erővel rendelkezhet. Véd emlékezetedbe, hogy az *anyag vegyi összetétele határozza meg, milyen rezgéseket képes egy adott test elviselni*. Ha egy test olyan sugárzásnak van kitéve, amely meghaladja ellenálló erejét, akkor az egész idegrendszer károsodásával kell számolni. Az eredmény idegösszeroppanás, sőt elmebaj lehet. Ha ennek az erőnek a rezgésszáma meghaladja az egy oktávot, a sugárzás akár halálos kimenetelű is lehet. Éppen ezért, ha egy adott ember tudatát az isteni erő magasabb szintjén akarjuk beavatásban részesíteni, először a testét kell felkészíteni, többek között *vegyi folyamat révén*, hogy a különbség ne haladhassa meg az egy oktávot. Máskülönben meghal az illető.

Az anyagi világban a megnyilatkozások négy fokozata létezik, amelyeket megjelenésük és tudatossági szintjük szerint anyagnak, növénynek, állatnak vagy embernek nevezünk. Az emberrel összehasonlítva a anyag alig mutat fel „tudatosságot”, a kristályokban megfigyelhető jelenségek azonban arra utalnak, hogy az anyag is rendelkezik bizonyos fokú tudattal. A megjelenési formák minden fokozata a tudat egy oktávval magasabb szintjét képviseli. Egyedül az embernek adatott meg az a képesség, hogy több tudatossági szintet is át tudjon élni – egészen az isteni *öntudatosságig*. Ha azokat a

szinteket – oktávokat – vesszük alapul, amelyek alapján eddig besoroltuk a fejlődési fokozatokat, akkor azt találjuk, hogy az *ember* kategóriája a Földtől az égig terjedő, nagy fejlődési létrán négy szintet foglal el, és a létra minden foka egy-egy oktávnak felel meg a rezgések skáláján. Az emberek is ismerik ezt a négy fokozatot, és a következő elnevezésekkel illetik: az értelme által jellemezhető ember; az intuícióval bíró lángelme; a bölcsességével és egyetemes szeretetével kiemelkedő próféta; és végül, a legmagasabb fokon, a mindentudás és a mindenhatóság által jellemezhető istenember.

Az anyagi világban tehát *négy megnyilatkozás* van, amelyek együttesen *hét rezgési oktávot* alkotnak.

Minden teremtmény azokat a rezgéseket bocsátja ki magából, amelyekből maga is felépül, tehát azokat, amelyeket *tudatosan* elvisel. A tudatosság legalacsonyabb szintjén álló *anyag* az összehúzó-dás, a lehülés és a megszilárdulás által nyilvánul meg.

A *növényen* keresztül már két szint, az anyagi és az éltető – vegetatív – erő nyilvánul meg. A növények tudatlanul juttatják kifejezésre az anyagi rezgéseket, testüket csak ruhaként hordják. A rájuk jellemző tudatossági fokozat az anyagot éltető, vegetatív szint. Ennek a szintnek az erejét három tulajdonságról lehet felismerni, amelyek, bárhol is jussanak kifejezésre, a következők: a táplálék *felkutatása, felvétele és asszimilációja*, vagyis megemésztése.

Az *állaton* keresztül már három erő nyilvánul meg, az anyagi, a vegetatív és az animális. Teste van, felkutatja táplálékát, eszik, emészt, és egyben az animális – lelki – szinten is tudatos: vannak érzelmei, ösztönei, érzései, vágyai, és bizonyos dolgok vonzzák vagy taszítják. Az állat a harmadik fejlettségi szinten tudatosult, csupán egy szinttel az ember alatt.

Az *átlagember* egy rezgési oktávval feljebb helyezkedik el: tudatos a szellemi téren, értelemmel, a gondolkodás képességével rendelkezik. Azonban a másik három szintet is kinyilvánítja: az anyagi szinten rendelkezik testtel, a vegetatív, éltető szinten ő is felkeresi, elfogyasztja és megemésztí táplálékát, az animális szinten pedig ugyancsak vannak érzelmei, hangulatai, ösztönei, vonzódásai, ellenszenvei és vágyai. Az őt elkülönítő fokozat azonban az értelem. Az ember tudatos gondolkodásra képes.

Az ember a következő fejlődési fokozat elérésével tehet nagy lépést előre: tudatát az okozatok világából az *okok* síkjára emeli. Az oki sík isteni forrásából merít, és kinyilvánítja ezt a tudatában intuícióként jelentkező erőt. Értelmével és lelki adottságaival képes a magasabb síkon szerzett élményeit szavakba foglalni, és embertársaival közölni. Intuícióját azonban más művészetekben is fel tudja használni: dimenziók nélkül a zenében mint zeneszerző; két dimenzióban, vonalak és színek segítségével mint festő; három dimenzióban, térbeli alakzatokkal szobrászként vagy akár táncosként. Az alkotó embert *lángelmének* nevezik. Ő már az anyagi, vegetatív, animális, szellemi és oki erők öt szintjét nyilvánítja ki.

A következő rezgési oktáv tudatossági szintjét az emberi nyelv a *próféta* szóval jelöli. A próféta az összes megelőző szinten megnyilvánul, de a következő fokozaton is tudatos: az isteni bölcsesség és az egyetemes szeretet szintjén. Egy pillanatra sem szabad azonban az ennek a hatodik szintnek megfelelő és teljesen lelki síkon megnyilvánuló, egyetemes szeretetet a harmadik, állati szintre jellemző, az állati ösztönökből eredő „szeretettel” összekeverni. Az a „szeretet” egy három szinttel mélyebben álló, átalakított rezgés, amelynek forrása a fajfenntartás ösztöne. Az a „szeretet” birtoklási vágy, és mindig a testre irányul. Az embert arra kényszeríti, hogy az általa szeretett lényt megközelítse, átölelje, megcsókolja, magához szorítsa, egyszóval birtokolja. Aki ilyen szeretet rabságának veti alá magát, tudatosan még a hasadás állapotában él, és kielégülés céljából a testi kiegészítő felét keresi. Ez a szeretet mindig *elvenni, birtokolni* akar. A hatodik megnyilvánulási szinten álló szeretet, a próféta szeretete nem a hasadásból, hanem az őállapotból, az isteni *egységből* ered! Ezért egyetemes, mindig ad és soha nem követel, nem keresi a kiegészítését, nem nyilvánul meg testileg, hanem mindig az isteni *minden-egység* tudatosságából sugárzik. Az ezen a szinten tudatosuló emberek senkit sem akarnak birtokolni, a *mindenséggel* érzik magukat egynek.

Isten hetedik és legtökéletesebb megnyilvánulása a *teljes mértékben* tudatossá vált ember: az *istenember*. Az összes többi megnyilvánulási forma csak *átalakított rezgésekből* áll, *Istennek csak egy részét* képviselve. Az *istenember Istent* – saját isteni önnönvaló-

ját – hiánytalanul, a maga tökéletességében, teljes tudatossággal nyilvánítja ki: az isteni teremtető erőket eredeti, átalakítatlan rezgéseikben – frekvenciáikban – éli át és sugározza ki.

Csak az ember képes mind a hét rezgési oktávot uralni és kisugározni, mivel idegrendszere tartalmazza az átalakított és az átalakítatlan teremtető erő hét oktávjának megfelelő idegi központokat. Azonban mindig csak annak a szintnek a rezgéseit képes kibocsátani, amelyen már tudatossá vált, mert a még nem tudatosult szinteknek megfelelő idegrendszeri központjai felkészületlenül szunnyadnak. Az átlagember tehát a *negyedik szintig*, a lángelme az *ötödik szintig*, a próféta pedig a *hatodik szintig* terjedő rezgéseket képes kisugározni, míg az *istenember* képes egyedül mind a hét rezgési oktávot tudatosan kifejezni, és az isteni teremtető erőt akarátának megfelelően átalakítatlan formában kisugározni, vagy megváltoztatni, és alacsonyabb – átalakított – frekvenciákon továbbadni.

Az apád kezében látott pálca olyan anyagból – egyfajta sárgarézből – készült, amely az *összes fokozatnak* megfelelő sugárzást vezet. Úgy alakították ki, hogy a rezgéseket változatlanul, a felhasználó akarától függően legyengítve vagy felerősítve vezesse tovább.

A pálca egyaránt lehet áldás és átok, attól függően, ki veszi a kezébe. A beavatott képes a teremtetés összes erőit – a legmagasabb istenitől a legalacsonyabb ultramateriálisig – tetszőleges mértékben kisugározni a pálca segítségével, mivel ezen erők mindegyikét a lényében hordozza, és a pálcán keresztül tudatosan továbbvezeti. A rezgések tág választékából az ember csak egy kis részt képes az érzékszervein keresztül észlelni. Az a fölötti és alatti rezgéseket csak érzelmekként éli át. A legmagasabb, isteni frekvenciák például egyetemes szeretetként jelentkeznek az emberi érzékelésben. A legalacsonyabb, az *ultramateriális* frekvenciák viszont, amelyek még alacsonyabbak, mint a szemünk által fényként vagy a tapintó szerveink által anyagként érzékelt rezgések, és így az érzékelés tartományán kívül esnek, a gyűlölet érzésekként jelentkeznek. A beavatott mindig a megfelelő módon használja fel a pálcát, és csak azt az erőt sugározza ki, amely valamilyen jó, áldásos hatás eléréséhez szükséges. Az *ultramateriális rezgéseket* – amennyiben szükséges –

láthatatlan, elszigetelő, áthatolhatatlan védőfalként használja fel. A pálcá segítségével a beavatott a természet összes erőit képes az uralma alá vonni, felerősíteni vagy megszüntetni.

Az összes élőlény rendelkezik ezekkel az erőkkel, de mindig csak a fejlettségi szintjének megfelelő formában. Fel is használja ezeket, anélkül, hogy a tudatában lenne. Vagy találkozta már olyan emberrel, aki elgondolkozott azon, hogyan lehetséges, hogy például a lábát vagy a karját meg tudja emelni? Vagy hogy ha rövid időre is, egész testével el tud távolodni a Földtől, ha a magasba ugrik? Emeld meg a karodat, és figyeld meg, hogyan hajtod ezt végre. Az izmaidat feszíted meg, és azok emelik meg a karodat? Tested valamennyi mozdulatát az izmaid megfeszítésével tudod végrehajtani. De mi feszíti meg az izmaidat? Gondolkozz csak el, lányom, mi az?

– Az akaratom, atyám.

– Úgy van. Az akaratom. Azonban ha felteszem a kérdést, mi az akaratom, tudsz válaszolni?

– Atyám, már sokszor megfigyeltem, mi történik, ha valamit akarok. Mégis csak annak a felismeréséig jutottam el, hogy ha valamit *akarok*, valamilyen erőt bocsátok útjára, és ennek az erőnek az irányát is meghatározom. Ha, a te példadra visszatérve, a Föld vonzereje miatt lefelé lógó karomat a magasba akarom emelni, akkor az akaratom által belőlem kiáradó erő a karomba áramlik, és arra kényszeríti az izmaidat, hogy megfeszüljenek, és a karomat így felemeljék.

– Nagyon jól fogalmaztál – dicsér meg Ptahhotep. – Azáltal, hogy az akaraterőd a karodba és az izmaidba árad, a karodban *legyőzted a Föld vonzerejét*, ezt a hatalmas természeti erőt. Éppúgy, mint amikor felugrasz a levegőbe! Csak rövid időre, mivel akaraterőd csak rövid időre képes meghaladni a Föld vonzerejét. Az idő tehát *felemészti* a testi erővé átalakított akarodat. Az idő! És a tér? Erődet arra használtad fel, hogy karodat vagy testedet a magasba emeld, a Földtől *eltávolítsd*, vagyis *térben* arrébb helyezed. Láthatod tehát, hogy erődet két tényező emészti fel: az *idő* és a *tér*. Ha akaraterődet fel tudnád erősíteni, és képes lennél a testedben felhalmozni, akkor a Föld vonzerejét hosszabb időre is legyőzhetnéd, és a Földtől nagyobb távolságban is megtarthatnád magad. Lebegni tud-

nál! Erre jelenleg azért nem vagy képes, mert még nem tudatosultál az isteni szinten. Az isteni szinten tudatosult beavatott azonban képes arra, hogy átalakítás nélkül, közvetlenül merítsen ebből az erőforrásból, és tetszése szerint addig lebegjen a levegőben, amíg akaraterőjét a Föld vonzerejével szembehelyezi.

A beavatott az összes rezgésformát ismeri, és rendelkezik azokkal a tudatosan kifejlesztett szervekkel, amelyek segítségével uralni tudja ezeket az erőket. Te is ismered például a gondolati erőt, amelynek révén telepatikus kapcsolatot tudunk tartani. Ezt az erőt is agyunk egy erre alkalmas részével uraljuk. Az ember fiait nem is sejtik, hogy rendelkeznek ezekkel a szervekkel. A beavatott képes a legfőbb, az isteni teremtető erő kisugárzására. Ez az erő, az *élet*, az örök *létezés* ereje és kisugárzása. Ez élteni és tartja fenn az egész világegyetemet. Ezt az erőt egyes-egyedül az *istenember* képes tudatosan felhasználni, mivel ő az egyetlen lény, amely tudatában *Istennek* azonos, és istentudatából, kozmikus mindentudatából kisugározza ezt az erőt. Egyetlen más élőlény sem lenne képes *tudatosan* elviselni ezt az erőt.

Minden erőnek megvan az anyagiassult formája a Földön, ezért tapasztaljuk, hogy minden erőnek és rezgésnek megfelel valamilyen anyag, amely az adott rezgés elviselését és továbbadását lehetővé tevő ellenálló erővel rendelkezik, sőt akár a felhalmozására és egy bizonyos időszakasz alatti kisugárzására is képes. Mindegy, hogyan nevezzük ezt az anyagot. Ebből állnak össze és épülnek fel a különböző tudati fokozatoknak megfelelő élőlények és megnyilvánulási formák teste. Ezek a testek azonban nem csupán a saját tudatosultsági szintjüknek megfelelő anyagból állnak, hanem azokból az anyagokból is, amelyek a saját szintjük alatti rezgéseket hordozzák. A növények például nemcsak a vegetatív életerő rezgéseire szüktességes ellenálló erővel rendelkeznek, hanem az anyag saját rezgéseit is magukban hordozzák, hiszen anyagi testtel rendelkeznek. Az állatok teste és idegrendszere az állati szintnek megfelelő animális erőn kívül az egy oktávval alacsonyabb vegetatív és a még egy oktávval alacsonyabb szinten álló anyagi rezgéseket is magában hordozza.

Az átlagember idegei elegendő ellenálló erőt tudnak kifejteni a szellemi sík, valamint az egy-egy oktávval továbbtranszformált animális, vegetatív és anyagi sík rezgéseinek elviseléséhez. Az átlagember a szellemi energiákkal *gondolkozik*, és ezen a síkon tudatosult, az animális energiákkal *érez*, és az összes érzelmi állapotot átéli. A vegetatív erőáramlatok éltetik, és végül az anyagi erők építik fel a testét. Így megy ez tovább, egyre magasabb szinteken, egészen az istenemberig, aki az összes agyi és idegrendszeri központját tudatosan alkalmazza, és képes arra, hogy az életnek a gerincvelőben lakozó legmagasabb rezgéseit átalakítás nélkül vezesse tovább az idegi központjaiba és a testébe, és azokat ki is sugározza. Testének anyaga rendelkezik azzal az ellenálló képességgel, amely a legmagasabb, isteni erőnek és természetesen a másik hat megnyilvánulási fokozat átalakított rezgéseinek is megfelel.

A különböző fejlődési szinteken álló emberek teste tehát csak látzólag áll ugyanabból az anyagból. A valóságban eltérő kémiai elemek alkotják, amelyek ellenállása mindig az adott testben lakozó lélek tudatossági fokának felel meg.

Az a tény, hogy az istenember a legmagasabb frekvenciákat éppúgy elviseli, mint az összes átalakított oktávot, arra utal, hogy olyan ellenálló képességű anyagnak is léteznie kell, amely az isteni teremtő erőt, valamint az átalakított oktávok összes többi frekvenciáját is képes elviselni, *anélkül, hogy dematerializálódna*. Isten fiai találtak is hazájukban egy anyagot, a réz egy fajtáját, amelyből a legmagasabb, teremtő frekvenciákat eredeti vagy transzformált formájukban felhalmozni és felerősítve vagy legyengítve kisugározni képes eszközöket készítettek. Ezeket a szerkezeteket úgy tervezték meg, hogy a teremtő erőt változatlan tisztaságában legyenek képesek megőrizni. Ennek megfelelően hosszú időn keresztül úgy működnek, mint az isteni erő forrásai – mint maga az élet. Mivel az isteni-teremtő erőt hordozó és kisugárzó eszközök legtökéletesebbike a hiánytalan, a házassági kötelékhez hasonlóan szoros kapcsolatot teremti meg az isteni és az anyagi frekvenciák – *Isten és a Föld* – között, ezt az isteni önfrekvenciával feltöltött, elképzelhetetlen erőt hordozó eszközt *frigyládának* nevezzük.

Most már megértheted, miért tartjuk olyan szigorúan titokban ezen berendezések létét. A legmagasabb képességeit kibontakoztató istenember nyugodtan használhatja a frigyládát, mivel az ugyanazt az erőt tartalmazza és sugározza ki, mint ő maga, *ami ő maga*. Egy alacsonyabb szinten álló ember azonban már a frigyláda pusztá érintésétől is abban a pillanatban úgy kerülne el holtan, mintha villám csapott volna belé. Az isteni frekvenciák egy szempillantás alatt átégetnék az idegeit, ő pedig „gutaütést” kapna. *Ugyanez történik, amikor ez a frekvencia kiszabadul a gerincvelő fogságából és átalakítatlanul az idegekbe áramlik*. Akkor is egy szempillantás alatt vesztí életét az ember, az állat, sőt a növény is. Az emberek „gutaütésnek” nevezik a halálnak ezt a formáját. Sejtik, hogy a halottra valamilyen ismeretlen erő sújtott le villámcsapásként. Ez az erő maga az életáram, amely rendes körülmények között megfelelően elszigetelődik a gerincvelőben, vagy a növény legbelső szállítócsövében, és a testbe csak a szükséges átalakulás után áramlik ki. Az elszigeteltségből csak bizonyos betegségek esetében szabadul ki, és létrehozza a „gutaütést”.

Ugyanezen okból nem közelíthetik meg beavatatlan emberek a berendezéseinket. Azonban még ennél is tovább kell mennünk az ovintézkedések terén. Mivel mindenén áthatoló energiákat sugároznak ki, a legerősebb szigetelőanyagból készült vastag falak mögött kell elzárva tartanunk ezeket az eszközöket. A tiszta életenergia ugyanis azonnali halált idéz elő, ha olyan anyagra irányul, amely nem rendelkezik a kellő ellenálló erővel. Ilyen esetben az anyag dematerializálódik, szétfoszlik.

A frigyláda és még más eszközök is tehát olyan anyagból készültek, amelyek a dematerializálódás veszélye nélkül feltölthetők az isteni teremtő energiával. A frigyláda átalakítatlan teremtő erőt sugároz ki magából, amely *az adagolástól függően lehet életadó vagy megsemmisítő hatású*. Ez az erő az emberi akarat rezgési tulajdonságaival egyező jellemzőkkel rendelkezik, amelyek révén bármi, még a Föld vonzereje is legyőzhető, még ha csak rövid időre is. A frigyláda ezerszeresen felerősítve sugározza ki ezt az erőt. És ahogy a Föld vonzereje lefelé húzza a testeket, bármely anyagban e vonzerővel ellentétes hatás is kifejezhető, amelynek révén a test rövi-

debb vagy hosszabb időre elveszti a súlyát. Ha szükséges, akkor azonban ellentétesen, a Föld vonzerejével *egyező* irányban is kifejthető ez az erő, és ilyenkor az ultramateriális sugarak segítségével a súly tetszés szerint megnövelhető! Így a legnagyobb sziklatömbök is súlytalanává válhatnak bizonyos időre, és így könnyedén felépíthetők az elképzelhető legmagasabb épületek is. Másrészt viszont olyan mértékben megnövelhető a tömbök súlya, hogy azok maguktól a talajba süppednek. Ha például kutat akarunk készíteni, nem kell leásni a mélybe, elegendő egy kellően megválasztott sziklatömböt súlyának megnövelésével a talajba süllyeszteni a kívánt mélység eléréséig.

A frigyláda, e hatalmas erőforrás segítségével anyagtalan energiákat, például fénysugarakat is átalakíthatunk anyaggá, és fordítva, az anyagot feloldhatjuk, és hosszú világekorszakokon keresztül ható energiává alakíthatjuk.

Nézd meg ezt a lámpát: ahogy a nap évmilliárdok óta bocsát ki egyéb sugárzások mellett olyanokat is, amelyek *atmoszféránkban energiátranszformációk révén fénysugarakká válnak*, úgy ebben a lámpában is a feloldódó – dematerializálódó – anyagból olyan energiák keletkeznek, amelyek a levegőben fénysugarakká alakulnak.

Ez a folyamat időtlen időig folytatódhatna ebben a lámpában, ha nem lenne megírva a Föld történetében, hogy a Földet évezredekre el kell hagynunk, és összes berendezésünket meg kell semmisítenünk. Ha ezt elmulasztanánk, a tudatlan ember fiai újból leírhatatlan pusztulást idéznének elő.

A későbbi nemzedékek kultúránk maradványaiból sok mindent nem fognak megérteni. Többek között azt sem, hogyan tudjuk a legkeményebb kötömbök felületét is olyan tűkőrsimára csiszolni, és olyan pontossággal egymáshoz illeszteni, hogy az illeszkedő felületek közé még egy késpengét se lehessen becsúsztatni. Azon fogják tömi a fejüket, hogyan tudták „rabszolgáink” pusztán a „kezük munkájával” olyan pontossággal megmunkálni a köveket. Mivel az ember fiai rabszolgáskorba kényszerítik embertársaikat, azt fogják hinni, mi is rabszolgákat dolgoztatunk. Évezredekig nem fognak rájönni, hogy a felesleges kötömeget a tömb felületén dematerializáljuk, és így a legcsekélyebb emberi erőfeszítés nélkül is hajszálpont-

os mértani formákat állítunk elő akár a legkeményebb szikla anyagából. Készülékeinket a megfelelő mélységre és szélességre állítjuk be, a sziklatömbnek a tervezett formán kívüli részei pedig feloldódnak. Mindez hallatlanul egyszerű, ha az ember már ismeri a különböző energiák – ezek közé tartozik az anyag is – mibenlétét. Azonban csak a megfelelő ismeretek birtokában áldást hozó ez a tudás – felhasználójának azzal is tisztában kell lennie, hogy a *szereket az élet*, míg a *gyűlölet a halállal* azonos. Csak a legmagasabb fokozaton álló beavatottak válhatnak építőmesterré. A rabszolgákkal végeztetett munkához aligha lenne szükség beavatottra! Mi nem rabszolgákat, hanem a természeti erőket használjuk fel.

Ezen eszközök segítségével a teremtő energia bármelyik megjelenési formáját elő tudjuk állítani. A megvalósulás csak attól függ, milyen hosszú ideig és milyen távolságból fejtjük ki a teremtő erőt. Az ember fiai magától értetődőnek tartják, hogy ha betegen belépnek a templomba, mi meggyógyítjuk őket. *A betegség azt jelenti, hogy a test rezgései elhangolódnak*. Mi helyreállítjuk az elhangolódott testrészt eredeti rezgéseit, és a betegség így elmúlik. Az összes szerv rendelkezik egy, csak rá jellemző rezgésformával. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy mindegyik szerv azért olyan, amilyen, mert jellegét egy bizonyos jellegzetes rezgés határozza meg, amely egy pillanatra sem szünetel, és a szervet fenntartja. Ha ez a rezgés megváltozik, az érintett szerv megbetegszik.

A Föld éghajlatát is meg tudjuk változtatni, és kristálytisztá eget vagy – amennyiben szükséges – felhőket és esőt tudunk előidézni. Az ember fiai boldogok, ha a piramisokból kicsapó villámokat látják, mivel tudják, ez az áldást hozó esőt jelenti. Annak biztonságát adó tudatában élnek, hogy a templom mindenről gondoskodik: az egészségsükről, az áldásos esőről, a jólétükről, sőt a lelki egészségükről is.

Lelkem apja – teszem most fel a kérdést –, hogyan töltitek fel a frigyládát a teremtő energiával?

Ptahhotep rám szegezi átható tekintetét, és így válaszol:

Látom, már tudod is, hogyan töltjük fel a frigyládát. Említem, hogy a Földön csak egy forrás létezik, amelyik képes kisugározni ezt az erőt, és az nem más, mint maga az istenember. A min-

denkori főpap feladata a frigyláda feltöltése az isteni teremő erővel. Vagy közvetlenül vezeti saját legmagasabb energiáját a frigyláda, vagy pedig az életpálca segítségével éri el ugyanazt a hatást. Az utóbbi esetben a kezéből kiáramló mélyebbre transzformált, de *feltétlenül pozitív erőáramot* alakítja át az életpálcával isteni teremő erővé, és azt vezeti a frigyláda. Ugyanis a tökéletességig eljutott istenember is átalakított formában sugározza ki a teremő erőt a hét-köznapiak során. Csak összpontosított állapotban sugározza ki az isteni erőt a maga eredeti formájában, amikor tudatában azonosul *Is-tennel*. Tehát a kozmikus *mindenségtudat* állapotában kell lennie a teremő erő kisugárzásához. Ha beavatatlan emberek ebben az állapotban pillantanak meg, elfutnának ijedtségükben, ugyanis az istenember ilyenkor olyan földönkívüli, isteni fényt bocsát ki magából, amelynek látványa elviselhetetlen az emberi szem számára. Ha egy beavatatlan az isteni létállapotában lévő beavatottat érintene meg, azonnal holtan esne össze, éppúgy, mintha a frigyládát érintené meg.

Amikor tehát egy beavatott gyógyító célból bocsátja ki léletsugárát, olyan koncentrációba mélyül, amelynek kisugárzását az emberek károsodás nélkül elviselik, csupán a megfelelő idegi központokba irányított erőt fokozza fel az életpálca segítségével a teremő frekvenciák szintjéig. A pálcát ugyanis úgy alakították ki, hogy az a kisugárzásokat nem csupán továbbvezeti, hanem tetszés szerint átalakítja, felerősíti vagy legyengíti. A beavatottnak tehát nem kell az isteni létállapotig eljutnia ahhoz, hogy a legmagasabb életáramot a frigyláda vezesse, elegendő csupán egy alacsonyabb koncentrációs állapotba mélyednie, majd az ennek a szintnek megfelelő erőt az életpálca segítségével teremő energiává erősítve a frigyláda irányítania. Ha a frigyláda ilyen módon feltöltődött, újra hosszú ideig ezt a legmagasabb, legerősebb energiát, a Föld összes többi erejének forrását sugározza ki magából.

A pálcá segítségével a beavatott egyben a legkülönbözőbb frekvenciákat is képes létrehozni és irányítani, mivel a pálcá a frigyláda kicsinyített másának tekinthető, azzal az eltéréssel, hogy a frigyládaival szemben nem halmozza fel a teremő erőt. Egy ember fia is át tudná alakítani alacsonyabb erőit teremő erővé a pálcá segítségével, ha több oktávval alacsonyabb erejét *tisztán, pozitívan, tehát tel-*

jesen *önzetlenül* tudná kisugározni. A pálcá ugyanis mindig azt az erőt vezeti tovább, amelyet az ember belé irányít. Ha egy primitív és önző ember venné kezébe a pálcát, akkor negatív, önzésből származó kisugárzásait vezetné tovább, esetleg még felerősítve, és ezáltal betegségeket, járványokat, földrengéseket, sőt akár nagyobb pusztulást is előidézhethetne, mint a fekete mágia űzői az isteni faj egykori hazájában.

Most már érted, ugye, miért tartják a beavatottak olyan szigorúan titokban a tudásukat, és miért nem engedik, hogy beavatatlank is hozzáférjenek?

– Értem, apám. Egyben az is világos előttem, hogyan élesztette életre apám a félholt gyermeket. Erős koncentrációban, felerősítve vezette a kisugárzásait a fiúba. A hatás csodának tetszett. A gyermek életerővel töltődött fel, kimerültsége egy pillanat alatt eltűnt. De, lelkem apja, mi történik majd, amikor a köztes fajhoz tartozó ember fiai átveszik a hatalmat? Az életpálcát is meg fogjátok semmisíteni, ahogy apám elmondása szerint az összes többi eszközötöket is megsemmisítitek? Milyen kár, hogy az emberek nem élvezhetik ezeknek az erőknél az áldásos hatását!

– Gyermekem – kezdi válaszát Ptahhotep –, *minden élőlény pontosan alkalmazkodik az életkörülményeihez!* Ha az ember fiainak elárulnánk az életpálca titkát, azonnal arra kezdenék használni, hogy egymásnak – és maguknak is – kárt okozzanak. Az ember fiai még nem érettek ennek a tudásnak a birtoklására, és még hosszú ideig nem is válnak éretté. Az általunk most felhasznált életpálcát a legutolsó beavatott, aki ezeket a titkokat még ismerni fogja, arra használja majd fel, hogy a frigyládát kimentse Egyiptomból. Neki nem lesz lehetősége piramisok építésére, ehelyett kicsi, a lehetőségekhez képest jól szigetelő foglalatban fogja elhelyezni a frigyládát. Ugyanakkor sokkal kisebb mértékben fogja energiával feltölteni, és farudakra helyezve fogja a hosszú vándorlások alatt vitetni. Amikor ez az utolsó beavatott a halála közeledtét érzi majd, megsemmisíti az életpálcát. A frigyláda egy ideig még sugározni fogja az utolsó feltöltéskor felgyülemlett energiát, beavatatlank hosszú ideig hordozzák majd még különböző országokban, míg lassan észre nem veszik, hogy már semmilyen erő nem árad belőle. Akkor azután a frigyláda utolsó maradványai is az enyészet martalékául esnek.

A későbbi korokban élő emberek csak legendákból hallanak majd a „varázspálcáról” és a „frigyládáról”. Mindezt azonban méseinek fogják tekinteni, és úgy is adják tovább. Mégis fennmarad az emberiség emlékezetében, hogy egyszer létezett egy „frigyláda”, amelyben az élő Isten ereje lakozott, és volt egy „varázspálca” – a mi szóhasználatunkban „életpálca” – is, amellyel a beavatottak, a „varázslók” vagy „mágusok” csodákat műveltek. A legendákból mindenki tudhatja, vagy inkább sejtethi majd, hogy a „pálca” a természet összes ereje feletti *hatalmat* jelentette egykoron.

A későbbi korok embere kézben tartott pálcával, a jogarral fogja jelképezni a hatalmat. Az a pálca, a jogar, azonban *csak szimbólum lesz, a hatalom üres jelképe. A pálca igazi erejét és hatalmát senki sem fogja már ismerni.* Csak évezredek múltával születik újra az Isten fiainak egyik leszármazottja, ő fogja az akkori emberek előtt felfedni ezeket az igazságokat, és ő fog újra létrehozni egy igazi „varázspálcát”. Addig azonban évezredekön keresztül lesznek olyan furcsa emberek, akik szórakoztatás vagy csalás céljából „varázslónak” vagy „mágusnak” adják ki magukat, és úgy tesznek, mintha „varázspálcájuk” segítségével gyakorolnák „mesterségüket”. *Utánozni fogják tehát azt, ami egykor valóban létezett.* „Varázspálcát” a kezükben tartva végeznek majd olyan mozdulatokat, mintha varázserőt tudnának kicsikarni abból a pálcából. A mi mágikus szavaink utánezataiként „varázsszavakat” is fognak mormolni. A szó igazi, hatalmas erejét azonban csak akkor ismerik majd meg az emberek, amikor évezredek elmúltával az isteni faj elbukott képviselői újraszületnek. Ők most *itt* élnek közöttünk, és az akkor már ősi legendáknak számító igazságokra a *tudatalattijukban fognak emlékezni.*

Be fogják bizonyítani, hogy emlékeik helytállóak. Egyszer eljön az az idő is, amikor az ember fiai már mindent, még a legmagasabb tudást is birtokolni fogják. A tudatlan embertömeg számára a tudás akkor is érthetetlen titok lesz, és beavatatlan kezekbe kerülve az újra felfedezett igazságok romlást hoznak. De az emberek éppen ezt a kínokon és fájdalmon keresztül vezető utat választották. Fokozatosan megtanulják majd, hogy az isteni erőkkkel nem játszhatnak, hanem teljes komolysággal, méltósággal és áhítattal keli őket felhasználniuk. *Isten ugyanis mindent megad, még magát is odanyújt-*

at az emberek lelki üdve érdekében, csak hogy az emberek mindent elrontanak tudatlanságuk miatt!

– Lelkem apja – teszem fel a következő kérdést –, azt mondtad, a piramisok vastag sziklatömbökből épülnek az átható frekvenciákat kibocsátó berendezések elszigetelése érdekében. Akkor viszont hogyan irányítjátok kifelé a sugarakat?

– A piramisok vastag falába aknákat, csatornákat építettek, amelyeken keresztül a frigyláda kisugárzása, valamint az azt kiegészítő berendezések által kibocsátott, más jellegű erők a külvilágba vezethetők. Ezen csatornák felhasználásával befolyásoljuk az időjárást. Az ellentétes irányokban kiépített csatornákon átáramló pozitív és negatív erők felhőképződést és a kívánt esőt idézik elő. A folyamat közben keletkező feszültségek kiegyenlítődésekor jönnek létre a hangjelenségektől kísért villámok. Ezért csapnak ki villámok a „mennydörgő” piramisból. A többi piramist különböző más berendezések elhelyezésére építették.

– Mi lesz a piramisokból, ha az emberek ebben az országban is magukhoz ragadják az uralmat, és ha már sem a frigyláda, sem a többi berendezés nem fog létezni? Üresen fognak tátongani? És mi lesz a főpappal, a többi pappal és a beavatottakkal? – kérdezem.

– A legnagyobb piramis kivételével, ahol most a frigyláda áll, és ahol a beavatásra is sor kerül, a piramisok nem maradnak üresen. Ha már az összes isteni teremtő erőt kisugárzó eszközt eltávolítottak, az utolsó beavatott fáraók ezekben a piramisokban fogják eltemettetni magukat. Mivel esetükben a feltöltött erő nem használódik el, az isteni teremtő energiákkal átitatott testük éppúgy ki fogja sugározni a legmagasabb erőt, mint most a frigyláda. Az elhunyt fáraók holttesteit tartalmazó piramisok titokzatos erőforrásként hatnak majd országunkban, és meg fogják védeni ezt a földrészt a rossz hatásoktól. A megszentelt és gondosan megőrzött testek elő fogják segíteni, hogy ez az ország évezredekig megőrizze vezető szerepét. Idővel azonban e sírok legtöbbször tudatlan emberek tönkreteszik majd.

– És mi lesz a legnagyobb piramisból, apám?

Ptahhotep egy ideig maga elé mered, mintha a távolban látna valamit, majd mennyei pillantást vetve rám, így szólal meg:

– Ha elkövetkezik az összes berendezés megsemmisítésének ideje, és az ebben az időben a templomban szolgáló papok és beavatottak vándorbotot fognak a kezükbe, a főpap a helyettesével együtt belülről fogja bezárni a nagy piramis sziklakapuit, úgy, hogy senki emberfia ne találhasson rá a bejáratra. Miután pedig már összes kötelességüket teljesítették, saját testüket éppúgy meg fogják semmisíteni, ahogy a templom udvarának oltárán szokták dematerializálni az áldozati adományokat, amint azt már te is számtalan alkalommal láhattad. Csak egy villanás, majd egy hamar eltűnő kis fehér felhő, még hamu sem marad vissza. A legnagyobb piramis így marad évezredekre elzárva az emberi szemek elől. A beavatások ennek ellenére sem szűnnek meg, az érett lelkek továbbra is itt kapják meg a beavatást, igaz, már nem testileg, hanem egy magasabb, lelki szinten. Ezek az emberek álomként, látomásként fogják átélni a beavatásukat.

Ptahhotep elhallgat, de még hosszú ideig nézünk egymás szemébe. Sok mindent megérték, amit ő nem akar kimondani... Azonban lenne még egy kérdésem:

– Lelkem apja, van valami oka annak, hogy az összes piramis ugyanabban a formában épült? Miért éppen ilyen formájúak, miért nem kocka alakúak például, mint a többi épület?

Ptahhotep elmosolyodik:

– Nem kocka alakúak? De hiszen a piramisokat kocka alakúra építették! Erről azonban már a következő alkalommal beszélünk. Mára elég ennyi.

Látom, hogy Ptahhotep befejezte tanítását, de még maradok egy ideig. Szeretném, ha megmutatná a pálca és a frigyláda használatát. Mosolyogva válaszol kimondatlan kívánságomra:

– Eljön még az idő, amikor megismerheted a frigyláda és a pálca mibenlétét: majd a beavatásod után. Ezeket az eszközöket azonban csak az használhatja, aki a beavatást követően *saját erőfeszítéséből* elérte a hetedik fokozatot. Ezek a titkok nem kerülhetnek veszélyes kezekbe. Légy türelemmel. Az idő csak a gondolataidban létezik. Mégis, mindennek meg kell érnie.

Megáld, én pedig távozom.

A piramisok alakja

Ujra Ptahhotep előtt állok a kísérleti szobában.

Már elmondtam – szólal meg –, hogy a látható világ összes jelensége mögött az őserő, az egység felé való törekvés áll, amely az egymást kiegészítő pozitív és negatív alkotóelemek közötti vonzerő formájában nyilvánul meg. Most előttem állsz, mivel a Föld vonzereje a testedet itt tartja. Ha ez az erő nem hatna, te és minden más, a Földdel nem összenőtt dolog már régen kisodródott volna a világűrbe, még a Föld hatalmas teste is régen darabjaira esett volna. A Földet és az atmoszférájában fellelhető összes anyagot egyben tartó *cto nem magához a Földhöz tartozik, hanem annak középpontjából fejt ki rá a hatását.* Ha az anyag nem fejtene ki ellenállást, és engedne ennek az erőnek, a Föld óriási tömege, az összes rajta élő lénnyel együtt eltűnne a középpontjában. De hová? Gondolkozz csak el ezen a kérdésen!

Gyermekem, lépj közelebb, hadd mutassam meg: ha különböző dolgokat helyezek az asztallapra, mindegyikhez egy fonalat erősítek, a fonalat az asztallap közepén lévő lyukon átfűzöm, majd mindegyiket lefelé húzom, akkor mindegyik tárgy a középpont felé fog csúszni, és amennyiben kisebb, mint a lyuk, akkor el is tűnik. Hová? Ugye, oda, ahonnan az erő kifejti a hatását! De honnan származik a Föld középpontjából ható, mindent maga felé vonzó erő? Fudsz válaszolni, gyermekem?

Elgondolkodom, és a következő választ adom:

– A Föld észlelhető. Ha minden észlelhető jelenséget csak azért fogunk fel érzékszerveinkkel, mert elkülönültek a „*semmi-mindentől*”, de elkülönülésük csak látszólagos, mivel kiegészítő felük a megnyilvánulatlan tartományban maradt, akkor a Föld is kell hogy rendelkezzen egy megnyilvánulatlan kiegészítő féllel, és a Földet az összes rajta élő lénnel a középpont felé vonzó erő nem más, mint a megnyilvánult és a megnyilvánulatlan, a semmiben negatív tükörképként visszamaradt fél közötti újraegyesülésre való törekvés. A Föld vonzereje tehát az egész Földet az idő és a tér fölött álló *semmibe* húzza vissza az újraegyesülés céljából. Ha pedig a Föld engedne, akkor mindennel együtt a középpontban, a *semmiben* tűnne el. Ez azonban a paradicsomi egységbe – *Istenbe* –, az üdvözülésbe való visszatérést jelentené! Mi akadályozza ezt meg, atyám?

– Gyermeke – válaszol Ptahhotep –, *az akadály az anyag ellenállása! Ellenállás nélkül nem is lenne lehetséges a teremtes! Az anyag ellenállása akadályozza meg, hogy a Föld és vele az egész teremtet világ eltűnjön, illetve megszemmisüljön. Az észlelhető világ összes jelensége a világmindenség egy pontjából hullott ki, amely aztán a saját középpontjává vált. A kihullás révén vált anyaggá. Visszaút már nincs számára, mert saját anyagi mivoltából következő ellenállása gátolja meg az isteni egységbe való visszatérést. Az elhagyott isteni, paradicsomi egységbe – *Istenbe* – való visszatérés csak azáltal válik lehetővé, hogy az anyag átszellemül, vagyis újra szellemmé változik! Az anyag azonban saját erejéből, lelki segítség nélkül soha nem szellemülhetne át. Ezért száll le Isten egyik aspektusa az anyagba, öltözik anyagba, veszi át annak tulajdonságait és az önnönvalóként hatja át élettellel, hogy az anyag átszellemülése, a megváltás lehetővé váljon.*

Az a hatás, amelyet az anyagba öltözött önnönvaló fejt ki szünet nélkül, az összes teremtetett dolog középpontjából, az anyag legbelőbb szerkezetére, a világkorszakok múlása során a fejlődés létrájának minden fokán létrehozta a megfelelő életformákat. Így jöttek létre a különböző élőlények; az egysejtűektől a legmagasabb megnyilvánulásig.

A Földön a legmagasabb fokon álló élőlény az ember. Az ember feladata annak biztosítása, hogy végbemenjen a Föld átszellemülé-

nek folyamata, amelyhez az összes élőlény hozzájárul a maga fejlettségének megfelelő mértékben. És minden ember, aki a testtel való azonosultság állapotából lélekben újraébred, isteni lénné változik, exultatát az isteni önnönvalóval azonosítja, betölti küldetését. A Föld egy darabját átszellemíti, és ezzel a Föld megváltását egy lépessel közelebb hozza. Azután segítőként más lények megváltához is hozzájárulhat.

Most pedig már tudod, miért állhatsz itt előttem. A valóság az, hogy a Föld önnönvalója – amely egyben a mi önnönvalónk is – a Földet az összes rajta lakozó élőlénnel egyetemben szereti, és az egész Földet maga felé, az isteni egység felé vonzza, mint mátkáját, vele egyesülni kívánó vőlegény. Ez az akarat, a szeretet minden formájára jellemző egyesülés iránti vágy mindenben – testünkben is szülyként jelenik meg!

A természet minden megnyilvánulásában működik ez az általunk *suly*nak nevezett erő. Építkezések során mindig számításba kell vennünk, soha nem végezhetjük a munkánkat vele szemben. Ha figyelembe vesszük, segít abban, hogy épületeink kiállják az idő próbát. Ha ellenében építkeznénk, rövid időn belül összeomlana mindaz, amit fáradságos munkával felállítottunk.

Elégendő, ha annyit megértesz, hogy a piramisforma erőeredői a legelőnyösebbek, ha az épületet évezredek át fenn akarjuk tartani, anélkül, hogy azt a természet erői szétrombolnák.

A piramisokat – különösen a legnagyobbat – különböző matematikai és csillagászati összefüggések figyelembevételével építették fel, ezett szolgálhatnak a köznép számára óráként és naptárként. Ezeket az összefüggéseket egy más alkalommal fogod megismerni. Mivel azonban a piramisok fala 51 fokos szöget zár be a talajjal, a napfényt is nagy távolságba tükrözik, ki a tengerre és a sivatag melyébe, és így világítótoronyként is használhatók ezek az építmények. A piramisok összes szabályát és építőik történetét feljegyezték az égetett agyagból készült fedőlapokra. Amikor az ember majd egyszer megismerik írásunk titkát, az összes igazságot, a matematikai és csillagászati törvényeket, a piramisok titkát és egész tudományunkat le fogják olvasni a piramisokról. A Föld legsötétebb idő-

szakában azonban ezek az írások is eltűnnek, úgyhogy az ember fiainak később az összes igazságot maguknak kell felfedezniük.

Meg kell tanulnod a háromdimenziós világ törvényét, amely azonban *a szellem törvénye nélkül nem létezhetne, hanem erre a törvényre alapul.*

Mivel minden bölcsesség, az összes megnyilvánulás ősforrása az örök *létezés – Isten –*, *Isten* azonban a megnyilvánulatlan tartományban idő és tér felett áll, és a dimenziók által behatárolt világokban csak kivetített megnyilatkozásai jelennek meg, *Istennél* kell elkezdenni vizsgálódásainkat, ha helyesen akarjuk ezeket a törvényeket értelmezni. Az *Istenről* való szavakba öntött elmélkedést azonban mindig jelentős mértékben nehezíti a tény, hogy *Isten* az észlelhető világ fölött áll, és minden élőlény csak olyan mértékben tudja Istent megérteni és felfogni, amennyire Istent tudatosan képes átélni, kinyilvánítani és megvalósítani, vagyis amennyire maga is *Istenné tud válni!* Mindenben ott lakozik *Isten*, és minden *Istenben* lakozik, mégis, a maga teljességében csak az értheti meg egészen, aki maga is *Istenné vált* – vagy soha nem is vált ki az isteni állapotból. *Istent csak maga Isten értheti meg!*

Az a tény, hogy a legprimitívebb ősember is rendelkezik istenképpel, arra utal, hogy az isteni *önnöndatudatosság* benne is megnyilvánul, még ha csupán a legalacsonyabb szinten, még nagyrészt szunnyadó formában is. Az *Istenben* való tudatosulás, *Isten* tökéletes megértése, az *Istennel* való azonosság akkor valósulhat meg, ha az ember saját isteni *önnönvalójával* – a benne lakozó *Istennel* – válik eggyé. Amilyen egyszerű ezt szavakban elmondani, olyan nehéz véghezvinni! Ugyanis azáltal, hogy az ember kivált az isteni *önnöndatudatosság* állapotából, *Istent* csak a saját felfogóképességének mértékében képes elképzelni. Honnan is tudhatná, mi a valódi, élő *Istenség* a maga teljességében, ha képzelőereje csak az egységből kivált, elkülönült, elbukott egyéni szintnek felel meg? Hogyan is foghatná fel, élhetné át a véges a végtelent, a mulandó az örököt, a halandó a halhatatlant, a látszatlény az örök, igaz *létezés – Istent –*, hogyan is azonosulhatna vele?

Az embernek mégis el kell érnie *őt!* Az örök, kiolthatatlan vágyakozás segíti ebben, és tereli a saját isteni *önnönvalójának* írá-

nyába. Az egyéni-halandó és a személytelen-örök közötti áthidalhatatlannak látszó szakadék fölött az értelem – Isten legnagyobb, de egyben legveszélyesebb ajándéka – ível át. Az embert értelem kísérti az egységből való kiválás lehetőségével, ugyanakkor az értelem ad esélyt az egységbe való *teljesen tudatos visszatérésre*. Az ember az értelmén keresztül képes az igazságokat *megérteni*, és a megértést hosszas keresés és próbálgatás fogja követni, míg nem egy napon feltárul a saját önnönvaló megvalósításához vezető egyetlen út.

A megvalósítás a valamivé válást jelenti. Amíg csak gondolkodik vagy beszél az ember valamiről, addig még nem azonos vele. Attól, hogy elgondolkozik a macskáról vagy az oroszlánról, még egyáltalán nem valósított meg a gondolatot: nem váltál se macskává, sem oroszlánná. Hasonlóképpen, *saját magadról* is elgondolkozhat, anélkül, hogy azonos lenné *magaddal*, az isteni teremtető *önnönvalóddal!* A gondolkodás egyben a gondolat tárgyától való elkülönülést is magában foglalja. Ugyanis amint kibocsátasz egy gondolatot, közted és gondolatod tárgya között már csak a gondolat képez kapcsolatot, de semmiféle azonosság nem áll fenn. Ami a tudatodban megjelenik, még nem te vagy. Értelmeddel te rendelkezel, csodálatos eszköz, amellyel bármit kivetíthetsz, és amelyben bármit felismerhetsz, de az értelmeddel nem vagy azonos! Értelmed saját önnönvalódon kívül áll, következésképpen amit *értelmed által tudsz végrehajtani*, az még nem te vagy, az még nem megvalósítás.

Ha az ember magán kívül keresi *Istent*, gyakran vagy akár állandóan is „gondolhat” *Istenre*, *Istenhez* „fohászkodhat”, *Istent* teljes lényével „szeretheti”, de ezáltal még nem válik azonossá *Istennel*. Amíg ugyanis az ember *kívül* keres, soha nem talál rá *Istenre!*

Az emberben *önnönvalója* a teremtető, amelynek a középpontjától a legtávolabb eső megvalósulása a kis „én”, a személyes „éntudat”. A személyes „én” nem más, mint Isten anyagon – a testen – keresztül visszatükrözött képe. Ha tehát az ember az eltávolodottság állapotából az *Istennel* való azonosságba akar visszatérni, akkor tudatával kell ugyanarra az útra lépnie: *tudatát, személyes „énjéből” kiindulva, egyre mélyebbre és mélyebbre kell visszavonnia magában, és igazi önnönvalója, teremtetője felé kell fordulnia, amíg fel nem ismeri*

magát benne. Ez azonban azt jelenti, hogy ebben az állapotban nem a teremtmény – az egyén – ismeri fel magát, mivel valójában nem is létezik, és látszatlányként nem is rendelkezhet visszafelé ható tudattal, önismerettel, *hanem a teremtő ismeri fel magát a teremtményben, az egyénben.* Ez az *egyetlen lehetőség* annak az állapotnak az elérésére, amelyben az elkülönültség megszűnik, a tudat az egységben feloldódik, és az „önnönvalóról való gondolkodás” az „önnönvalóval való azonosságnak”, az „önfelismerésnek” adja át helyét. Ebben az állapotban a felismerő, a felismert és a felismerés egy és ugyanaz: az önnönvaló – a teremtő – ismeri fel saját magát saját magában!

Az ember csak így élheti át *Istent*. Ez a *feltámadás!* Ebben az állapotban ismeri fel, hogy saját *önnönvalója* teremtette és teremti folyamatosan meg, vagyis *önnönvalója* a saját teremtője, de egyben *ugyanaz az egyetlen önnönvaló az egész világmindenség teremtője!* Ezért az isteni önfelismerés állapotában, saját önnöntudatában egyben a teremtő-kozmikus *minden-tudatot* is átéli, és az önfelismeréssel egyidejűleg *mindent felismerővé – mindentudóvá* válik!

Ez az isteni állapot, amelyben a *teremtő saját magára ismer*, szimbolikus számokkal is kifejezhető:

Isten a saját magában nyugvó állapotában egy a háromban és három az egyben.

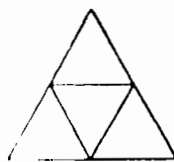
Az egy és a három még elválaszthatatlan egységet képez.

A mértan eszmevilágában az egyenlő oldalú háromszög Isten szimbolikus képe, amelyben a felismerő, a felismert és a felismerés egységet képez: *egy a háromban és három az egyben.*

Minden forma az öt felépítő erő megnyilvánulása, következésképpen minden forma egyben az öt felépítő és benne lakozó teremtő erő képe. Az isteni a *magában nyugvó* ősalapotában mindig a háromszög formájában nyilvánul meg. Az egyenlő oldalú háromszög magában hordozza a tökéletes harmóniát és egyensúlyt, mivel csúcsai egyenlő távolságban helyezkednek el egymástól. Ha azonban *Isten magában nyugvó* aspektusa az idő- és témélküliség, a dimenziótlanság állapotából átlép a három dimenzióba, és *Isten teremtő*

aspektusává változik, akkor mindig a *négyes* számban nyilvánul meg. Amíg az *egyes* és a *hármás* szám az *Istenségben* egységet képez, a *három* az *egyben* marad, és az *egy* a *háromban*. Ha ellenben ezek a számok kilépnek az isteni egység állapotából, elválnak egymástól, és az „*egy a háromban*” „*egy és hárommá*” változik, ami *négyet* eredményez. Az egyenlő oldalú háromszög kinyilvánítja a benne rejtetten megbúvó *négy* egyenlő oldalú háromszöget.

Ez a törvény tartalmazza a háromdimenziós világ kulcsszámának, a *hetes* számnak a titkát is.

Égyszer próbáld magad elé képzelni és végigkövetni, hogyan lép ki a megnyilvánulási energia a dimenziótlán világból a három dimenzióba. Csukd be a szemed, és én a tudatodba vetitem ezt az igazságot.

Megteszem, amire Ptahhotep utasít, lehunyom a szemem, és fipvelnimet befelé irányítom. Ekkor egy pont jelenik meg előttem, és meghallom Ptahhotep hangját:

Ahhoz, hogy egy erő kilépjen a dimenziótlanságból, és megnyilvánuljon, kiindulápontra van szüksége: ● A pont dimenziótlán, az egységből még nem vált ki, de a megnyilvánuláshoz szükséges. Mivel a pontot egyetlen tényező alkotja, magában hordozza az egység számát, az *egyest*.

Ha az először pontként megjelenő erő kilép a dimenziótlanságból, egy ideig hatni fog, a pont elmozdul, és *egyenes vonal* keletkezik:

Látom lelki szemeim előtt, hogyan változik át lassan a pont egyenessé, és közben hallom Ptahhotep hangját:

Megszületett az első dimenzió – a hosszanti kiterjedés. Az egyenes önmagában végtelen, és így első megnyilatkozásként az *egyes* számmal azonos. A megnyilvánulások világában azonban, ahol mindennek kezdete és vége van, mindenképpen három tényezőtől áll: egy kezdőpontból, egy végpontból, és a kettőt összekötő szakaszból. Az egyenes tehát már magában hordozza a *hármás* számot, az egydimenziós világ kulcsszámát.

Bizonyára feltűnt már, hogy a *kettes* szám nem nyilvánulhat és nem található meg *egyetlen egységben*. A csak *egyetlen* tényezőt magában hordozó pont első megnyilvánulása után ugyanis közvetlenül, a *kettes* szám kihagyásával, három tényező áll elő. Ha a pontból egy – bármilyen kicsi – vonal lép ki, akkor három tényezőjével már megjelent a *hármass* szám. A végtelenben fekvő egyenes változatlanul az *egyes* szám marad; ha azonban már van kezdete és vége, feltétlenül a *hármass* számot hordozza magában.

Ahhoz, hogy a *kettes* szám megjelenjen, az *egység* hasadása szükséges. A *kettes* szám csak akkor születhet meg, ha két egység kerül egymás mellé. Mivel azonban az egységen kívül semmi sem létezik, az *egységnek saját tükörképét* kell kivetnie magából, így áll elő az egység halálát jelentő hasadás, a szétválás. Éppen ezért nevezik a lélek meghasadásával járó, halálos állapotot *kétségbeesésnek*. Ezt az állapotot minden nyelv a *kettő* szó felhasználásával jelöli.

De most kövessük nyomon, hogyan jön létre az első dimenzióból a második. Az egyenes pontok sorozatából áll. Ha feltételezzük, hogy a teremtő energia ezen pontok mindegyikében ugyanazzal az erővel és ugyanabban az időszakaszban hat, akkor mindegyik pont kilép magából a második dimenzióba, mindegyik egyenest alkot, és ezen egyenesek összességéből egy sík, egy egyenlő oldalú *négysz*et keletkezik.

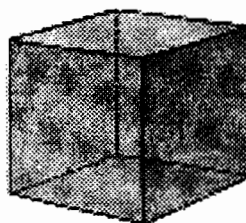

Így születik meg a második dimenzió – a szélesség.

A *négysz*et *négy* az *egyben*, és *egy* a *négyben*, vagyis öt tényezőtől áll: a *négy* *megnyilvánult* vonalból, vagyis az alsó, a felső, a bal és a jobb oldali határolóvonalból, valamint ötödik tényezőként a vonalak által határolt, *megnyilvánulatlan* síkból. A kétdimenziós világ kulcsszáma az *ötös*.

A teremtő erők azonban tovább működnek. A sík felület is pontokból áll, és ha ezekből a pontokból ugyanazon időszak alatt ugyanaz az erő fejti ki a hatását, akkor ezek a pontok kilépnek a

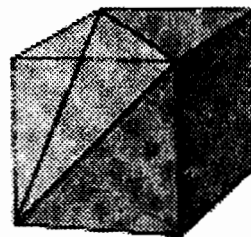
harmadik dimenzióba, és a *négysz*et alakú felületből *kocka* keletkezik.

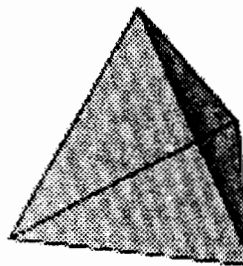
Megszületik a harmadik dimenzió: a magasság.

A kocka *hét* az *egyben* és *egy* a *hétben*, vagyis hét tényezőtől áll: a *hat* *megnyilvánult* határolófelületből és a hetedik, *megnyilvánulatlan* tényezőtől: a térfogatból. A háromdimenziós világ kulcsszáma tehát a *hetes*.

Láthatod, az anyag alapformája a kocka. A különböző kristályok ennek a törvénynek megfelelően épülnek fel. A kristályokban vagy a tiszta kockaforma lelhető fel – például a só esetében –, vagy a kocka alkotóelemeiből képzett valamilyen változat. Ha most a kocka mibenlétét megvizsgáljuk, a változatok törvényeit is megérted.

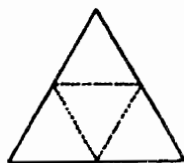
Próbálj a kocka egyik sarkából kiindulva olyan felületet találni, amely a kocka mindhárom dimenzióját átszeli. Átlós metszet esetén csak egy újabb két-dimenziós felületet kapunk. Ahhoz, hogy mindhárom dimenzión áthatoló felületet kapjunk, az egyik saroktól a két szemben fekvő sarokig kell átmetszennünk a kockát. Ily módon az egyik sarkot eltávolítottuk.

Ezt az eljárást folytatva a kocka négy sarkát vágjuk le, és végül a kockától alapvetően eltérő testet kapunk: egy tetraédert, amelyet négy egyenlő oldalú háromszög határol.

Láthatod, hogy a kockában olyan forma rejtőzik, amelyet a kockáétól egészen eltérő törvények határoznak meg, mivel nem négyszögekből, hanem háromszögekből épül fel. Ha ezt a négy háromszöget síkban kiterítjük, egyetlen egyenlő oldalú háromszöghöz, *Isten* szimbolikus ábrázolásához jutunk.

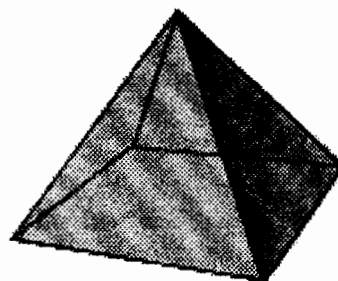
A palástját alkotó egyenlő oldalú háromszögekhez hasonlóan a tetraéder is a harmónia és az egyensúly megtestesítése. Ugyanis minden sarka azonos távolságra van az összes többitől, és így a tetraédert a feszültség helyett a kiegyensúlyozott nyugalmi állapot jellemzi. Ezzel szemben a kocka vagy a négyzet sarkai egyaránt eltérő távolságra helyezkednek el egymástól, és így a kockát – éppúgy, mint a négyzetet – állandó, áthidalhatatlan feszültség jellemzi. A háromdimenziós világ anyaga kockaformában épül fel, de magában rejtje az isteni egyensúlyon alapuló tetraédert. Az anyag nem maradhat fenn az isteni tartalom nélkül.

Az egész háromdimenziós világ ugyanarra a törvényre épül, függetlenül attól, hogy a felépült forma „halott” vagy lélekkel bíró anyag, tehát élőlény. Legyen ugyanis szó növényről, állatról vagy emberről, mindegyik a háromdimenziós világ törvényeinek alávetett testtel rendelkezik. Ebben a testben azonban láthatatlanul ott rejtőzik a magasabb, isteni *önnönvaló* – az élet – az örök *létezés*! Egyedül az ember képes arra, hogy magasabb *önnönvalóját* – vagyis *Istent* – gondolataiban, szavaiban és tetteiben nyilatkoztassa ki, ha tudatát nem a testével, hanem annak lelki összetevőjével – az *önnönvalójával* – azonosítja. Amíg az ember az anyagi testével azonosul, *átláthatatlan kockához* hasonlatos, amely csak az anyag tulajdonságait mutatja meg, az isteni-teremtő erőt viszont a megnyilvánulatlan tartományba, látens állapotba száműzi, és elfedi azt a tényt, hogy magában rejtje a tőle alapvetően eltérő tetraédert – az isteni *önnönvalót*!

Az az ember azonban, aki testét csak az isteni elv kinyilvánítására használja fel, és gondolataiban, szavaiban, tetteiben az isteni teremtő erőt hagyja megnyilvánulni, testi ittlétének – egyéniségének – jegyeit azonban a megnyilvánulatlan tartományban hagyja, olyan megmunkált *kockának* feleltethető meg, amelynek sarkai kifelé fordulnak, tartalma a külvilág felé irányul, és így belső háromszögei – amelyek egyben az isteni tetraéder háromszögei – láthatóvá válnak.

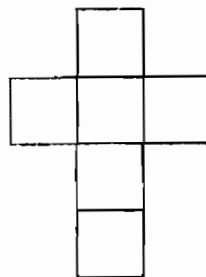
Az anyagi, négyszögű alap horgonyozza le biztosan, és tartja meg ezt a formát az anyagi világban.

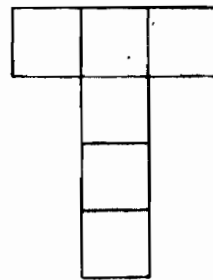
A kifelé forduló kocka formája a *piramis*. A *piramis tehát az istenember szimbolikus alakja*, azt jelképezi, hogy az istenember isteni, önzetlen lényét mutatja ki, és *Istent* hiánytalanul megvalósítja a Földön. Az *istenember* személyében beteljesedik a Föld megváltása, az anyag át-

szellemülése. Az isteni *önnönvaló* – a teremtő – teljes fenségében ül a trónján, és uralkodik az anyag, a test fölött.

Az anyagi beállítottságú, értelmét a teste szolgálatába állító ember szimbolikus ábrázolása viszont a kocka felszínét alkotó négyzetekből képzett kereszt vagy tau, amelyre a rejtett isteni *önnönvaló* felfeszítetik. Az ilyen emberek lelkében az isteni lényeg meg lett fosztva hatalmától, nem tud megnyilatkozni, arra kényszerül, hogy az anyagi világ törvényeinek vesse alá magát, és a háromdimenziós világ két nagy pillérére – az időre és a térre –, az anyagi világ keresztjére feszítve kell meghalnia. Halála azonban nem végleges! A legmélyebb szintre süllyedt tudatban is feltámad egyszer az isteni teremtő *önnönvaló*, hogy megváltsa a szenvedő embert. Az anyagi ember ugyanis tudatlanságában, azáltal, hogy magasabb *önnönvalóját* – a benne lakozó *Istent* – keresztre feszíti, állandó kínokat és szenvedést okoz magának, és így bűnözőként fog az isteni *önnönvalója* mellett ő maga is keresztre feszítve függeni. A fájdalom fel fogja rázni, magasabb tudata felébred, és isteni *önnönvalójának* feltámadásával egy időben a saját *megváltását* is átéli, mivel *benne* fogja magát felismerni!

Az isteni faj elme-
nekült képviselői a
Föld minden részére
magukkal vitték ezeket
a jelképes ábrázoláso-
kat, ahová csak elju-
tottak, és a bennük rej-
lődő igazságokat feltár-

ták az emberek előtt. Az egész világon fellelhetők ezek az ábrázolások, kőben, fémbe vagy égetett agyagban megmintázva, kisebb vagy nagyobb méretben. Az emberek a kereszt ábrázolását egy keresztre feszített ember jelképének fogják tartani, csak kevesen fogják felismerni az idő és a tér két tartópillérére feszített isteni teremtlényeket.

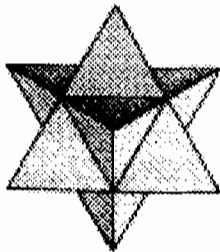
A piramisok még évezredekig állni fognak, és a bennük megörökített legmagasabb igazságokat hirdetik az ember fiainak. Akiknek szemük és fülük van, fel fogják ismerni a piramisokon megjelenített igazságokat, még ha nem értik is meg az összes feljegyzett matematikai és csillagászati törvényt. Néhányan meg is valószínűsítik majd őket. A primitív emberek előtt azonban a szfinxhez hasonlóan a piramisok titka is megfeythetetlen marad. Először saját titkukat kell feltárniuk.

Most azonban térjünk vissza a kockához! Előbb a kocka egyik sarkából kiindulva egy felületet metszettel ki, amely mindhárom dimenziót tartalmazza. Ezzel az eljárással a kocka négy sarkát távolítottad el. A többi sarokból kiindulva négy további metszést hajthatsz végre, és ekkor azt találod, hogy a kocka nem csak egy, hanem két egymásban nyugvó tetraédert tartalmaz, amelyek egymás pontos tükröképei. Ez a két egymásban nyugvó tetraéder az észlelhető világ legbelső törvényét jeleníti meg: a két kiegészítő fél – a pozitív és a negatív – elválaszthatatlan egységét. A két fél tökéletes egyensúlyt alkot, *teremtő szellemként az Istenség jobb és bal oldalán* ülve. A teremtésben két egymással szembehelezett törvényként hatnak: a szellem és az anyag törvényeként.

A szellem az élet, az anyag az ellenállás.

A szellem törvénye a kisugárzás, az adakozás, az önzetlenség.

Az anyag törvénye az összehúzóds, a lehűlés, a megszilárdulás.

Egyetlen élőlény képes mindkét törvényt tudatosan megtestesíteni: az ember. Az ember képezi az összekötő kapcsot a szellemi és az anyagi világ között. Képes

mindkét világ törvényeinek egyidejű megélésére. Gondolatai, szavai, tettei kisugározhatják az önzetlenséget, az egyetemes szeretetet, megtestesíthetik az adakozást. Teste azonban az anyagi világhoz tartozik, és az anyagi törvényeket valószínűsíti meg. *A megfelelő helyen és a megfelelő időben alkalmazott törvény mindig isteni, míg annak ellentéte sátni.*

Az anyag ellenállása nélkül nem létezhetne teremtés. A megnyilvánulatlan *Istenségben* még az egység, a tökéletes egyensúly és nyugalom állapotában nyugszanak a teremtlő erők, *még csak lehetőségként léteznek.* A teremtés azzal kezdődik, hogy az egységből kiszakad egy erő, és a teremtlővel szemben ellenállást kezd kifejteni. Ez az erő Isten „elsőszülött fia”, az ellenállás szelleme, amelyet az apa bocsát ki, hogy az *világkorszakokon keresztül Vele szemben* képzeze a másik – a negatív – pólust, hogy a teremtés frekvenciáit elviselje és azoknak ellenálljon, hogy a teremtés egyáltalán lehetségessé váljon. Az ellenállásnak ez a szelleme, Isten kinyilvánított aspektusának ez az ellenpólusa az oka, hogy összehúzóds, megszilárdulást és lehűlést kiváltó hatása révén a sűrűsödés – az anyag – előáll. Ez a szellem nyilvánul meg a lehűlés, az összehúzóds és a megszilárdulás anyagot uraló törvényében.

Vég kezdedbe egy kődarabot: az az erő, amely ezt a tárgyat kővé alakítja és anyagként egyben tartja, az ellenállás mindent lehűtő, összehúzó és megszilárdító törvénye. Amíg ez a törvény az anyagban, *anyagként* nyilvánul meg, a megfelelő helyen jut kifejezésre, következésképpen az isteni elvet képviseli. A halott anyag azonban életre kel, ha az isteni szellem – az *önnönvaló* – az anyagba költözik, és hússá válik. Az *önnönvaló*, az *élet* áthatja a halott anyagot, és az anyag törvényéből élő szellem áll elő: az isteni *önnönvaló* tükröképe. Ezt a tükröképet, amely csak áltál válhatott élő szellemmé, hogy *Isten* az élőlények *önnönvalójaként* saját életével itatta át az anyagot, nevezik *sátnak*. *Sátán tehát az isteni szellem által életre keltett anyag törvénye.* *Sátán saját törvénye szerint* élettelenül nyugszik az anyagban, amíg az isteni szellem a saját életével fel nem éleszti.

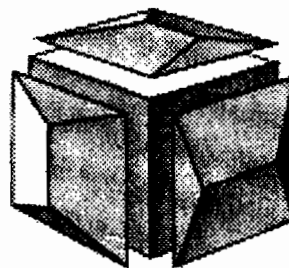
Amikor a tudat az anyaggal azonosul, és a gondolatok, a szavak és a cselekedetek nem az isteni, hanem az anyagi törvényt szolgál-

ják, akkor az ember életre kelti a sátánt: az ember ilyen módon maga válik sátánivá. Az ember nélkül sátán nem létezhet, mert az ember *önnönvalója* nélkül a sátán csupán tudattalan erő, az anyag szükségszerű természeti törvénye. Sátán csak azon emberek tudatában ébredhet fel, akik szellemiségükben az anyag, a hús törvényét nyilatkoztatják ki, akik tudatukat egyéniségükkel, saját alacsonyabb természetükkel, testükben lakozó ösztöneikkel, a faj- és az önfenntartás ösztönével azonosítják, és az anyag összehúzó, megszilárdító erejét *lelki tulajdonságokként*, kapzsiságként, irigységként, hiúságként, kíméletlenségként és önzésként nyilvánítják ki. Sátánt *önmagában* még soha senki nem látta, mert az ember nélkül sátán sem létezik. Az ember nélkül sátán csupán az anyag törvénye. Csak emberben lelhető fel az élő sátán, csak emberi arkifejezés hordozhatja sátán vonásait.

Amikor az *önnönvaló* a test halálakor egy ilyen emberből kiválik, sátán újból az anyag törvényeként marad vissza a holttestben. Az *önnönvaló* élető ereje révén kelt életre a *tudatban*, azáltal vált sátánná. Az anyaggal azonosult és így sátánivá vált emberi tudat azonban sátánnal együtt múlik ki, és a halál után eszméletlen marad. Sátán rabszolgájaként vonja bele a halott anyagba, az eszméletvesztettség állapotába, a saját birodalmába.

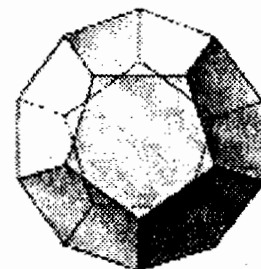
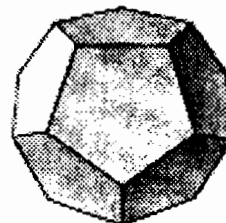
Ezzel szemben az isteni szellem törvényével azonosult és azt szolgáló ember tudata a test elhullásakor felébred, és láncaitól, az anyagi elszigeteltségtől megszabadulva olvad egybe az örök *fénnyel, Istennel*.

A két egymásban nyugvó tetraéder a tökéletes egyensúlyi állapotban mutatja a teremtés két pólusát. Az egész teremtés – a nyugtalanság, a mozgás világa – ezen az isteni egyensúlyon alapul. Minden formában annak legbelső törvényeként nyilvánul meg. Ez vonatkozik az anyag kristályosodására is. Ahogy magad is tapasztaltad, az isteni tetraéder körül az anyag őszformája, a kocka épül fel. A tetraédert alkotó háromszögek azonosak a kocka sarkait összekötő belső felületekkel. Az ember is rendelkezik bensőjében olyan felülettel, amely az isteni *önnönvalóval* érintkezik. Éppen ezért képes a saját isteni lényére csakis a saját bensőjében rálelni, soha nem a külvilágban.

Ha az ember a külvilág felé fordítja a figyelmét, az isteni törvénynek megfelelően további kristályrácsokba kényszeríti bele magát, míg rengeteg kín és fájdalom után rá nem talál az *isteni* lényegre. Vizsgáljuk meg, milyen kristályformák építik fel a kockát.

Vége hat sátor formájú mértani testet, amelyek alapfelülete pontosan egy kocka egyik határoló négyzetére illeszkedik, és helyezd ezeket a háztetőszerű formákat olyan módon a kocka lapjaira, hogy a „háztetők” mindig az egymástól különböző oldalaikkal illeszkedjenek egymáshoz.

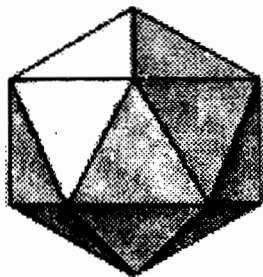

Ekkor egy dodekaédernek nevezett mértani testhez jutunk, amelyet tizenkét egyenlő oldalú *ötszög* alkot. A dodekaéder a tudatosulás hosszú útjának további törvényeit rejt magában. Mi azonban a végeredményre vagyunk kíváncsiak, ami ennek a sornak az utolsó kristályformájában valósul meg: ez a húsz egyenlő oldalú háromszögből képzett ikozaéder.

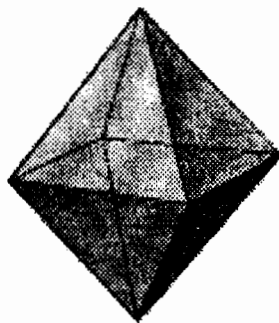
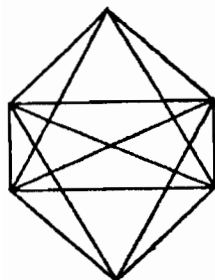
A tetraéderből tehát további három – a tetraéderrel együtt *négy* –, egyenlő felületekből felépített, szabályos kristályforma vezethető le: a tetraéder, a kocka, a dodekaéder és az ikozaéder.

Szabályos kristályformák csak háromszögekből, négyszögekből és ötszögekből építhetők föl. Háromszögekből képezhető a tetraéder, az oktaéder és az ikozaéder, négyszögekből egyedül a kocka, és ötszögekből egyedül a dodekaéder.

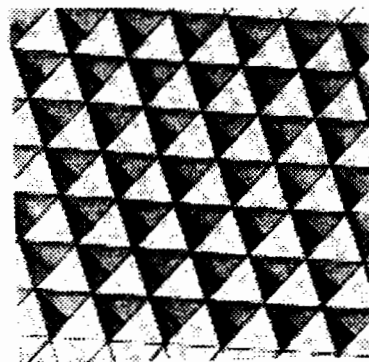
Az oktaéder kivételével már az összes felsorolt mértani testet ismered. Az oktaédert úgy kapod meg, ha a három dimenzió mindegyikében egy-egy egyenlő hosszúságú szakaszt – tehát egyet hosszában, egyet széltében és egyet függőlegesen – 45 fokos szögben megrajzolsz, úgy, hogy a szakaszok középpontja egybeessék. Ha a szakaszok végpontjait összekötöd, megkapod az oktaédert alkotó nyolc háromszöget. Az oktaéder tehát két, alapjaikkal egymáshoz illeszkedő piramisból áll.

És most figyelj jól rám: ha a térben, a három dimenzió összes síkjában metszési felületeket helyezünk egymástól azonos távolságra, akkor végtelen számú oktaéder keletkezik. Ezek az oktaéderek azonban *nem* töltik ki a teret, hanem közöttük – a kocka belsejéhez hasonlóan – mindenütt a háromdimenziós síkokon kívül álló tetraéderek maradnak! A teret végtelenül nagy vagy végtelenül kicsi oktaéderekre is feloszthatod, a háromdimenziós síkokon kívül álló tetraéderek mindig ott lesznek. A háromdimenziós tér tehát *minden pontjában* az isteni tetraéderen nyugszik, amely a tökéletes harmóniát és a tökéletes egyensúlyt jelképezi.

Éppígy alapul az egész látható teremtség minden pontjában a minden megnyilatkozás felett álló, magában nyugvó, nem kinyilvánított istenségen. *Isten mindenütt jelen van!*

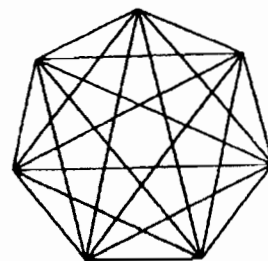

Térjünk azonban vissza az egymásban és egymáson nyugvó mértani testekhez: a tetraéderhez, a kockához, a dodekaéderhez és az ikozaéderhez. Szeretném a figyelmet további törvényszerűségekre és összefüggésekre irányítani.

Ha összeszorozzuk egymással az egymásban rejtőző

kristályformák – a tetraéder, a kocka, a dodekaéder és az ikozaéder – felületi mérőszámai között fennálló viszonyszámokat, vagyis a 2, a 3, a 6 és a 10 számokat összeszorozzuk, akkor eredményül 360-at kapunk, amely a kör teljes szögének mérőszáma.

Ha pedig összeadjuk ezeket a viszonyszámokat, akkor 21-et kapunk, a háromdimenziós világ kulcsszámának, a hétnek a hét tényezője közötti lehetséges kapcsolatok számát!

Ptahhotep szünetet tart, én pedig némán, szinte kábulatban állok előtte.

– Most menj, gyermekem – szólal meg Ptahhotep –, mára elég ennyi. A következő alkalommal beszélünk még a piramis négy oldaláról. Ezek további igazságokat rejtenek magukban. Ha a teljes önmegismerésig akarsz eljutni, akkor számodra mindennek nagy jelentősége van.

Meghajlok, és távozem.

Ezékiel próféta könyve

1. RÉSZ

(Idézetek a 4–28. versből)

4. És látám, és ímé forgószél jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből.

5. És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatok: emberi formájok vala.

6. És *minden*kinék négy orcája vala, és négy szárnya mindenikőjüknek...

10. És orcájok formája vala emberi orca, továbbá oroslán-orca mind a négynek jobbfelől, és bika-orca mind a négynek bal-felől, és sas-orca mind a négynek hátul...

12. És mindenik az ő orcája irányában megy vala, ahová a lélek vala menendő, oda mennek vala, *meg nem fordulván* jártukban.

14. És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás cikázása.

15. És amikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orcájok felől.

16. A kerekék mintha tarsiskőből készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybe-szerkesztve, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna.

17. Jártukban *négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban.*

18. És talpaik magasak valának és félelmetesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy-nél...

20. Ahová a lélek vala menendő, mennek vala, ahová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekék fölemelkednek vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekékben.

22. És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan, mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejöket felett.

26. És a mennyezeteken felül, amely fejöket felett vala, látszék mint valami zafírkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látszék mint egy ember formája azon felül.

27. És látám izzó ércként ragyogni, amelyet mintha tűz vett volna körül derekának aljától fogva és fölfelé; és derekának aljától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna, és fényesség vala körülötte.

28. Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólnak szavát.

(Károli Gáspár fordítása)

Isten négy arca

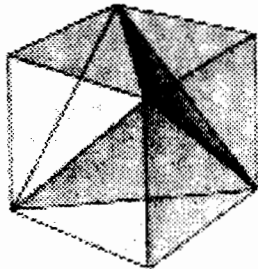
Újból Ptahhotep előtt állok.

– Gyermekeim – kezdi tanítását –, ma azt beszéljük meg, mi Isten négy arca.

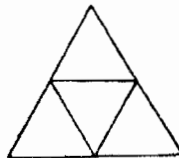
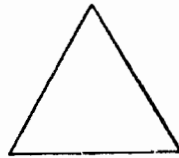
Hasznodra fog válni, ha magadban ismersz rájuk. Isten négy arca minden teremtettségben benne rejlik. Az egész teremtettség – te is – az Ő négy arcára épült.

Az észlelhető világban fellelhető élet, kezdve a naprendszerek központi napjaitól egészen az egysejtűekig, nem más, mint állandó körözés, forgás Isten négy arca körül és Isten négy arcában.

Te tudod, miért ábrázoljuk az istenséget a *magában nyugvó* ősalápotban mindig háromszöggé. Isten a három aspektusában *egy a háromban és három az egyben*. Ez az állapot azonban – mint az egyenlő oldalú háromszög – *magában rejt* a négyes szám lehetőségét. Ha az ősi egyes szám három aspektusa elválik egymástól,

ahogy az minden esetben meg is történik, amikor azok a megnyilvánulatlan tartományból a megnyilvánultba lépnek át, akkor az „*egy a háromban*” képlete „*egy és három*”-má alakul.

Vess egy pillantást az egyenlő oldalú háromszögre: csak egyetlen *egységet* látsz benne, amely három oldallal – három aspektussal – rendelkezik. Rejtetten azonban, megnyilvánulatlanul, a négyes számot is tartalmazza, mivel az egyenlő oldalú háromszög magában hordozza annak a lehetőségét, hogy négy egyenlő oldalú háromszögre essen szét.

Ha a *háromdimenziós világban* megnyilvánulatlan háromszög kilép az észlelhető jelenségek közé, tetraéderré válik.

Mint már láthattad, a tetraéder a megnyilvánulatlan állapotból az első megnyilvánulásba kilépő erő esetében rejtetten még mindig a kocka, az anyagi megnyilvánulások ősfarmájának belsejében maradna.

A tetraéder oldalait alkotó négy háromszög az isteni és az anyagi tartomány közötti érintkezési felületet képezi, mivel a kocka levágott sarkának belső felületeinek feleltethető meg.

Ha a tetraéder háromszögeit az anyagot alkotó kocka sarkainak segítségével *kifelé fordítjuk*, és ilyen módon kinyilatkoztatjuk őket, akkor létrejön a piramis négyoldalas formája, amelynek négy oldala egyben a *tetraéder kifelé megnyilvánult négy háromszöge* és a kocka négy levágott sarka.

A piramis négy oldala Isten négy arcát jelképezi, amelyek egyenként az ősforrásuk, a *magában nyugvó*, minden megnyilvánulás fölött álló *istenség* három aspektusát is magukban hordozzák. A piramis élő valóságot jelképez, az élő törvényt, amelyen keresztül Isten mindig és feltétel nélkül megnyilvánul az anyagi világban, és így minden teremtettség belsejében ott lakozik.

Isten a világegyetem minden pontjából négyszeresen nyilatkozik meg. A négy égtáj mindegyike felé más hatást eredményezve sugározza ki energiáit. És mivel ezek az egy pontból származók, de mégis eltérő erőáramok a paradicsomi egység állapotából lépnek ki, a folyamatot a következő kép segítségével jeleníthetjük meg: a paradicsom közepéből, ahol az életfa, valamint a jó és rossz tudásának fája gyökerezik, négy nagy forrás ered, amelyek a négy égtáj irányában áramlanak ki a külvilágba.

Ez a négyszeres megnyilvánulás a teremtettség minden jelenségében fellelhető. A négy tulajdonság a legfeltűnőbb módon azon-

ban a légáramlatok, a szelek hatásában figyelhető meg. A legprimitívebb ember is tudja, hogy a négy égtáj felől fújó szelek teljesen eltérő hatást fejtenek ki.

Az északi szél száraz, nyugtató, szilárdító hatású. Sok területen még a vizet is kőkeménnyé alakítja.

A déli szél mindig hőséget hoz magával, és izgató, élénkítő hatást fejt ki.

A keleti szél hűs, frissítő és üdítő.

A nyugati széllel meleg és nyirkosság érkezik, amely sok helyen esőként csapódik le. Fárasztó és álmosító hatású.

Mindezt magad is tudod már, hiszen a négy fő légáramlat különböző hatásait minden gyerek ismeri. Elgondolkoztál-e azonban valaha is azon, hogyan lehetséges, hogy a Földnek ugyanarról a pontjáról kiinduló légáramok az egymással ellentétes irányokban éppen ellenkező hatást fejtenek ki? Ha például itt, ahol most a levegőt kellemesen langyosnak érezzük, szél támadna, és déli irányban haladna tovább, akkor a tőlünk délre fekvő területek szempontjából északi szélként hozna lehűlést, viszonylagos hideget, és az összes élőlényre megnyugtató hatást fejtené ki. Ha azonban ugyancsak ebből a pontból a szél északi irányba fújna, akkor az északi területek számára déli szélként hozna meleget, sőt hőséget, felfokozná az élőlények nemzőképességét, felajzáná őket. Hogyan lehetséges, hogy a Földnek ugyanarról a pontjáról kiinduló szél az egyik irányba hideg, a másikba meleg levegőt visz magával, az egyik irányban nyugtató, a másikban izgató hatást fejt ki, az egyik irányba csapadékot, a másikba szárazságot visz magával? Mindez csak attól függ, melyik irányba áramlik a levegő.

Mint látod, ez a *tér törvénye*, amelyet mi az *Isten négy arcának* nevezünk.

Az első arc – az északi arc – *tüzes*, életadó, ezért hoz magával a déli szél hőséget, és ösztönzi az élőlényeket új élet nemzésére.

A második – a nyugati arc – *szellős*, hűvös. Mindent mozgásba hoz, ezért érkezik a keleti széllel felüldülés, felfrissülés.

A harmadik – a keleti arc – *nyirkos*, nedves és langyos. Hatására minden elnehezül és renyhévé válik, ezért hoz magával a nyugati szél meleget, nyirkosságot és csapadékot, ezért fejt ki minden élő-

lényre álmosító hatást, aminek következtében tudatuk a testükbe húzódik vissza.

Végül a negyedik arc – Isten déli arca – *hideg*. Összehúzó hatású, elősegíti az anyagiasulást és a kristályképződést, ezért hoz magával az északi szél hideget, és nyugtatja meg az idegeket.

Isten négy arcának első és legfontosabb megnyilvánulása a „*tüzes*”, ugyanis a többi megnyilvánulás – a többi arc – hatása ettől függ. A tűz jellege dönti el, hogy forróság, meleg, hűvösség vagy hideg várható. *Isten tüzes arca így a többi arc atyjának tekinthető*. Kisugárzása révén jönnek létre a különböző halmazállapotok: a meleg és száraz kisugárzás révén a gázállapotú légi, a hűs és nyirkos révén a folyékony vizes, a hideg és kemény révén pedig a szilárd földi halmazállapot.

Itt a Földön mindenütt megfigyelheted ennek a törvénynek a működését, minden fában, minden növényben. Például a házak déli oldala, amelyet Isten északi arcának áramlatai öntenek el, melegebb, és a növények is ezen az oldalon fejlődnek a legjobban; az északi oldal hideg, a keleti száraz, a nyugati vizont mindig nyirkos, és ha a piramisban esőt idézünk elő, a csapadék az összes épületet nyugatról éri el.

Ezt a sokoldalúságot azonban nemcsak a fő légáramlatokban figyelheted meg, hanem mindenben, ami a teremtet világban fellelhető. Figyeld meg a fák törzsét: északi oldalukat – amely Isten hideg déli arca kisugárzásának van kitéve – mindig moha borítja. Gondolkoztál már azon, hogy az emberek miért csak egy arca van, az is elől? Amerre az arcunkat fordítjuk, arra irányítjuk egyéniségünk tüzes, adakozó részét, míg hátrafelé éppen ellenkező a beállítottságunk, hidegek vagyunk, és adakozás helyett elveszünk. Végtagjaink is teljes mértékben előre irányulnak, és akaraterőnk is csak abban az irányban tudjuk kisugározni, amerre az arcunk néz. És miért akkor alszunk a legjobban, ha észak-déli irányban fekszünk, miért választja ki ugyanígy a fekvőhelyét az összes állat, miért helyezkedik el ebben az irányban az összes fészek és hangyaboly? Az állat nem fogja fel, miért, de érzi, hogy északról idegnyugtató, míg délről éltető, élénkítő kisugárzások erednek, és hogy

életáramának keringése szempontjából az a legjobb, ha észak–déli irányban építi meg fészket, és fekszik le.

Ebben rejlik annak a titka is, hogy az Istennel kapcsolatot kereső, hozzá fohászkodó ember a leggyakrabban észak vagy kelet felé néz, de *soha* dél vagy nyugat felé! Északról és keletről olyan erőből méríthet, amelyek elősegítik átszellemülését. Délről és nyugatról viszont olyan izgató hatások érik, amelyek tudatát a testi ösztönkhöz kötik.

Ne feledd el, hogy Isten négyszeres kisugárzásának hatásai az egész világegyetemben pontosan ugyanúgy nyilvánulnak meg, és a világegyetem minden pontját, így a Földet is, egy adott égtáj felől mindig ugyanaz az áramlat éri, és egy adott égtáj irányában maga is ugyanazt bocsátja ki. *Isten négy arca soha nem fordulhat el, nem térhet el eredeti irányától.*

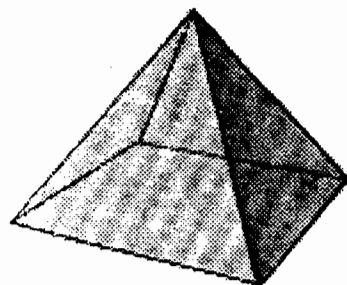
Bárhová jutottak is el az isteni faj képviselői, az ember fiait ugyanazokra az igazságokra tanították, bár mindig az adott nép sajátosságaihoz igazodva. Itt, ahol az emberi fajnak inkább a mértani ősfarmákhoz van kifinomult érzéke, Isten négy arcának igazságát a piramisokon keresztül fejezzük ki. Más népek inkább lelki élményként tudják felfogni az isteni igazságokat. Nemzetiségünknek az ő földjükre vetődött tagjai hatalmas kőalakzatokat emeltek, amelyek az *istenséget* háromszög formájában ülő emberként ábrázolják, amelynek mindegyik égtáj irányában egy-egy arca van.

Mindkét ábrázolás ugyanazt az igazságot fejezi ki: ha az isteni teremtő erő az idő és tér nélküli, megnyilvánulatlan tartományból kilép a háromdimenziós világba, és anyaggá válik, akkor – *három aspektusát továbbra is megtartva* – a négyes számban fejeződik ki. A piramis formájában könnyen felismerhető ez az igazság, mivel négyzet alakú alapján mind a négy oldala egy-egy háromszöget alkot – Isten három aspektusát. A piramisok tehát a *négyszer három* elvét juttatják kifejezésre: a *tizenkettes* számot.

Ezzel pedig már egy újabb igazsághoz érkeztünk.

A piramis által szimbolizált tartalomnak megfelelően *Isten* négy arcának mindegyike magában hordozza a három isteni aspektust. Innen származik a *tizenkétszeres kinyilatkoztatás*, amely a világegyetem minden pontjában jelen van, és az összes létező dologban

megnyilvánul, a bolygókon élő lényektől kezdve magukig a bolygókig, a napokig, a naprendszerekig, sőt a teljes világegyetemig, ahhoz hasonlóan, ahogy kis körök helyezkednek el nagyobbakban, azok még nagyobbak belsejében, és így tovább, egészen a végtelenségig. Ha ezen körök közül akár csak egyet is ismersz, már nem csak az egész világegyetem, hanem bármelyik élőlény belső felépítését is ismered. *Ugyanis az egész észlelhető mindenség Istennek erre a tizenkétszeres kinyilatkoztatására épül.*

Mielőtt azonban továbbmennénk, tudatosítanod kell magadban, hogy *minden, amit mi, emberek egyéni nézőpontból, tehát kívülről, az érzékszerveink révén fogunk fel, éppen az ellenkező módon nyilvánul meg az isteni létállapotban.* Ha valamit kívülről – fe-

lülről vagy alulról, jobbról vagy balról – veszel szemügyre, az pontosan az ellenkező irányultságot veszi fel, ha helyett, hogy *néznéd, azonosulsz vele.* Amíg *nézel* valamit, duális viszonyban állsz a megfigyelt tárggyal. Te, a megfigyelő, és a megfigyelésed tárgya két pólust képeztek. Ha azonban *azonosulsz* valamivel, *monisztikus állapotba, az isteni egység állapotába* helyezed át magadat.

Példaként egy betűt mutatok neked, mondjuk az „E” betűt. Merre irányul most?

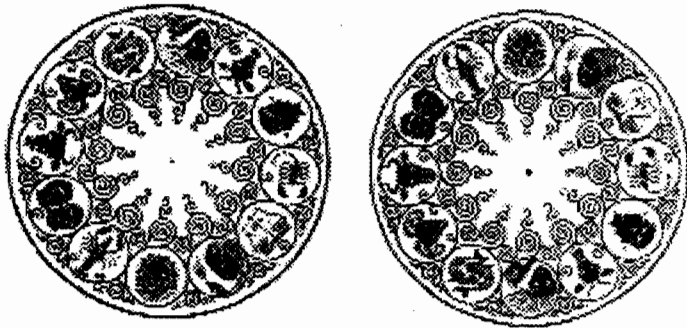
– Balról jobbra, atyám – válaszolok.

– Helyes – bólint Ptahhotep –, most pedig a melledre rajzolom, úgy, hogy *te magad legyél* a betű. Most tehát a vele alkotott egység állapotában, egy létállapotban vagy. Most merre irányul?

– Jobbról balra, atyám – felelek.

– Vagyis éppen az ellenkező irányba. Gyere, hadd mutassak neked még valamit – szólít fel Ptahhotep, és két, a mennyezetről lelógó, lámpaként szolgáló nagy korong alá vezet. Mindegyiken ugyanaz a tizenkét ábra látható, csak éppen fordítva és az ellenkező irányban felsorakoztatva. Az egyik körön a képek fejjel a középpont felé, a másikon fejjel kifelé, a kör pereme felé helyezkednek el. A sor-

rend is fordított, az egyikén balról jobb felé, a másikon jobbról balra irányulnak az ábrák.

Ptahhotep először az egyes számú körhöz vezet, és a következő kérdést teszi fel:

– Mikor látod ennek a körnek az ábráit a helyes módon, fejfelé fölfelé?

– Mindig. Minden oldalról, atyám.

Ptahhotep most a másik kör alá vezet, és megkérdezi:

– Hogyan helyezkednek el ezek az ábrák?

– Mindegyik fejfelé áll, vagyis éppen ellentétesek az előzőekkel, és egyben fordított sorrendben is követik egymást – válszolgok.

– Most pedig próbálj olyan nézőpontot találni, amelyből ezeket a képeket is a megfelelő helyzetben és sorrendben látod.

Szemügyre veszem az ábrákat, és mivel a megfelelő módon, fejfelé felfelé akarom látni őket, anélkül, hogy tudatában lennék, pontosan a korong alá, vagyis a kör középpontjába állok... és ekkor hirtelen az összes figura megfordul! A középpontban állva körbefordulok... az összes ábrázolt alak kiegyenesedve néz le rám. Azonban abban a pillanatban, hogy akár csak egy lépéssel is elmozdulok a középpontból, mindegyikük visszafordul az előző helyzetébe! Újra visszalépek a középpontba, és tudatom teljében, egyben megindultan élem át a *létállapotot*... megértem, mi az... és a megrázó élmény hatására szédülni kezdek.

Ptahhotep látja megrendültségemet, és mosolyogva kérdezi:

Most már érted, miért ellentéte mindig az *egyéni az isteninek*? Látod, miért halad az emberi írás balról jobbra, az *isten* viszont *jobbról balra*?

Igen, lelkem apja, értem – dadogom az izgatottságtól remegő hangon.

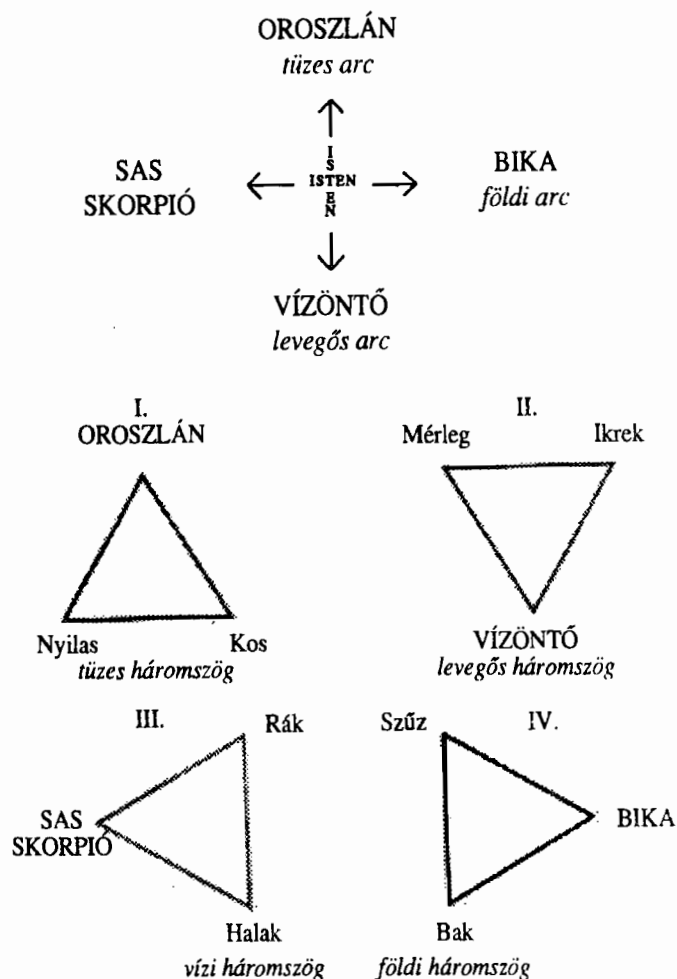
Ptahhotep megfogja a kezemet – mennyire megnyugtat áldott kezenek hallatlan ereje –, és egy nagy falitáblához vezet, amelyen különböző mértani alakzatokat látok.

A Földet Isten négy arcának tizenkét különböző kisugárzása a munket gyűrűként vagy hatalmas kerékként körülölelő csillagképek felől éri el a világűrből. Ezt a csillagképekből álló gyűrűt nevezzük zodiakusnak vagy állatövnek.

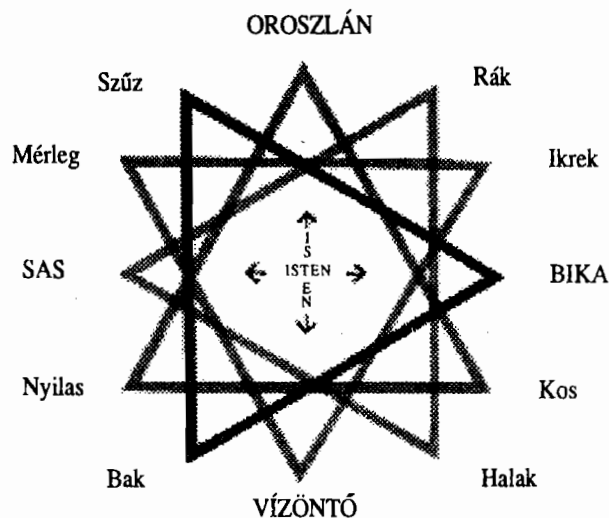
A zodiákus kisugárzásának köszönhető, hogy a Föld egyáltalán létezik. Rezgései a világűr egy pontjában találkoztak olyan módon, hogy az energiahullámokban interferencia jött létre, ami materializációhoz, sűrűsödéshez vezetett. Az energiasugarak ezen sűrűsödésből jött létre fokozatosan a Föld. Mivel ebben a folyamatban a Nap jelentős szerepet játszott, a Föld a Nap erőterében fejlődött ki, és vált annak bolygójává. A Nap látja el életenergiával, de ugyanakkor folyamatosan érik a zodiákus és a testvérei, a naprendszer többi bolygója felől érkező sugarak is. És mivel az összes égitesthez hasonlóan a Föld is ezeknek a különböző kisugárzásoknak a materializációja, a jelenségek minden szintjét képviseli a felszínén egy-egy materializációs forma, amely elsősorban a nagy kozmikus kerék neki megfelelő energiáját juttatja kifejezésre. Földünkön tehát az állatkör különböző csillagképeinek, valamint az összes bolygónak van materializált kisugárzása a kőzetekben, a fémekben, a növényekben, az állatokban és az emberekben. Az állatöv egyes jegyeinek elnevezése egyben a materializálódott megnyilvánulásuként létrejövő földi jelenségre is utal. Ha például oroszlánt látsz, tudnod kell, hogy az az általunk oroszlánként ismert állatövi jegy materializálódott kisugárzásának megnyilvánulása az állati szinten. Egyben ugyanabból az energiából felépülő fémek, növények és emberek is léteznek, csak éppen a fémek, a növények, illetve az emberek fejlettségi szintjén.

Mivel az egyes állatövi jegyek elnevezése egyben az adott jegy materializálódott kisugárzásának megfelelő jelenségre is utal, természetesen ez az elnevezés a legalkalmasabb arra, hogy az adott csillagkép kisugárzásának jellegét *egyetlen találó szóval* jellemezzük.

Az isteni létállapotban Isten négy arca – vagyis a négy sarkpont – a következő az égbolton:

Isten minden arca, a csillagos égbolt minden sarkpontja magában hordozza a megnyilvánulatlan *Istenség* három aspektusát, így jön létre a négyszer három kinyilatkoztatás, vagyis a *tizenkét állatövi jegy*:

Isten négy arca az isteni létállapotban

Isten első arcának három tűzes aspektusa, amelyek az első csoportot alkotják, három csillagképben jutnak kifejezésre, ezek a következők: Kos, *Oroszlán* és Nyilas.

Az *Oroszlán* *Isten* első megnyilatkozása, így egyben az *egész zodiákus nagy apja*. *Isten* első arcának mindhárom kinyilatkoztatása ezért apai, életadó jellegű.

A *Kos* az ifjúság hevét, az ifjú apa nemzőképességét sugározza ki magából, amelynek megtermékenyítő behatolása a természet ölében életet nemz és indít útjára. A *Kos* a tavasz ereje, amely hatásában éppoly vad és meggondolatlan, éppúgy a kitörés lehetőségét keresi, mint a *kos* néven ismert állat.

Az *Oroszlán* a teljesen kifejlett, tekintélyes férfi, az érett apa tüze. Azé az apáé, aki összes gyermekére szeretetet és melegséget su-

gároz, és az oltalmában hagyja őket megérni. Az *Oroszlán* a nyár ereje.

A *Kentaur* (Nyilas) olyan lény, amely állati mivoltát már levetközte, testi ösztöneit legyőzte, és tudatát a magas cél felé irányítja. Kisugárzása a szellem, az idősebb, a megállapodott apa tüze, azé az apáé, aki már éretté vált gyermekeit szellemiségével, jó ötleteivel és tanácsaival segíti. A *Kentaur* vagy Nyilas a gondolat szellemi tüze, az időskor, a tél ereje.

A második csoport, *Isten földi-anyagi* arcának három aspektusa a következő: *Bika*, Szűz és Bak. Isten ezen arcának mindhárom megnyilvánulása magában hordozza az anyai jelleget.

A bika mint állat, tavasszal zöldellő réten áll, és az egész természet a menyasszony pompás esküvői ruhájába öltözve áll készen a vőlegény nemzőerejének befogadására. A *Bika* állatövi jegyének kisugárzása ruházza fel a Földet azzal a képességgel, hogy az élet tüzes erejét *magába fogadja*, és az isteni mag így gyökeret eresztve kap lehetőséget arra, hogy földi testben fejlődjön ki. A *Bika* kisugárzása révén válik az isteni *önvaló*, a teremtmény alapelv – a *logos* – *hússá és vérré*. A *Bika* ébreszti fel a női lényeket képviselő anyagban a fogantatás képességét, a *menyasszony* készségét. A *Bika* a leendő anya nemzőerőt váró aspektusa.

A Szűz az ég szeplőtelen királynője, a természet anyaistennője, akit férfi soha nem érintett, és mégis életet szül, megszámlálhatatlanul sok élőlényt hord ki isteni teste. A Szűz csillagképének ereje a természet termékenysége, ezért ábrázolják a kezében öt magot tartalmazó kalászt tartó asszonyként. A misztikus világban a Szűz a minden földi salaktól megtisztult, szeplőtelen névé vált emberi lélek, amely *Isten* szellemétől magába fogadta az isteni magot, és amely a nagy várakozás állapotában leledzik. Az isteni gyermekre vár, aki-ben tökéletes egységbe forrt az *isteni és az anyagi* alapelv. A Szűz az anyaság várandós, gyermeket kihordó aspektusa.

Isten földi arcának harmadik aspektusa a *Bak*, vagy a kőszáli kecske. A kőszáli kecske a Föld legkeményebb anyagából felépülő vidékén, sziklák között honos. Az anyag a materializáció törvényének *összehúzó* ereje révén szilárdul meg a lehető legnagyobb mértékben és kristályosodik ki. Az anyag a kristályformában önmagát

győzi le, elveszti ősi tulajdonságát, az átlátszatlanságot, és átlátszóvá válik. A kristályban a teremtmény erő mértani ősfarmái jelennek meg saját közegükben. A gyermek is az élet isteni teremtmény erejének összesűrűsödött, kikristályosodott formája. Az ember lelkében éppen az anyag törvénye, az összehúzó, összefogó *koncentrációs erő* révén valósul meg az isteni *önvaló*, születik meg az isteni gyermek: az *öntudat*. Amíg az ember az állati ösztöneivel azonosítja a tudatát, állatok lakta istállóhoz hasonlítható. Ebben az istállóban, a különböző állatok között kell az *isteni gyermeknek*: az isteni *öntudatnak* megszületnie. Ez a Bak csillagképének koncentráció hatása révén valósul meg. Az elveszett paradicsomba visszavezető egyetlen út az összpontosításon keresztül nyílik meg. Ezért ünneplik az isteni gyermek születését abban a hónapban, amelyben a Nap a *Bak* csillagképben áll. Ennek az erőközpontnak a kisugárzása segíti elő, hogy az *isteni alapelv* az anyagban és az anyagon keresztül, vagyis a testben és a testen keresztül nyilvánuljon és valósuljon meg teljes mértékben. A Bak az anyaságnak a szüléssel összefüggő aspektusa.

A harmadik csoport, *Isten levegős* arcának három aspektusa a következő: *Ikrek*, Mérleg és Vízöntő. A levegős halmazállapot, amely ennek a csoportnak a kisugárzása révén áll elő, mozgással jár együtt, következésképpen ezen csillagképeken keresztül olyan erők nyilvánulnak meg, amelyek korlátlan mozgáslehetőséget tételeznek fel. *Szellemi* természetűek.

Az *Ikrek* csillagképe magában hordozza a *jó és a rossz tudás* fájának mindkét felét. Kisugárzása kettős hatású: arra kényszerít, hogy a tapasztalatszerzés érdekében az ember jobbra és balra is pillantson. Hatására ágazik el az út egy fa koronájához hasonlóan. Az emberek különböző utakon, különböző irányokban haladva keresik a tudást. Tapasztalatokat igyekeznek gyűjteni, mindent látni, hallani akarnak, mindent meg akarnak tanulni. Az *Ikrek* kisugárzott ereje a tanuló ember tudásvágyában jut kifejezésre.

A *Mérleg* csillagképének kisugárzása mindent az egyensúly állapotába kényszerít. A megszerzett tapasztalatok kiértékelés céljából mérlegre kerülnek. Az értékes megmarad, a haszontalan elhull. A *Mérleg* hatása harmóniához vezet, kifejleszti a különbségtévesztő képességét, és kiegyenlíti az *Ikrek* kettős természetű erőit. A *Mérleg*

csillagképe az egyensúly és az igazságosság törvényét sugározza ki a háromdimenziós világba.

A *Vízöntő* csillagképe az *Ikreken* összegyűjtött és a *Mérlegben* kiértékelt, jónak talált, illetve törvényekbe foglalt tudást sugározza ki. Ennek a csillagképnek a kisugárzott energiája nem tűri a korlátokat, és nem ismer határokat. A *Vízöntő* kibocsátja, továbbsugározza a kincseket, fáradhatatlanul önti korsójából a hullámaival a legtávolabbi világreszekbe is kiáramló életvizet. Ezek a hullámok a szellem mindent életre keltő, magas frekvenciái. A *Vízöntő* a szabad, minden törvénytől mentes szellem megnyilvánulása.

A negyedik csoport, *Isten vízi* arcának három aspektusa a következő: Rák, *Sas (Skorpió)* és Halak. *Isten* eme arcának három megnyilvánulása lelki – az érzelmi életben kifejezésre jutó jelleggel bír.

A *Rák* állatövi jegy a rák lakhelyeül szolgáló kis lyuk vizét jelenti. Ha kint már megfogta zsákmányát, újra visszahúzódik az odújába, hogy megemésze a táplálékát. A külvilág felé irányuló tudat a szellemi táplálék megszerzése érdekében visszahúzódik magába, és zsákmányát, megszerzett benyomásait megemészt, leülepedett tapasztalatokká alakítja. A *Rák* csillagkép kisugárzott ereje a kereső lény magába tekintő, önmagát elemző tudataként jut kifejezésre.

A *Skorpió-Sas* csillagkép a nagy fordulópont, amelynek során a földön csúszó féreg a magasban szárnyaló sassá, megváltott, az isteni önvalóra ébredt és tudatos lénné válik. A féregnek – a skorpiónak – önmagát kell megölnie ahhoz, hogy sassá váljon. Ezért adtak ennek a csillagképnek kettős elnevezést: megváltatlan állapotában a fullánkjával tulajdon életét kioltó *Skorpiónak*, a megváltása után pedig *Sasnak* nevezik. Ez utóbbi az isteni *Hórusz* sólyomhoz hasonlóan a magasan az anyagi világ megnyilvánulásai fölött szálló szabad lélek jelképe. Ennek a csillagképnek a kisugárzása belső hajtóerőként, az élet tüzeként nyilvánul meg, amely ebben a formájában vízként – a test nedveiként – manifesztálódik. Ez az erő ad lehetőséget a szellemnek arra, hogy az anyagba költözzön, és testben szülessen újra. Ez az energia a kísértés ősi kigyója, amely a szellemet az anyag fogságába csalja, és ezzel a paradicsomi egységből való kiszakadást idézi elő. Ha azonban ez az erő átalakul, és ahelyett, hogy az anyagban hatna, tisztán szellemi jellegűvé válik, akkor a

nemi vágy a bukott tudatot a paradicsomi egységbe visszasegítő erővé alakul. Enélkül az erő nélkül az egység állapotából kiszakadt egyetlen tudat sem találhat vissza Istenhez! Ennek a csillagképnek a vize olyan mocsárhoz hasonlítható, amelyben rejtett erjesztő erők hatnak, és amely felett a lidércfények tüzei ropnak szemfényvesztő táncot, anélkül, hogy égnének.

A Halak végtelen óceánban lakoznak. Ha alkalmanként felbukkannak is a felszínre, újból lemerülnek, és eltűnnek a feneketlen mélységben. Az ember igazi valója az óceánhoz hasonlatos: a tudat a felszínen lebeg, de az emberi lélek sokkal nagyobb és mélyebb része a nem tudatosult tartományban helyezkedik el; onnan származnak a gondolatok, a szavak és a tettek igazi okai, gyökerei. A megváltott ember azonban, aki elsajátította a tökéletes önismeretet, akinek tudata az isteni önvalóban nyert beavatást, és abban valószínűtlen magát, nem rendelkezik tudatalattival vagy -fölöttivel, vagyis lelkének nincsenek nem tudatosult összetevői. Az isteni *minden-tudat* határtalan óceánjában úszik, a teljes tudatosság állapotában. A megváltatlan ember számára „tudatalattit” jelentő tartományban ő otthonosan mozog, sőt elemében érzi magát. A nem két megnyilvánulása – a férfi és a női lényeg – két boldog, szabad halként élvezi a tökéletes harmónia óceánjának közegét. A *Halak* csillagképének hatása a megváltás, az egyén feloldódása a személytelenségben, a megbonthatatlan isteni *minden-egy-ség* állapotában. A nagy mű ennek az erőnek a kisugárzása révén juthat el a beteljesülésig, így fejeződhet be az anyag átszellemülése.

Láthatod, hogy mindegyik háromszög három aspektusa összefügg egymással. Az anyagi síkról kiindulva az átszellemülés irányába mutató, egyre fokozódó folyamatot foglalnak magukba.

Azonban nemcsak *Isten* egyes arcainak három aspektusa között lelhető fel összefüggés, hanem abban a tényben is, hogy a háromszögek közös középponttal rendelkezve fedik egymást. Így képezik a zodiákus tizenkétszeres megnyilvánulási körét, amelyben a négy háromszög különböző aspektusai szorosan összefüggő *fejlődési sort* alkotnak. Egy további, harmadik összefüggés is fellelhető az egyes csillagképek között, nevezetesen az *egymással szemben elhelyezkedő csillagképek egymást kiegészítő mivolta*.

Először azonban vegyük szemügyre a fejlődési sort.

A sor természetesen a *Kossal* kezdődik, ugyanis az élet összes megnyilvánulása – így a tavaszpont is – a *Kosban* nyugszik. Jól véd azonban eszedbe, amit most mondok: két tavaszpont létezik, egy abszolút és egy relatív. Az abszolút tavaszpontot minden megnyilvánulás – így a Föld is, a rajta lakozó élőlényekkel – magában hordozza: az abszolút tavaszpont független a külvilágtól. A relatív tavaszpont azonban a csillagos égbolt mindenkor helyzetétől függ, és így, a Föld mozgása miatt, nem marad meg ugyanazon a helyen, hanem folyamatosan eltolódik. Ezt később még részletesebben is megbeszéljük.

A zodiákusban elhelyezkedő csillagképek sorrendje a következő: *Kos, Bika, Ikrek, Rák, Oroszlán, Szűz, Mérleg, Skorpió-Sas, Kentaur, Bak, Vízöntő, Halak*.

Minden, ami az anyagi síkon összesűrűsödve anyagi jelenséggé válik, végighalad életútja során a zodiákusnak ezen a kerekén. Az emberi élet kisebb időszakokra osztható – gyerekkorra, fiatalságra, az érettség korára és az öregkorra –, ezek az időszakok pedig még kisebb, évekből, évszakokból, hónapokból, hetekből, illetve napokból álló szakaszokból állnak.

Minden időszak, egy nap, egy év, vagy egy egész élet, a zodiákus kerekén fut végig. A születés a „*Kosnak*” felel meg, majd az ember végigjárja az összes csillagképet, az *Oroszlán* jegyében eléri érettségének csúcspontját, és a *Halak* jegyében meghal, eltávozik az anyagi síkról. Napjaink is azzal kezdődnek, hogy felébredünk, tudatunk rányílik erre a világra, majd kibontakozik a nap, dél körül eléri „érettségének” csúcspontját, és onnan kezdve ereje már fogyatkozni kezd, majd további átalakulások után elkövetkezik az este, amikor testünket elaltatjuk, tudatunkat visszavonjuk az *önnönvalónkba*, és elalszunk – pontosan úgy, mint életünk végén, amikor testünktől végérvényesen elszakadunk. Minden időszak felosztható kezdetre, kibontakozásra, tetőpontra, azután visszafejlődésre, egészen a megsemmisülésig.

Az egyes állatövek a következő fő vonásokkal jellemezhetők:

A *Koson* keresztül jelenhet, születhet meg csak valami ebben a világban. Akkor is, ha a születés időpontja nem a *Kos* idejébe esik.

Ugyanis minden születés magában hordozza a külvilágtól, és így a csillagképektől is függetlenül a kezdés erejét, amit kint a csillagok között és az egyes élőlény bensőjében egyaránt *Kosnak* nevezünk. Ez a *Kos* abszolút csillagképe, amely az összes megnyilvánulási formában jelentkezik. Ugyanez mondható el az összes csillagképről, *Isten* négy arcának összes megnyilatkozásáról és aspektusáról. A megnyilvánulások lehetnek belső, abszolút, vagy külső, relatív jellegűek.

Születését követően az élőlénynek gyökeret kell eresztenie új környezetében. Ez a *Bika* segítségével megy végbe. Az új élőlény táplálékot vesz magához, és elfogyasztja. Ezzel anyagi kapcsolatot létesít ezzel a világgal, és megteremti teste fenntartásának feltételeit.

Ahogy az élőlény tapasztalatokat kezd gyűjteni, az *Ikrek* hatására az életútján a legkülönbözőbb irányokba mutató elágazások jelennek meg. Sok lehetőség kipróbálásával tesz szert kiterjedt tudásra.

A *Rákban* visszahúzódik az otthonába, és feldolgozza szellemi zsákmányát, megszerzett tapasztalatait. Egyben ivaréretté válik.

Az *Oroszlán* életadó, tüzes hatása révén érik meg, és válik méltóvá a komolyabb feladatokra. Kibontakoztatja képességeit, és eleget tesz földi kötelességének: új generációt nemz, és családapa lesz.

A *Szűzzel* jön el a szüret ideje, az ember behordja a csűrbe munkájának gyümölcsét. Lelkének mélyén kifejlődik az isteni gyermek: az egyetemes szeretet!

A *Mérlegben* tettei megmértetnek, a jó és a rossz kiegyenlítődik. Figyelme egyaránt irányul mindkét oldalra, a világra és a szellemire. E két világot tökéletes egyensúlyba hozza magában, és megvalósítja a belső, isteni, minden relatív jelenség fölött álló törvényt.

A *Skorpió* jegyében elkövetkezik a nagy fordulópont: az embernek az addig ösztönös szinten megnyilvánuló isteni teremtető erőt át kell szellemítenie, és a köz szolgálatába kell állítania. Ez azonban azt jelenti, hogy a személyiségén teljes mértékben felül kell kerekednie. Az ember azért átéli egyéniségének jelképes halálát, és a szellemben való feltámadást és halhatatlanságot. Ettől a ponttól kezdve többé már nem az anyagi elvet szolgálja; *Sasként, Hórusz*

sólyomként száll magasan a Föld fölött, a teljes szellemi szabadságot élvezve.

A *Kentaur* hatására nagy tanítóvá válik, mint maga a kentaur, az állati létet meghaladó lény, amely testét csak arra használja fel, hogy az általa már tisztán látott célt gyorsabban elérhesse. Gondolatai villámként hatolnak át a sötétség és tudatlanság vastagon gomolygó ködén. Tapasztalatait átadja a következő nemzedékeknek.

A *Bak* jegyében megszületik a szívben az isteni gyermek – az egyetemes szeretet. Az ember azonossá válik az isteni *önnönvalóval*, és abban tudatosul. Tiszta kristályként teszi láthatóvá a szívében megszületett isteni gyermeket. Szavaiban és tetteiben az egyetemes *szeretetet* juttatja kifejezésre.

A *Vízöntő* jegyében az élőlény az összes kincsét kiönti. *Isten* sugárzó, nem nélküli gyermekévé válik. Magát sugározza ki, a legmagasabb szellemi-isteni erő forrásaként. Megkezdődik az átalakulás, a dematerializáció folyamata.

A *Halak* jegyében az élőlény átéli az egyévválást rejtett kiegészítő felével. Ez azonban az anyag megsemmisülésével jár együtt. Az ember hazatér, vissza mennyei otthonába, a *minden-egységbe*, *Istenbe*. Tudata átsiklik a *mindentudatba*, leveti testét, és véget vet földi életének.

Az ember akkor is ezt az utat járja be, ha a legmagasabb tudatossági fokozatot még nem érte el. A fejlődési folyamat egyes állomásai különbözhetnek, de a fejlődési szakasz ugyanaz.

Az egymással szemben álló csillagképek azonban kiegészítik egymást:

A *Kos* erőteljes, energikus megnyilvánulásait a *Mérleg* tartja egyensúlyban, a *Kos* vad és vak erőinek megfékezésével és helyes irányba terelésével.

A *Bika* csillagképének fogamzást váró menyasszonyi lényegét a *Skorpió* hajtóereje egészíti és elégíti ki.

A *Rák* otthonába visszahúzódó anyai energiáját a *Bak* kristályosodó, gyermeket szülő kisugárzása egészíti ki. Az újszülött gyermek az otthon részévé válik.

Az *Oroszlán* apai kisugárzását a *Vízöntő* gyermeki ereje egészíti ki. Az apa támogatja, megvédi és felneveli a gyermeket.

Az *Ikek* csillagképének tudásra szomjazó fia az annyira áhított tanítást a nagy tanítómestertől, a *Kentaurtól* kapja meg.

A mennyei *Szűz*, aki szent ölében hordja az isteni gyermeket, a két *Hal* misztikus világából jut táplálékához.

Most már ismered *Isten* négy arcának kisugárzását a csillagképek hatásában. Ahhoz azonban, hogy a világegyetem és a megszámlálhatatlan élőlény életét – így a te életedet is – megfelelően tudj értelmezni, tudnod kell, hogy a tizenkét erőközpont megnyilatkozási köre a csillagképektől függetlenül a világegyetem minden egyes pontját körülöleli. És mivel *Isten* négy arca soha nem fordulhat el, minden csillagkép más és más erőkisugárzást bocsát ki a különböző égtájak felé. A kisugárzást tehát a négy arc időben változtatlan irányja határozza meg.

Vegyük például az *Oroszlán* csillagképet. A Földre az *Oroszlánra* jellemző, az ellenkező oldalon elhelyezkedő égitestekre azonban a *Vízöntő*, nyugati irányban a *Sas*, kelet felé a *Bika*, észak-északnyugati irányban a *Szűz*, nyugat-északnyugati irányban a *Mérleg* erejét sugározza ki, és így tovább, mindegyik égtáj irányában eltérnek a kisugárzások!

Most már megérted, hogy ezek a kisugárzások *nem a helytől*, tehát *nem a csillagcsoporttól*, hanem mindig attól az *iránytól* függenek, amelyből kiindultak. Éppúgy, mint a szél esetében, amely még akkor is az egyes szélirányoknak megfelelő, örökre rögzített hatást fejt ki, ha ugyanabból a pontból indul ki különböző irányokba.

Most pedig jegyezz meg egy nagyon fontos igazságot: mint minden, ami *anyagilag nyilvánul meg a saját középpontjából kiindulva*, *Isten* négy arca is minden pontból teljesen azonos módon és változatlanul sugározza ki erejét a külvilágba. Ezért minden – a naprendszerek központi csillaga, a bolygók, a növények, az állatok, az egysejtű lények vagy akár az ember – *két kerék* középpontjában helyezkedik el: a *nagy kozmikus keréknek* és saját megnyilvánulatlan lényének, a *belső keréknek* a középpontjában. Az utóbbi középpont azonos a jelenség vagy lény saját középpontjával.

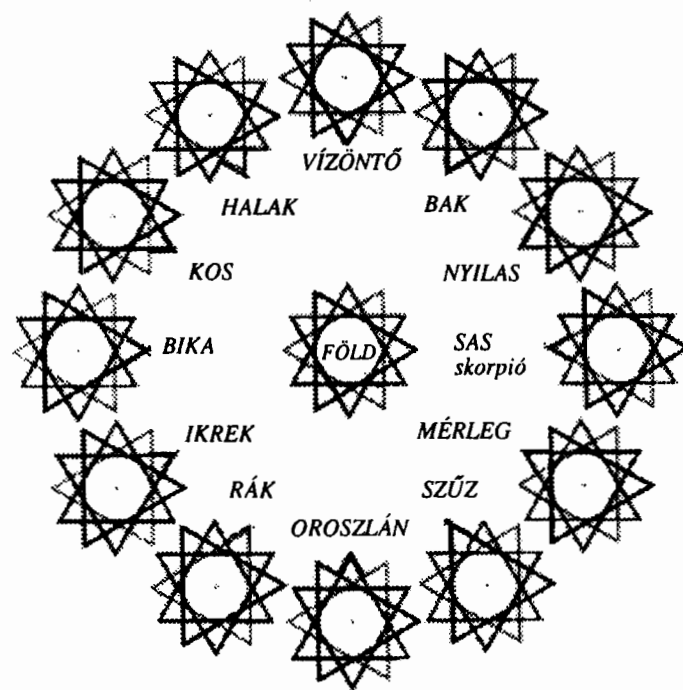
A nagy kozmikus kerékből áradó sugárzást a lények kívülről *fogadják be*, a belső kerékből származó viszont már eleve adott a bensejünkben.

Mi a Föld isteni létből kiszakadt helyzetével azonosíthatjuk magunkat. A Föld nem foglal el központi helyet a világűrben, hanem a Nap egyik bolygója, amely pályát fut be a Nap körül, és a saját tengelye körül is forog. Ennek következtében a világűrben mindent az isteni létállapottal – az objektív valósággal – ellentétes módon látunk. A Föld felől nézve az egész csillagos égbolt, az összes világrendszerrel, naprendszerrel és bolygóval egyetemben körülöttünk kering, a valóságban azonban éppen az ellenkezője történik. Nem a csillagos égbolt kering körülöttünk, hanem a Föld halad végig eleve rögzített, kisebb, Nap körüli pályáján. Egy nagyobb körben pedig naprendszerünkkel együtt kering egy világnap körül, egy még nagyobb körben ennek a világnapnak az egész rendszerével együtt egy központi Nap körül, és így tovább, egészen a végtelenségig. Az égitestek és világrendszerek élete sem más, mint egy-egy fejlődési kör Isten négy arcának kerekeiben, a *zodiákusban*. Jól jegyezd meg azonban, amit most mondok: *minden jelenség, bárhol helyezkedjen is el a világegyetemben, a nagy kozmikus és a kis egyéni kereket egyaránt magában hordozza, legyen szó bár egysejtűről, növényről, állatról, emberről vagy égitestről*. Ezt te is magától értetődőnek fogod tekinteni, amint megérted, hogy *a világegyetem minden pontja Isten négy arcának ugyanazt a tizenkét megnyilvánulását sugározza ki, anélkül, hogy a négy arc hármikor is elfordulhatna!*

A nagy kozmikus kerék felől hozzánk eljutó kisugárzások kívülről érnek minket, ezért látjuk ezt a kört fordítva, az isteni létállapot pontos tükörképeként (lásd a 97. oldali ábrát).

Tekintve, hogy a Földről nézve a csillagos égbolt állandó mozgásban van, a világűr számtalan, a hatalmas kozmikus keréken belül még saját mozgást is végző csillaga felől a Földet érő sugárzások összetétele is változik. Azonban az összes jelenség – az ember is – a csillagokból kiinduló és a világűr átívelő teremtő erőkből a maga egyéni kerekében is hordoz valamilyen *egyéni összetételű* erőeloszlást. A születés pillanatában a két struktúra még azonos egymással. Tudnod kell ugyanis, hogy *egy-egy élőlény csak abban a pillanatban születhet meg, amikor a nagy kozmikus keréken elhelyezkedő csillagállás erőeloszlása pontosan egyezik a lény saját egyéni kerekének erőeloszlásával!*

Az embert élete végéig érik új benyomások, élmények és a legkülönbözőbb hatások. Az egyéni élet során szerzett tapasztalatok hatására jelentős mértékben átalakul a belső erőeloszlás is. Belső erők kibontakoznak, mások a háttérbe szorulnak, annak függvényében, hogy az érintett egyén hogyan dolgozza fel tetteit és élményeit. *Az élőlényre a halála pillanatában jellemző belső konstelláció mélyen bevésődik a lélekbe, amely azután addig nem költözhet újabb testbe, amíg a csillagos égbolt állandó mozgása közben fel nem veszi ugyanazt a konstellációt.* Így lehetséges, hogy némelyik ember már rövid idő elteltével reinkarnálódik, másoknak viszont akár évezredekig is várnuk kell, amíg a csillagos égbolt fel nem veszi az ő lelküket meghatározó konstellációt.

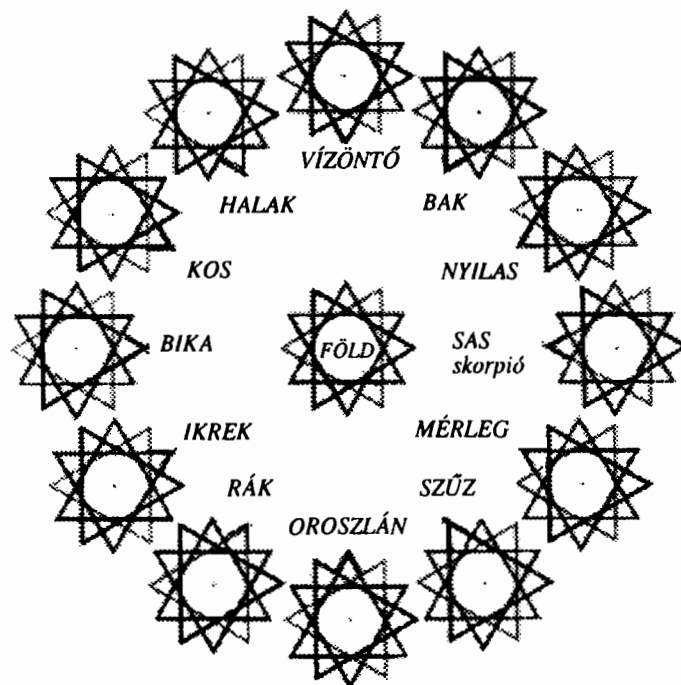
A Föld elhelyezkedése Isten soha elfordulni nem képes négy arcához viszonyítva

Mi a Föld isteni létből kiszakadt helyzetével azonosíthatjuk magunkat. A Föld nem foglal el központi helyet a világűrben, hanem a Nap egyik bolygója, amely pályát fut be a Nap körül, és a saját tengelye körül is forog. Ennek következtében a világűrben mindent az isteni létállapottal – az objektív valósággal – ellentétes módon látunk. A Föld felől nézve az egész csillagos égbolt, az összes világrendszerrel, naprendszerrel és bolygóval egyetemben körülöttünk kering, a valóságban azonban éppen az ellenkezője történik. Nem a csillagos égbolt kering körülöttünk, hanem a Föld halad végig eleve rögzített, kisebb, Nap körüli pályáján. Egy nagyobb körben pedig naprendszerünkkel együtt kering egy világnap körül, egy még nagyobb körben ennek a világnapnak az egész rendszerével együtt egy központi Nap körül, és így tovább, egészen a végtelenségig. Az égitestek és világrendszerek élete sem más, mint egy-egy fejlődési kör Isten négy arcának kerekeiben, a *zodiákusban*. Jól jegyezd meg azonban, amit most mondok: *minden jelenség, bárhol helyezkedjen is el a világegyetemben, a nagy kozmikus és a kis egyéni kereket egyaránt magában hordozza, legyen szó bár egysejtűről, növényről, állatról, emberről vagy égitestről*. Ezt te is magától értetődőnek fogod tekinteni, amint megérted, hogy *a világegyetem minden pontja Isten négy arcának ugyanazt a tizenkét megnyilvánulását sugározza ki, anélkül, hogy a négy arc bármikor is elfordulhatna!*

A nagy kozmikus kerék felől hozzánk eljutó kisugárzások kívülről émeinket, ezért látjuk ezt a kört fordítva, az isteni létállapot pontos tükörképeként (lásd a 97. oldali ábrát).

Tekintve, hogy a Földről nézve a csillagos égbolt állandó mozgásban van, a világűr számtalan, a hatalmas kozmikus keréken belül még saját mozgást is végző csillaga felől a Földet érő sugárzások összetétele is változik. Azonban az összes jelenség – az ember is – a csillagokból kiinduló és a világűr átívelő teremtő erőkből a maga egyéni kerekében is hordoz valamilyen *egyéni összetételű* erőeloszlást. A születés pillanatában a két struktúra még azonos egymással. Tudnod kell ugyanis, hogy *egy-egy élőlény csak abban a pillanatban születhet meg, amikor a nagy kozmikus keréken elhelyezkedő csillagállás erőeloszlása pontosan egyezik a lény saját egyéni kerekének erőeloszlásával!*

Az embert élete végéig érik új benyomások, élmények és a legkülönbözőbb hatások. Az egyéni élet során szerzett tapasztalatok hatására jelentős mértékben átalakul a belső erőeloszlás is. Bizonyos erők kibontakoznak, mások a háttérbe szorulnak, annak függvényében, hogy az érintett egyén hogyan dolgozza fel tetteit és élményeit. Az *élőlényre a halála pillanatában jellemző belső konstelláció mélyen bevésődik a lélekbe, amely azután addig nem költözhet újabb testbe, amíg a csillagos égbolt állandó mozgása közben fel nem veszi ugyanazt a konstellációt*. Így lehetséges, hogy némelyik ember már rövid idő elteltével reinkarnálódik, másoknak viszont akár évezredekig is várniuk kell, amíg a csillagos égbolt fel nem veszi az ő lelküket meghatározó konstellációt.

A Föld elhelyezkedése Isten soha elfordulni nem képes négy arcához viszonyítva

Minden élőlény ugyanazon konstelláció mellett hal meg, amelyben következő életében az örökkévalóság egyik pillanatában újrászületik a háromdimenziós világban. *Az előző élet halálkonstellációja tehát feltétlenül megegyezik a következő élet születési konstellációjával. Ugyanakkor az egy adott életen belüli halál- és születési konstelláció soha nem azonos, mivel az élőlény a tapasztalatain keresztül megváltozik.* Azonban minden élőlény – tehát az ember is – magában hordozza a születése pillanatában uralkodó konstellációt egész életében, mivel ez tartalmazza egyéni kerekét, amelyben jellemének későbbi folyamatos változása és fejlődése már benne rejtett.

Ha tehát meg akarod állapítani az egy adott élőlényt felépítő, a lelkét, a testét, az egész lényét, következésképpen a sorsát is meghatározó erők belső születési konstellációját, akkor ki kell számítanod a születése pillanatában uralkodó csillagkonstellációt.

A csillagos égbolt állandó mozgása következtében a két kerék, a kozmikus és az egyéni kerék között bizonyos eltolódás következik be. A kozmikus kerék erőit kisugárzó energiaközpontjai – a csillagképek, a rögzített csillagok és a bolygók – és az egyéni kerék rejtve ható erőközpontjai a születés pillanatában teljesen egybeesnek, de idővel eltávolodnak egymástól. Bizonyos idő elteltével újra közelebb kerülhetnek egymáshoz, így jöhetnek létre alkalmanként jótékony, harmonikus kapcsolatok, máskor viszont hátrányos interferenciák vagy diszharmonikus feszültségek. Ennek megfelelően az élőlények néha harmonikus-pozitív, máskor kaotikus-negatív tulajdonságjegyeket juttatnak kifejezésre. És mivel a sors a jellem tükörképe és a tettek következménye, az életben jótékony és hátrányos fordulatok követik egymást.

Minden jelenség ki van szolgáltatva ezeknek az erőknek, *csupán egyetlen élőlény rendelkezik a képességgel, hogy az összes ilyen – a világegyetemben, a saját lényében és sorsában megnyilvánuló – energiát és erőt uralja, és tetszése szerint irányítsa: az ember. De csak akkor, ha ezeknek az erőknek a tudatára ébred, felismeri és legyőzi magában őket!*

Amíg az ember *nem* ismeri fel magában ezeket az erőket, éppúgy kiszolgáltatja magát nekik, mint a többi tudatlan, ezekbe a teremtő erőkbe közvetlenül bekapcsolódó, általuk vakon vezetett élő-

lény. Csak az önfelismerésig eljutott embernek van lehetősége arra, hogy tudatával ezen erők fölé emelkedjen, és a kiszolgáltatottság állapotára helyett ő irányítsa, vagy magában teljes mértékben átalakítva vezesse tovább őket. Ha azonban az ember képes átalakítani magában a teremtő erőket, akkor a sorsát meghatározó erőket is át tudja alakítani, következésképpen saját sorsának urává válhat.

Most már megértheted, miért olyan fontos és szükséges megismerned magadban *Isten* négy arcának tizenkétszeres kisugárzását, miért kell megtanulnod, hogyan hajthatod azokat uralmad alá. Amint felismered, hogy *csak tested és lényed összes anyagi összetevője épül fel ezekből az erőkből, isteni önvalód azonban ezen erők fölött áll, és magában rejtje azok irányításának képességét,* újra kezdedbe veheted az anyagba való beleszületés pillanatában elvesztett irányítást ezek fölött a hatalmas teremtő erők fölött. *Önnönvalódat,* amely testedben az anyagi, háromdimenziós világ két nagy tartópílerén – az *időn* és a *téren* – feszítettet keresztre, és száműzöttetett a nem tudatosult tartományba, a halál rabságába, csak így szabadíthatod meg, rázhatod fel a tetszhalálból, helyezheted vissza a trónjára. Ezt a titkot jelképezi a kereszt, *Isten* második aspektusának keresztre feszített isteni alakjával, a teremtő alapelvvvel, amely az anyagba költözik, hogy azt élettel oltsa be, és a nagy világtörténeti időszakok során tökélyre vigye a nagy áldozatot, a nagy művet: a szellem maradéktalan kinyilatkoztatását az anyagon keresztül, és ezáltal az anyag átszellemítését.

A világkorszakok

Előtte állok. Feszülten figyelek a szavaira:

– A Föld és lakosai még nincsenek tisztában a Földet a kozmosz felől elárasztó erővel, így nem is uralkodhatnak rajtuk, nem képesek tetszésük szerint átalakítani őt. A Földre a legkülönbözőbb kisugárzások érkeznek a világűrből, bolygónkat folyamatosan elárasztják ezek az energiahullámok. Minden, ami a Földön történik, az ezekre a rezgésekre adott közvetlen reakció.

A Nap hallatlanul felerősíti annak a csillagképnek a rezgéseit, amellyel éppen fedésben áll, és amellyel azonos irányban sugározza ki energiáját a Földre! A négy évszak léte ezzel a jelenséggel áll összefüggésben.

A Föld mozgásai azt a benyomást keltik, hogy a csillagos égbolt nemcsak körülöttünk forog, hanem más jellegű mozgásokat is végez. A Föld mozgásainak egyik legfontosabb jellegzetessége, hogy tengelye egy kúp felületét írja le. Tengelyének egyik végpontja megközelítőleg egy helyben marad, míg a másik egy kör kerületén fut végig. A Föld ezen mozgásának következtében tolódik el lassan a tavaszpont a kozmikus keréken, a Föld felől nézve visszafelé haladva.

Az az időszak, amely alatt a Föld tengelye végigfut ezen a kúpszerű pályán, és ennek megfelelően a tavaszpont is körbejárja a zodiákust, 25 920 földi évnél felel meg. Ezt az időszakot nevezzük világévnél. Ezt a számot tizenkettővel elosztva megkapjuk a világ-

hónapot, amely 2160 földi évnél felel meg, és amely alatt a tavaszpont egy-egy csillagképen áthalad.

A kozmoszból érkező rezgések a földi világtörténelmet is befolyásolják; a vallás, a tudomány és a művészet éppen uralkodó eszméramlatát annak a csillagképnek a kisugárzása határozza meg, amelybe az adott világhónap során a tavaszpont esik. A Földön lakozó testbe költözött lelkeknek – az emberiségnek – mindig az új időszakot kell megvalósítaniuk, és annak eszmerendszerén belül kell tevékenykedniük.

Egy-egy nép valójában lélekseregnek tekinthető, bizonyos energiasűrűsödések megtestesülésének. Minden korszak más léleksereget, más fajt hoz magával a Földre, amelynek feladata az új eszmék megvalósítása, minden egyes világhónap elteltével egy-egy új kultúra kibontakoztatása. Ha ezt a feladatát betöltötte, elhagyja a Földet, hogy más bolygókon fejlődjön tovább. Minden népen belül léteznek azonban egyének, akik az előző korszak küldetését nem hajtották végre maradéktalanul. Ők salakként maradnak vissza, és a Földön kell továbbfejlődniük. Ezzel magyarázható, hogy kultúrájuk nagy felvirágzása után a nemzetek hirtelen visszaesnek. A magas szintet elérő ősokeket hirtelen elkorcsosodott és jellemgyenge utódok váltják fel, és az egykor nagyra becsült nemzet lassan megvetés tárgyává válik, és elveszti hatalmát. Ezek az utódok a legmagasabb földi fejlődési fokot elért, átszellemült, és a Földet elhagyó nemzet salakját alkotják.

Az anyagi világ azáltal jött létre, hogy a világűr átszelő isteni teremtmény kisugárzásokban interferenciák és így sűrűsödések, anyagiasodások léptek fel. Ha az égitestek az isteni teremtmény erő tiszta, átalakíthatatlan rezgéseinek lennének akár csak egyetlen pillanatra is kitéve, azonnal megsemmisülne minden anyag. A rögzített csillagok, a napok azok a nagy átalakítók, amelyek az összes égitest, így a Föld számára is elviselhetővé változtatják és sugározzák tovább a teremtmény sugarakat. Minket a zodiákus csillagképeit alkotó rögzített csillagok felől érnek el az átalakított sugárzások. Ha tehát a legmagasabb isteni energiaáramot akarjuk ábrázolni, akkor annak a csillagképnek a jelképes formáját választjuk, amely a Földre a legna-

gyobb mértékben hat – ez pedig mindig az az időszakalkotó csillag kép, amelyben a tavaszpont éppen elhelyezkedik.

Pillanatnyilag abban az időszakban vagyunk, amelyben a tavaszpont a *Bika* csillagkép elején áll. *Isten (Ptah)* tehát ennek a csillagképnek a kisugárzásaként nyilvánul meg, ezért ábrázolják a földi atmoszférában megnyilvánuló istenséget bika – az isteni bika, *Áphtah* – alakjában. A kiegészítő csillagkép, a *Skorpió-Sas* vagy a *Kígyó*, a földön csúszó kígyó, vagy pedig az isteni *Hórusz* alakjában jelenik meg az ábrázolásokon. Te is tudod, hogy amíg ez az energia a Földhöz kötődik, és az alacsony, a szellemet az anyaghoz bilincselő síkon nyilvánul meg, addig az embert egyre mélyebb testi kötöttségekre csábító kígyóként jelenik meg. Ha azonban átszellemül, hozzásegíti az embert ahhoz, hogy a legmagasabb lelki szintet már a testében megélje. A kiegyenesedett kígyó képével ábrázoljuk a beavatást. Ez a jelkép jeleníti meg a felismerés és a tudás fájának úrnőjét. A beavatott magasan szárnyaló sas, amely a kígyót – a hajtőerőt – átszellemíti, és szellemi erőként az értelmén keresztül juttatja kifejezésre. A beavatott tehát a *Bika* állatövi jegyeként megnyilvánuló istenség kiegészítő eszköze. A fennálló időszakban ezért tartják ezeket az állatokat az egész Földön „szent állatoknak”. Most már megértheted, miért változtatják a beavatottak *Isten* ábrázolását mindig annak a csillagképnek megfelelően, amelybe a tavaszpont éppen beleesik. Mindezen jelképek mögött azonban, az összes forma fölött, a megnyilvánulatlan kezdet, a magában nyugvó istenség áll.

A *Bika* csillagkép annak a hármassal megnyilatkozásnak, *Isten* azon arcának felel meg, amely földi-anyagi, összehúzó és megszállító hatású. Ennek megfelelően jelenleg elsősorban az anyagot felépítő és az anyagban ható erők hozzáférhetőek a Föld lakói számára, ezeket a legkönnyebb felhasználni, ezek állnak azonnal rendelkezésre. Küldetésünk lényege, hogy az anyagot az anyaggal, tehát az anyagot felépítő energiákkal győzzük le. Az anyag frekvenciáit, ezeket a rejtetten ható, mérhetetlen és az anyagot is megjelentető erők, tehát az anyag szellemét használjuk fel magának az anyagnak a legyőzéséhez: a frigiditást ezeknek az energiáknak az egész októberjével töltjük fel, ezzel tartjuk kézben az anyag törvényeit,

vagyis az építő és a romboló, a materializáló és a dematerializáló erők. Ilyen módon tartjuk ellenőrzésünk alatt az anyag súlyát is, amelyet megszüntethetünk, csökkenthetünk vagy növelhetünk.

Ismereteink idővel teljesen kibontakoznak és felvirágoznak. Akkor azonban, a szüntelen mozgás és változás következményeként a Föld lassan elhagyja a kozmosznak azt a területét, ahol a Földünk jelenlegi arculatát meghatározó energiák hatnak.

Fokozatosan elmaradnak bizonyos energiák, helyüket mások veszik át, és a Földre ható erők összhatása lassan megváltozik. Ennek egyik következménye lesz, hogy a mostaniaktól egyre eltérőbb lények jönnek világra. Az emberiség lassan megváltozik. Az általunk ismert törvényszerűségeket már nem fogja megérteni. Azok a jelképek és szavak, amelyekkel a teremtés törvényeinek titkát fejezzük ki, elvesztik tartalmukat, és évezredekre üresek, semmitmondóak maradnak. Az emberiségnek új tananyagból kell letennie vizsgáit.

Mint már tudod, az utolsó főpap, azt követően, hogy tudásunk utolsó méltó őrzőjét beavatta, és a frigiditást, valamint az életpálcát átadta neki, munkatársával együtt bezárkózik a nagy piramisba, belülről elzárják a kijáratot a nyílásba illő sziklatömbbel, majd magukat és összes berendezésüket és eszközüket megsemmisítik, hogy titkaikat megmentse a beavatatlan kezeztől. Közben az utolsó beavatott, aki a nép köréből fog kiemelkedni az új időszak bevezetésének küldetésével, kimenti ebből az országból a frigiditást és az életpálcát, és messzi vidékre viteti azokat. Népe előtt kihirdeti az új időszak eszméit. Ebben az időszakban a tavaszpont a *Kos* csillagképen vándorol át, amely kiegészítőjével, a *Mérleg* csillagképpel együtt a legnagyobb hatást fogja kifejteni a Földre.

– Gyere, kislányom – szólal most meg Ptahhotep –, kezemet a homlokodra helyezem, hogy láthass néhány képet a jövőből.

Ptahhotep egy heverőhöz vezet, amelyen a neofiták szokták az irányítása alatt gyakorolni a tudat időbeli áthelyezésének képességét. Ez azt jelenti, hogy a neofita tudatosan helyezi át magát egy egy múlt- vagy jövőbeli időpontba, és azt jelenként éli át.

Ptahhotep arra utasít, hogy feküdjek le, majd amikor kezét homlokomra helyezi, már érzem is fejemben az ismert zúgást és bizsergést. A következő pillanatban olyan képek bontakoznak ki, ame-

lyek az álmok jelképes nyelvezetével mutatják meg a távoli jövő *értelmét*.

A fáraó fogadótermét látom, de a terem idegen, és az ismeretlen fáraó nem beavatott, mint az apám, sokkal alacsonyabb szintű kisugárzás árad belőle. A fáraó előtt két méltóságteljesen szép alak áll. Két nemes arcvonású, lenyűgözően szép fivér. A kisugárzásuk alapján megállapítom, hogy az egyikük beavatott, a másik viszont tisztán éles eszű, kiváló szónoki képességgel megáldott ember. A beavatott hallgat, fivére azonban szónoki művészetét felhasználva megpróbálja rávenni a fáraót, hogy engedélyezze a szolgálatában rabszolgaként dolgozó népük kivonulását az országból, kettejük vezetése alatt. A fáraó nem enged, és csodát követel. A szónok ekkor a kezében tartott botot a fáraó elé dobja. A bot abban a pillanatban kígyóvá változik, amely tovakúszik. A fáraó hívhatja a mágusait, hogy azok válaszoljanak a jelenségre. Ők is a földre vetik botjaikat, amelyek szintén kígyókká változnak, de az első kígyó felfalja a mágusok összes kígyóját.

Értelemzem a képet: a bot az értelem, amely felbecsülhetetlen segítséget jelenthet. Ha azonban az értelem földi kötöttségében csak anyagi célokat szolgál, csúszó-mászó kígyóvá, az önzés és a ravaszság kísértésévé válik. A két nemes ifjú önzetlenül küzd népe érdekében, kezükben a ravaszság bölcsességgé változik, amely a gyáva mágusok összes önző érvét megsemmisíti.

Most megváltozik a kép: az egyiptomiak istenhagyása és önzése egyre súlyosabb sorscsapásokat von maga után. A fáraó ennek ellenére sem hajlandó a rabszolgasorsba kényszerített népet szabadon engedni. Végül elkövetkezik a legborzasztóbb csapás: Isten angyalai az összes elsőszülöttet – származzanak bár a fáraó vagy az egyszerű emberek családjából, legyenek akár elsőszülött állatok – egyetlen éjszaka alatt megölik. Az angyalok csak azokat kímélik meg, akik *bárány húsából ettek, és nevüket a bárány vérével írták fel ajtójukra*.

Hogyan értelmezhető ez a jelkép? Az új időszakban a *Kos* állat-övi jegy és annak kiegészítője, a *Mérleg* válik uralkodóvá. Anígy azonban ezeknek hatása még nem bontakozik ki teljes mértékben, a *Kos* kezdetben a *kos gyermekeként*, vagyis bárányként fog hatni. A

beavatott köré fog gyülekezni az a nép, amelynek vérében ugyanaz az erő nyilvánul meg, amely a *Kos* csillagkép kisugárzásának is megfelel. Ennek a népnek a fiai az új időszak előfutárai, ők a „választott nép”, amely az emberiség számára új formában fogja kihirdetni a régi igazságokat.

A régi időszak képviselőinek már távoznuk kell, küldetésüknek vége. Isten angyalai viszik el őket.

Új kép: látom, amint a hatalmas beavatott kivezeti népét Egyiptomból. És mivel a *Kos tüzes jegy*, tűzfelhő lebeg előtte, hogy az utat mutassa számára. Kivezeti népét a lelki sötétségből, amely a jelenlegi időszak befejeztével Egyiptomra fog telepedni. A fáraó szíve azonban újra megkeményedik, megbánja, hogy szabad elvonulást biztosított a szolgasorba kényszerített népnek, és egész seregével üldözőbe veszi a menekülőket. Népe védelmében a beavatott felhasználja az életpalcát. A Föld vonzerejét hallatlan mértékben megnövelő ultramatéria frekvenciáit a fáraó seregére irányítja. Hirtelen olyan súlyossá válik a fáraó, összes harcosával, harci szekerekkel és állatával együtt, hogy az egész hadsereg, mintha gyökeret vert volna, elképesztő mértékben megnövekedett súlyával a földre süllyed; és mivel minderre a tenger partján kerül sor, végül óriási hullámok csapnak össze a sereg fölött.

Nagyon csodálkozom! Nem is a pálca hatásán, hanem az állatokon! A fáraó seregében egészen furcsa állatokat láttam, amelyek a harci szekereket húzták, és amelyeken a harcosok ültek. A zebrához hasonlítottak, de nagyobbak voltak, és a legkülönbözőbb színekben jelentek meg, barnában, fehérben, szürkében, sőt feketében is! Még soha nem láttam ilyen állatokat! Ezek azok a négylábúak, amelyekről apám beszélt? Gyönyörű állatok!

A képek azonban változnak: a beavatott a „pusztában”, a két időszak közötti egyre nehezebb átmeneti korban tartózkodik népével. Két korszak ugyanis soha nem választható el egymástól élesen, a kettő határa mindig egybefolyik. Így jönnek létre az átmeneti korszakok, amelyekben a leáldozó és a feltörekvő csillagkép hatása egymás ellenében, egyaránt legyengített formában jelentkezik. A megmerevedett eszmék már nem elégítik ki az új nemzedéket, az idősebbek viszont az új eszméket nem tudják megemészteni. A nép

nagy része a megcsontosodott felfogáshoz, vagyis a Bika csillag jelképe eszméihez ragaszkodik, amely azonban már nem a kifejlett bika erejével, hanem legyengülve, egy kis bika, a *borjú* erejével hat. A pap. Mivel az álmok jelképes nyelvezetében a szellemet mindig az arany képviseli, jövőbeli látomásomban egy *aranyborjú is megjelent*, amelyet a beavatott vezető népe *körültáncol és bálványként imád*.

A nagy beavatott közben „a hegyen” tartózkodik, és „négyzetben” beszél Istennel. A legmagasabb tudati állapotban van, *Isten* azonosul. *Isten* akarátának megtestesítője. Az új eszmék megjelenése vallásos jelképen keresztül kell közvetítenie a népének: az *áldozati báránynon* keresztül, amely a *Kos* csillagkép jelképe, valamint a parancsolatot tartalmazó két törvénytáblával, amely a *kiegészítő Mérleg csillagkép* szimbóluma.

Az áldozati bárány az isteni *önnönvaló*, amely az anyagban megjelenő tözvén a háromdimenziós világ két nagy pillérén, az *időn* és a *teret* hagyja magát keresztire feszíteni, vagyis saját életét áldozza a Föld átszellemülése és megváltása érdekében.

A két törvénytábla, amelyek a mi templomunkban a *szent „kő”* sólyom fején helyezkednek el, és a teret átszelő teremtmények elvet képviselik, az *önnönvaló* belső struktúráját szimbolizálva jelennek meg a lélekben, erkölcsi törvényekként.

Ezek az isteni igazságok több mint kétezer éven át maradtak meg vezető eszmékként, vallásos szimbólumokként. Általuk vezetül meg az új időszak próbatétele.

Amikor a beavatott leviszi a kész törvénytáblákat, és látja, hogy a népe az aranyborjút imádja, olyan dühvel vágja a két táblát a földhöz, hogy azok darabokra törnek, és *Istent* engedetlen népe meg büntetésére kéri.

Ekkor kis mérgekígyók esnek le az égből a kísértő, a *Skorpió* csillagképből származó hajtóerő jelképeiként, és megmarják az aranyborjút imádó embereket. Az embereknek pedig igen nagy szenvedéseket kell kiállniuk a kígyómarások miatt. A beavatottnak megesik a szíve szerencsétlen népén. A tábor közepén két gerendát állít fel T alakban, és függőlegesen, *fejjel fölfelé*, egy rézkígyót helyez el az építményen. Ez a felismerés és tudás fájának, a kígyó

„jelképes ábrázolása. A kígyó – amely már nem lefelé, hanem *felfelé* irányul – többé nem az embereket a test vermébe csaló nagy kísértő, hanem az embereket az egységbe, *Istenhez* visszavezető legmagasabb bölcsesség jelképe. A rézkígyót megpillantó betegek minden pillanat alatt meggyógyulnak.

Megérttem: azok az emberek, akik nem tudják, vagy nem akarják megkísérteni az új időszak eszméit, lelkükben megbetegednek. Nem találják helyüket az emberek között, nehezen elviselhető konfliktusoknak teszik ki magukat. Ez az állapot csak azáltal orvosolható, hogy valaki lényük középpontjába vezeti őket, ahol a *szépség* magasodik. Ha ezek az emberek megpillantják ezt a fát – *ahol a gyümölcsökből ennének* –, felismerik az isteni igazságokat, anélkül, hogy önző céljaikra használnák fel őket, és így meggyógyulnak. A bölcsesség és az önzetlen mindentudás ugyanis az összes betegségére gyógyír.

A jövő képei továbbperegnek: a nagy beavatott az új időszak – *az új földjének* – küszöbéig vezeti népét, majd felmegy egy *hegyre*, és eltűnik; testére soha nem lelnek rá. Tudom, éppúgy devalválódódik, ahogy az utolsó főpap is maradéktalanul megsemmisítette magát a piramisban a munkatársával és összes titkos beavatottjával együtt.

Az új időszak megvalósítására hivatott választott nép továbbutazik, és nagy mesterének bölcsességét, titkos tanítását betűhöz és betűhöz őrzi. Csak a frigidáda veszíti el lassan mágikus erejét; és a nagy beavatott, aki az életpálca segítségével újra feltölthetné...

Eltelik egy világhónap, és a Föld újra előbbre haladt kúp formájú pályájának tizenketted részével. A tavaszpont lassan átcsúszik a *nyári* állatövi jegyébe. Az emberek újra nyugtalanok, az elhasznált tanításokban már nem találják az igazságot. A *nyári* nélküli nyájhoz hasonlatosak. Ebben az átmeneti időszakban születik meg egy Avatar – *Isten fia* –, a következő időszak nagy tanítómestere, hogy a legmagasabb küldetést, a teremtmény legnagyobb titkát valósítsa meg: *Isten testi jelenlétét* ezen a Földön.

Istennek a fia a mennyei áldozati bárány földi megfelelője, ugyanis ahogy az isteni világ *önnönvaló* is feláldozza magát, felváltja a háromdimenziós világ anyagi kényszerét, és elszenved

örökké tartó keresztre feszítést az *idő* és a *tér* két nagy pillérén, úgy *Istennek* az isteni *önnönvalót* teljes egészében kifejezésre juttató *fia* is elszenvedi az anyag bosszúját, és felvállalja a tudatlan emberek által okozott halált.

Az az ember, aki tudatában a testével azonosítja magát, belső sötétségben él, és olyan istállóhoz hasonlítható, amelyben állatok – az állati-testi ösztönök – laknak. Ennek az istállónak az éjszakai sötétjében születik meg az isteni gyermek: az *öntudat*. Az emberek két típusa fogja az isteni gyermeket felismerni, és előtte meghajolni: az együgyűek, a teljesen képzetlenek, tanulatlanok, akik az értelem kételkedését *még nem* ismerik, és a természettel egységben élnek; valamint a bölcsek és beavatottak, akik az értelem kibontakozásának hosszú útját már maguk mögött tudják, és nem értelmüket akarják csillogtatni, hanem belső nézőpontból szemlélik a dolgokat, mint a *Kelet* nagy bölcsei és másusai!

Az új időszak vallási jelképei a *Halak* és a *Szűz*, a két egymást kiegészítő csillagkép. Az *Isten fia halászok* közül választja ki követőit. A Földnek járó adót egy *hal* szájából kivett aranyérmével fizeti ki. Az emberiséget tápláló tanítását ebből a két, egymást kiegészítő csillagképből meríti. Mondandóját azonban a legkülönbözőbb fejlődési fokon álló emberek hallják. Azoknak, akik lélekben már felébredtek, tehát elérték az ötödik, a szellemi síkot – az *ötezer* embernek – minden tudását átadja, a két *halat* és az *öt kenyeret*, az öt búzaszemet, amely a jelképesen ábrázolt *Szűz* kezében tartott kalászban helyezkedik el. Azonban még ez a lélekben felébredt *ötezer* ember sem képes teljesen magáévá tenni az Isten fiának legmagasabb szintű eszméit, még egy teljes világidőszak alatt sem! Az általa adott táplálékból *tizenkét* kosár maradékokkal van teli. Ez azt jelenti, hogy az emberiségnek az *önnönvaló* titkait a tizenkét állatövi jegy minden megnyilvánulásában meg kell ismernie. Ezeknek a magas igazságoknak a megértéséhez és megvalósításához tizenkét világhónapra, tehát egy egész világevorra van szüksége az emberiségnek, ami huszonötezer földi évet tesz ki!

Mindazoknak, akik csak a negyedik szintig képesek eljutni – a *négyezer* embernek –, *Isten fia* a két állatövi jegy igazságainak csak egy részét osztja ki táplálékul, nekik csak „némi” hal és öt kenyér

jut. Még ezt a „némi” eszmeiséget sem tudják azonban ezek az emberek magukévá tenni, *hét* kosár maradékokkal lesz teli. Az anyagi beállítottságú embereknek először a *hét sík* titkait kell megismerniük. Csak azt követően válnak éretté az *önnönvaló* kozmikus igazságainak befogadására.

A *Halak* csillagkép a vizes háromszöghöz tartozik. Ennek megfelelően ebben az időszakban a víz általi próbát kell kiállnia az emberiségnek: a *víz* vízzel kell legyőzniük. Csodálkozó szemem előtt olyan gépet látok, amelynek segítségével az emberek a gőzzé változtatott vizet állítják munkába. Nagy hajókat is látok – valóságos úszó városokat! –, amelyek roppant sebességgel szelik át az óceánt. Ezeket a hajókat is a víz erejével – gőzzel – hajtják meg. Az emberiség kiállja a próbát: a *víz* vízzel győzi le.

Az orvostudományok terén is a víznek jut vezető szerep a gyógy módok között. Mindenfelé fürdő- és gyógyhelyeket látok, amelyekben a víz hatására épített legkülönbözőbb gyógy módokat alkalmazzák: tengervizes fürdőket, iszappakolásokat, forró és hideg vizes fürdőket, borogatásokat és a vizes kúrák más változatait. Még a harmat gyógyító erejét is igyekeznek kihasználni, ezért járkálnak mezítláb a nedves fűben.

Ennek a korszaknak a végén azonban, amikor a tavaszpont már a következő csillagkép, a *Vízöntő* felé közeledik, az emberek a vízre alapozott műszaki berendezéseket találják fel. Ez már a *Vízöntő*, a műszaki haladás korszakának előszele. A határokat nem ismerő és minden akadályt félresöpörő *Vízöntő* csillagkép kisugárzása az emberiség eszméiben és társadalmi felfogásában jelentkezik. A *Halak* korszakának végén ezek a rezgések forradalmi változásokhoz vezetnek azokon a területeken, ahol az emberek a legfogékonyabbnak mutatkoznak a hatásukra. Az uralkodó osztályok tagjainak ezreit látom börtönben ülni. Egy olyan szellem is megjelenik lelki szemem előtt, amely már az új, közelgő időszak vonásait hordozza magán, és az uralkodó osztály számtalan képviselőjét fogja lefejezni, vagy más módon kivégezni.

Egy kép abból a korszakból, amelyben a *Vízöntő* energiái már teljes erővel hatnak, azt mutatja, hogy ennek a korszaknak a nagy tanítója a három uralkodó vallást elválasztó összes korlátot lebontja.

Egyéniségével bizonyítja be, hogy minden vallás lényege ugyanaz az igazság – ugyanaz az *Isten*. A vallás és a tudomány közötti választóvonal is eltűnik, mivel az emberek rájönnek, hogy minden, maga az anyag is hullámmozgás, valamint hogy a szellemi és az anyagi megnyilvánulások között csupán frekvenciaeltérésekre visszavezethető különbségek léteznek, lényegét tekintve azonban *minden* az összes erő egyetlen ősforrásának, *Istennek* a megnyilvánulása. *Minden hullám*, amint azt a *Vízöntő* jelképes ábrázolása is mutatja: egy természetfölötti lény *hullámokat* önt ki a korszájából.

A Földet elárasztó szellemi áramlatok ezt a hatást mutatják. A tudomány felfedezi a „hullámméleletet”. Számtalan találmányt látnak, amelyek mind a hullámok jellemzőire alapulnak. A fény hullámainak hatásával előállított, személyeket, tájakat és tárgyakat ábrázoló képeket látok. Az anyagon áthatoló és annak sűrűségét kimutató hullámokat kibocsátó berendezések jelennek meg előttem. Léteznek hullámok, amelyek kimutatják a bolygók és csillagok anyagának alkotóelemeit. Elektromos, hang-, fény- és illathullámokat használnak fel az emberek. Az orvostudomány már nem vízzel gyógyít, hanem áttért a *hullámokkal való gyógyításra*. A gyógyító sugarak között az infravörstől az ultraibolya tartományig terjedő sugarak egyaránt szerepelnek, de felhasználásra kerülnek a rövidhullámok mellett a még azoknál is rövidebb és áthatóbb hullámok, frekvenciák is...

A Vízöntő Isten levegős arcához tartozik. Az emberiség pedig levegővel győzi le a *levegőt*, vagyis olyan energiákkal, amelyek a gáz halmazállapotból nyerhetőek. Látom, hogy az emberek a gőzgépeket olyan eszközökkel cserélik fel, amelyeket gázzal lehet meghajtani. Csodálkozó szemem előtt emberkéz által készített, hatalmas, a levegőben repülő sáskák jelennek meg, amelyek gyomrában emberek ülnek! Ezeket a gépeket gáz hajtja: *lévegő* uralja a *levegőt*...

Az *Oroszlán* kiegészítő csillagképe által az emberek újra felismerik Isten legerősebb megnyilatkozását a Földön: a Napot – a nagy *Rát* – újból a Földön megnyilvánuló összes energia ősforrásának tekintik. Az emberek ismét napimádóvá válnak, ha nem is valódi cselekedeteken keresztül. Az *Oroszlán* hatása azonban egy má-

sík síkon is nyomon követhető: a *Vízöntő* minden korlátot lerombol, a központi gyűjtőpont nélküli korlátlanság azonban elmebetegséghez, a szellem halálához vezet. A *Vízöntő* határokat nem ismerő lelkilete a tudatlan tömegekben hatva az egész emberiség elmebetegségéhez, anarchiához, mindent megsemmisítő káoszhoz vezetne. A kiegészítő *Oroszlán* csillagkép hatására az uralkodói tulajdonságok olyan alkalmas személyiségekben koncentrálódnak, akik diktátorként fogják össze és vezetik az emberiséget.

Az emberek ebben az időszakban fedezik fel a bolygóközi utazás lehetőségét. A Földet a világűr többi részétől elszigetelő korlátok leomlanak, az országok közötti határok is eltűnnek. Az egész emberiséget egy központból fogják irányítani. „Egy istálló, egy pásztor.”

Az örök kerek továbbgördülnek, és a Föld új időszakba lép át, a Bak és kiegészítő csillagképe, a *Rák* hatása alá.

Az emberek figyelme újra a Föld felé irányul. Észreveszik, hogy tág ismereteik ellenére életadó anyjukról, az anyaföldről még vajmi keveset tudnak. Ebben az időszakban állják ki a *föld föld* általi legyőzésének próbáját. A *Bak* csillagkép ugyanis *Isten földi arcához tartozik*. Olyan eszközt készítenek, amely ugyanarra az alapelvre épül, mint a mi frigyládánk. Ennek segítségével uralják az anyag súlyát, vagyis a Föld vonzerejét ellenkező irányultságú energiákkal képesek megszüntetni, vagy éppen ellenkezőleg, ultramateriális kisugárzások segítségével megnövelni. Az emberek földtömegeken, a hegyek belsején áthatolva közlekednek, a legrövidebb, egyenes utat választva, ahelyett, hogy kerülgetniük kellene a kiemelkedéseket. Az erre a célra szolgáló gépük haladás közben maga előtt mindent dematerializál, hogy akadálytalanul juthasson előbbre, majd hátrafelé újra kisugározza az összesűrített energiát, ilyen módon helyreállítva az átszelt földtömegek egységét. Az emberek anyaggal – az ultramateria energiájával – győzik le az anyagot. Ez azt jelenti, hogy a föld mélyébe képesek hatolni, és a bolygónk belsejében ősfarmjukban dühöngő, még kihasználatlan, roppant erőket és energiákat – tehát a vulkánok erőit is – az emberiség szolgálatába állítják.

A *Bak* csillagkép kiegészítője, a *Rák* nagy befolyást gyakorol az emberek lelki életére. Ennek az időszaknak a nagy tanítója az em-

beri lélek mélyén szunnyadó, hatalmas erőforrások titkát tárja fel. Aki megleli a kulcsot ezekhez az erőforrásokhoz, olyan szellemi képességek birtokába jut, amelyeket a tudatlanok „természetfölöttinek” neveznek. Az egész világra kiterjedő nyilvános iskolák hálózatát látom, ahol ezeket a magasabb képességeket már gyermekeknek tanítják olyan gyakorlatok segítségével, amelyekre nálunk csak a templomban szolgáló papjelöltek kaphatnak engedélyt. A tudás egyre nagyobb körben terjed el, és a legszélesebb rétegek számára válik elérhetővé.

A képek hirtelen elhalványulnak, újra a közvetlen környezetemet érzékelem. Kábultan fekszem a heverőn, a jövőből származó képek megdöbbentő hatása alatt. Ptahhotep előtttem áll, és amikor már sikerül valamennyire összeszednem magam, talpra segít. Mára befejezte tanítását.

– Mint láthatod, gyermekem, a Föld lakói egymásban ható kisebb, nagyobb és még nagyobb körökben részesülnek a beavatásban. Egy-egy ember a személyes beavatását *egyetlen élet* keretén belül kaphatja csak meg. De *nép* is részesülhet a beavatásban, amennyiben a népet alkotó teljes közösség felküzdí magát a fejlődés legmagasabb fokára, és földi küldetését betölti. Végül pedig az egész *Föld* megkapja a beavatást, miután *Isten* négy arcának körét bejárta, és a törvényszerű fejlődési folyamatban a beavatás minden fokozatán áthaladt, hogy végül a teljes átszellemülésig – az anyag megváltásáig – jusson el. A Föld idejével kifejezve ez még világkorszakokat fog igénybe venni. Számtalan földi, sőt világéven keresztül járja még a Föld a zodiákus körét. Ennek a végtelenül hosszú útnak csak apró darabkáját mutattam meg neked. Az emberiség földi történelme nem a véletlenül alapul. Fel kell ismerned, hogy a fejlődés minden lépése isteni előrelátás, isteni tanítás alapján következik be. Az ember ezt a végtelenül hosszú utat egyetlen emberélet leforgása alatt is végigjárhatja, ha akaratát maradéktalanul erre a célra összpontosítja.

Ptahhotep megáld, és búcsúzásként így szól hozzám:

– Holnap gyere el megint, fontos mondandóm van számodra.

Az utolsó előkészületek

Másnap már alig várom az estét, hogy újra megjelenhessek Ptahhotepnél. Az önmegtartóztatás terén ugyanakkor már elértem annyit, hogy még akkor sem eresztém el a gyeplőt, ha valami ilyen nagy hatást gyakorol rám. Teljes tudatossággal figyelem az idegi központjaimra ható külső benyomásokat, és egyszerűen nem engedem, hogy idegeim felajzott állapotba kerüljenek. Abban a pillanatban, ahogy a természetes reakcióra sor kerülne, tudatomat e folyamat és idegközpontjaim közé helyezem, és egész idegrendszeremet acélos nyugalommal töltöm el. Most azonban, hogy Ptahhotepnek fontos közlendője van számomra, alig tudom megakadályozni, hogy már a pusztá gondolatra is – és igen gyakran gondolok erre – gyorsabban kezdjen verni a szívem.

Végre eljön az este. Szaladva megyek végig a hosszú oszlopfolyosón a kicsi vendégszobáig, hogy teljes mértékben uralkodni tudjak magamon, amikor előtte állok.

Ptahhotep a szokásos módon fogad. Nemes arca leírhatatlan magasztosságot sugároz, így nem tudom eldönteni, van-e valamilyen rendkívüli mondandója.

– Kislányom – szólal meg –, eljutottál odáig, hogy a testedben érvényesülő természeti erőket tudatod irányítása alá tudd vonni. Mostantól csak tőled függ, kifejezésre juttatod-e ezen erők valamelyikét. Felhívom azonban a figyelmedet, nem kizárható annak a lehetősége, hogy újra rabszolgává válj. Ha *tudatosan akarod*, senki nem akadályozhat meg sem abban, hogy szellemi szabadságod

megőrizd, sem abban, hogy adott esetben újra kiszolgáltasd magad az *önnönvalódból* származó erőnek. Isten akarata, következképpen törvény, hogy minden lélek teljes döntési szabadságot élvez. Ezt a szabadságot senki sem sértheti meg. Az állandó önellenőrzést tehát egy percre sem adhatod fel.

Éretté váltál a beavatásra. Ne feledd azonban, hogy a beavatással járó mindentudás és mindenhatóság nagy felelősséget von maga után. Alaposan át kell gondolnod a felelősség tudatában, tényleg meg akarod-e kapni a beavatást.

Maradj három napig otthon, és fogadj erre az időre teljes némaságot. Ha az elhatározásod eléggé erős, apád a negyedik napon – újholdkor – ide kísér, hogy a beavatást megelőző utolsó előkészületeket is megtegyed.

Azt szeretném válaszolni, hogy már most biztos vagyok elhatározásomban, de látom, eltökéltségemet ő is érzékeli. Az előírásokat ennek ellenére be kell tartani. Mélyen meghajlok Ptahhotep előtt, és távozom.

A három napot arra használom fel, hogy búcsút mondjak mindennek, amihez személyes kapcsolat fűzött, vagy fűz még mindig. Tudom, hogy amikor majd beavatottként kilépek a templomból, egészen más lény leszek.

Még egyszer körbesétálok a kertben, ahol valaha egészen kis gyerekként anyámmal sétálgattam a virágok között. Felkeresem az összes kedvenc helyemet, ahol játszottam, vagy később az életről álmodoztam. Mindenütt megállok, és búcsút veszek mindegyik virágtól, mindegyik fától és a kislánytól, egykori személyiségeimtől, aki valaha oly boldog volt itt. Azután meglátogatom a nagy medencében úszkáló aranyhalakat, amelyeket már akkor ettettem, amikor még alig tudtam járni, és karcsú, gyengéd, fehérbe öltözött női alak fogta a kezemet, nehogy a vízbe essek.

Ma is érzem ennek a fehér, éterien finom lénynek a jelenlétét. Máig mélyen kötődünk egymáshoz, és tudom, hogy a testbe születés törvényeinek megfelelően éppúgy fog segíteni az itteni és a túlsó világ közötti küszöb átlépésében, ahogy annak idején segített a túlsó oldalról beleszületni ebbe a világba.

Végül az oroszlánudvarba megyek, hogy elbúcsúzzak kedvenc oroszlánjaimtól. Amíg nem részesülök a beavatásban, csak az oroszlánfelügyelő jelenlétében léphetek be. Ma utoljára kísér el a felügyelő, mivel beavatottként már én is hatalommal fogok bírnival állatok fölött, és így nem lesz szükségem védelmére.

Ebben az udvarban csak az uralkodó család oroszlánjait tartják. Itt él apám fenséges oroszlánja, amely a fogadások alkalmával az emberfölötti hatalom jelképeként ül mellette. Itt vannak a kocsinkat húzó oroszlánok, valamint az én két kölyköröszlánom: Su-Ghaar és Sima. Mindkettő apám fogadásokon megjelenő oroszlánjának a kölyke, fajuknak éppoly intelligens, rendkívüli érzékenységgű, csodálatos példányai. Mindkettő olyan forrón szeret, mintha nem is nő, hanem nőtény oroszlán lennék. Különösen Su-Ghaar szerelmes belém, és nagyon izgatottá, sőt féltékennyé válik, ha nemcsak őt, hanem Simát is megsimogatom. Vigyáznom kell, szeretete nehogy féltékenységi dührohamba csapjon át. Ez hallatlanul veszélyes lenne! Ha belépek, Su-Ghaar már fut elém, és fenséges fejét hízalgőn nyomja a kezemhez, hogy fülét, nyakát cirógassam, sörényét simogassam. Azután szokás szerint meg akarja nyalni az arcomat, nekem pedig ravaszul kell kitérnem, nehogy megsértődjön, és megharagudjon. Meleg, véres húsfalatot nyújtok át neki, ő pedig evés közben megengedi, hogy Simát is megsimogassam, és neki is adjak egy darab húst.

A harmadik, utolsó napon, napfelkelte előtt, apámmal kihajtunk az oroszlános kocsin. Száguldunk. Ptahhotep utasításának megfelelően nem szólalhatok meg, de parancs nélkül is hallgatnánk, hiszen szavak nélkül is megértjük egymást. Az igazság láthatatlan emberhez hasonlatos. Csak azáltal válhat láthatóvá, hogy ruhát vesz magára. Ha sok és bő, lötyögő ruhát hord magán, csak nagyon tökéletlen elképzelést alkothatunk róla. Minél kevesebb és testhez állóbb ruhát vesz fel, annál pontosabb képet nyerünk róla. De bármilyen pontos képet adjon is a ruházat, továbbra is *befedi őt, és csak a ruhát látjuk, nem magát a láthatatlan embert.*

Ugyanez a helyzet az igazsággal! *Minél kevesebb* szóval fejezzük ki – vagyis *fedjük be* a láthatóvá tétel érdekében – az igazságot, annál könnyebben ismerjük fel. A szavakba öltöztetéssel akadá-

lyozzuk, hogy *magát az igazságot* láthassuk meg, közvetlenül, a maga eredeti mivoltában. Akik *nem* látnak a lélekbe, csak szavakkal képesek megérteni egymást. Így azonban egymás gondolatait, szándékait sem látják, csak az azokat leíró szavakat. Ám mi ketten apámmal magunkat látjuk! Akkor pedig minek fedjük be szavakkal gondolatainkat, lelkünket? Egyszerűen egymás számára vagyunk jelen, és élvezzük a jelenlét egységét!

Az oroszlanok száguldanak... hallgatunk... mindketten tudjuk, mit jelent ez az utolsó néhány nap.

A nagy nap hajnalán búcsút veszek Menutól és Bo-Ghartól. Menu olyan kétségbeesetten zokog, mintha a temetésemre készülne. Valami borzasztó, baljós előérzete van. Képtelen vagyok megvigasztalni. A kis Bo-Gharnak fogalma sincs, mi zajlik körülötte, mégis bőg, mivel látja, hogy menni készülök, és Menu is sír. Amikor át akarom ölelni, térdre veti magát előttem, átkarolja lábamat, és ünnepélyes komolysággal, lelke legmélyéről szól hozzám:

– *Királynőm, drága királynőm, ne feledd el, amit most megfogadok előtted: ha bármikor is veszélybe kerülsz, én megmentelek! Még ha a Föld másik végén lennék is, eljövök hozzád, hogy megmentselek! Ne feledd el, Isten a tanúm: meg foglak menteni!*

Drága kicsi Bo-Ghar! Meg akar menteni! De mitől? Ha Ptahhotep már érettnak tart a beavatásra, hogyan kerülhetnék veszélybe? És miért mondja a kicsi, hogy a *Föld másik végéről* sietne a megmentésemre? Hiszen itt van mellettem, hogyan is juthatna olyan messzire? Az időpont azonban nem alkalmas, hogy elgondolkozzak a szavain. Mindkettőjüket átölelem, majd átmegyek apám lakosztályába.

Apám komolyan és szomorú arckifejezéssel fogad, szemén látom, mennyire magába mélyed. Ő is lát valami baljós eseményt a jövőmben? Átölel, majd szeretetet sugárzó jobbját a fejemre helyezve áldását adja rám. Azután elindulunk.

Ptahhotep a kis vendégszobában vár ránk. Mielőtt belépniénk, a hosszú oszlopfolyosón megjelenik egy pillanatra Ima. Angyali arca sugárzik, bátorítóan mosolyog rám tekintetével, majd újra eltűnik. Tudom, a próbatételek nehéz óráiban az ő szeretete is elkísér.

Apám Ptahhotephez vezet. Kezemet Ptahhotep kezébe helyezi. Még egyszer szeretetteljesen tekint rám, majd elhagyja a szobát.

– Kedves lányom – szólal meg Ptahhotep –, ma a sorsodat az idő és a tér világában kinyilvánító törvény egyik nagy köre zárul be. Ez a kör – földi pályafutásod – abban a pillanatban elrendeltetett, amikor először kiszakadtál az isteni egységből, bumerángthoz hasonlóan, amely már az elhajítás pillanatában magában hordozza a pályáját és a kiindulóponthoz való visszatérés idejét meghatározó erőket.

Jelenlegi jellemedet és sorsodat ugyanazok az erők alakították ki, mindkettő számtalan életed hatásainak és ellenhatásainak, tetteidnek és tapasztalataidnak okából és következményeiből ered. Életeid során az *önnönvaló* nyilvánult meg világekorszakok óta, és kristályosodott ki jelenlegi személyiségedben. Amilyen a jellem, olyan a sors, következésképpen a jövő is. Az *önnönvaló* a jellem szűrőjén keresztül sugározza ki teremtő erejét a megtestesülésbe, és a lélek mélyén ezekből az energiákból állnak elő képteremtő erők révén az *álomképek*, amelyek kivetülnek az anyagi világba, és ott „egyéknént”, „sorsként” manifesztálódnak. Az *önnönvaló* ugyanazokat a teremtő erőket sugározza mindenkibe. Hogy ezekből a kisugárzásokból mégis annyira eltérő álomképek – annyira eltérő személyek és sorsok – állnak elő, az embereket a paradicsomi állapottól való kiszakadás óta számtalan összefüggésen keresztül befolyásoló különböző hatások következménye.

Hogy az *önnönvaló* még megvalósulatlan, de a lélek mélyén – a tudatalattiban – megvalósulásukra váró jövőképei az anyagi síkon „valósággá” válnak, vagy csupán „álomképek” maradnak, attól függ, milyen szinten azonosítja magát az ember a tudatával. Az „álom” is „valóság”, csupán az anyagtalan, képalkotó energiák világában. Amit itt a Földön „valóságnak” neveznek, szintén csak „álom”, az *önnönvaló* kivetülése, csak éppen alacsonyabb szinten, az anyagban ható, a Föld atmoszférájába beledámodott álomképként nyilvánul meg. A sors tehát egy jövőbe vetített kép megtestesülése, materializálódott álom.

Amíg az ember *önnönvalójának* – Istennek – az akaratát hagyja érvényesülni, az anyagi síkon, az úgynevezett „valóságban” az tör-

ténik, amit *tudatosan* akar. Következésképpen a sorsát is a kezében tartja. Az ember *önnönvalója* ugyanis rendelkezik azzal a képességgel, hogy a tudatalattiban megvalósulásra váró álmokat újra feloldja és szellemi energiává alakítsa. Abban a pillanatban azonban, ahogy az ember idegen, nem az *önnönvalójából*, hanem az alacsonyabb természetéből, a testéből eredő erőkkel azonosul, azokat tekinti az akaratának, többé nem az történik, amit *ő maga*, hanem az, amit a teste akar – bármennyire meg legyen is győződve arról, hogy a „saját” akaratát érvényesíti. Így kiesik a kezéből sorsának irányítása, és teljesen kiszolgáltatottá válik a vak sorserőkkel szemben. Ebben az esetben tudatalattijában szunnyadó „álomképei” szükségszerűen és jöváhetetlenül bekövetkező „valós” eseményekké válnak a földi síkon.

A beavatás során a következő történik: mielőtt testi tudatosságodból újra felébredsz az isteni *minden-öntudathan*, azok az energiák, amelyeket jellemednek megfelelően világkorszakok óta alakítottál ki tetteiddel és azok visszahatásaival, és amelyek most kész események csíráiként várnak megvalósulásukra, a tudatodban *álomként jelennek meg*. Megsemmisíteni nem tudod őket, mivel a teremtő erőkből származnak. Megakadályozhatod azonban, hogy az anyagi világ szintjére ereszkedjenek, és ott megvalósuljanak, ha *tudatoddal a lelked mélyére szállsz, oda, ahol ezek az erők szunnyadnak, és ezeket az álmokat életre kelted, a magad számára teljes valóságként éled át*. Az „átélés” azt jelenti, hogy az ember a már kibocsátott erőit visszahúzza a tudatába, és *tudati állapotként* éli át őket. Ezáltal feloldódik az erők belső feszültsége. Lecsengenek, elvesztik hatásukat, és megsemmisülnek. Beavatásod során tehát egész jövődet különböző tudati állapotok – álomképek – sorozataként fogod a tér és az idő korlátain felülemelkedve átélni. Ekkor „egyéniségedtől” és így egyéni sorsodtól is megszabadulsz. Testedet továbbra is *Isten* teljesen személytelen eszközeként fogod felhasználni. Hiszen minden beavatottnak feladata, hogy a Földön maradjon, és segítsen a többi „kivetülést” – egyént – is kiszabadítani az anyag, a test béklyóiból, a vak sors karmaiból, hogy ők is visszataláljanak a szellemi-isteni egység állapotába. A cél az, hogy minden, ami meghasadt,

és így az anyaghoz kötődött, megtestesült, újra hazatérjen az elvesztett paradicsomba, az isteni egységbe.

Ha azonban a beavatott ellentétes hatást fejt ki, vagyis ha magas energiáival egyéni valóságot teremt, tehát egyéni tudatából a legmagasabb teremtmény, mindenén áthatoló erőket nyilvánítja ki, és azokat a testébe irányítja, akkor még mélyebbre hullik, mint az az ember, aki a paradicsomi egységből kiszakadt tudatával cselekszi ugyanezt. A mindennapok embere csak anyagi mivoltából eredő erőit irányítja az anyagba. Testi erőket él át a testében, ami számára így nem jelent bukást. Erőit ott juttatja kifejezésre, ahonnan azok származnak: *az anyagi erők az anyag síkján maradnak.*

A beavatott azonban nem testi erőket használ fel. Ha magas, szellemi energiáit a testébe irányítja, újra elbukik. Minél magasabb energiákat használ fel, annál mélyebb lesz a bukása.

Ha tehát részesülni akarsz a beavatásban, számolnod kell azzal, hogy amit az átlagember különösebb következmények, „büntetés” nélkül megtehet, azt te beavatottként nem engedheted meg magadnak, mivel többé nem emberi, hanem isteni erőket sugárol ki és hozol mozgásba. Ha ezeket az erőket a testedbe irányítod, kiégeted idegközpontjaidat, és üstökösként zuhansz a feneketlen mélységbe.

A felkészítő gyakorlatok révén már elérted azt a szintet, amelyen felfoghatod ezeket az igazságokat. Így teljes felelősséggel válaszolhatsz: van-e bátorságod ahhoz, hogy magadra vedd ezt a nagy felelősséget, a veszélyt, mindezeket a törvényeket; továbbra is meg akarod-e kapni a beavatást, vagy inkább visszalépsz, és földi életedet emberi mivoltod törvényei szerint viszed tovább?

Egy ideig némán állok. Azután komolyan, teljes elszántsággal szólok meg:

– Lelkem atyja, a felkészülés éveit alatti elegendő időm volt annak eldöntésére, hogy a templomban maradjak, vagy inkább a világi életet válasszam. Az utóbbi három nap során pedig újból csak erre a kérdésre koncentráltam. Csak az isteni ősalapotra vágyom. Elszántságom teljes. Kérlek, részesíts a beavatásban!

– Úgy legyen – válaszol Ptahhotep –, *Isten legyen veled!* Most pedig kövess.

A templom egy másik szárnyába vezet, ahol a neofiták laknak. Ott egy fiatal pap, az egyik intézeti előljáró gondjaira bíz, akit látásból ismerek, és aki most már vár minket. Ptahhotep hozzám fordul:

– Most felkészítéd testedet és lelkedet a beavatásra, és a következő telihold napján, naplementekor jelentkezel nálam.

Mindketten meghajlunk, ő pedig távozik.

A pap elvezet ahhoz a cellához, amelyben a következő napokat egyedül fogom tölteni, csak a gyakorlatoknak szentelve időmet. A gyakorlatok révén gondolataim, lelkem, de egyben vérem és testem tisztaságát is a lehető legnagyobb mértékben kell felfokoznom. Már a neofita iskola végzése alatt is szigorú étkezési előírásokhoz kellett tartanom magam, hogy testem sejtjei fokozatosan kicserélődhessenek, *kémiaiilag átalakuljanak*, és hogy a legmagasabb rezgések elviseléséhez szükséges ellenálló képesség kifejlődjön bennem. Ugyanis az anyagban végbemenő mindenfajta kémiai változás az anyagnak a belévezetett erővel szembeni ellenállását is módosítja. Ezekben a napokban befejeződik ez a folyamat. Csak bizonyos gyógynövényeket és gyökereket vehetek magamhoz, azokat is igen alaposan meg kell rágnom. Csak kipréselt nedvüket nyelhetem le. Ezeket a növényeket úgy válogatták össze, hogy némelyik a kiválasztószervekre, mások a szívre és az idegekre fejtsenek ki erősítő hatást. Szervezetem így nem gyengülhet le. Mindennek eredményeképpen már néhány nap elteltével hihetetlenül könnyűnek, szinte test nélkülinek érzem magam, szellemi összpontosító képességem viszont hallatlan mértékben fokozódik. Soha életemben nem tudtam ilyen kristálytisztán és zavartalanul gondolkozni és a lelki igazságokat átlátni, mint most. Az erősítő gyógynövények nélküli, egyszerű böjttel is a koncentrációs képesség magas foka érhető el, de az idegek közben károsodhatnak, mivel az éhezés ugyan felfokozza érzékenységüket, de nagyon le is gyengíti őket. Ezeknek a gyógynövényeknek a segítségével a böjt minden hátránya kiküszöbölhető.

A napok elrepülnek, eljön a telihold. Magamba mélyedve megyek át Ptahhotephez. Abban a pillanatban lépek be, amikor a Nap eltűnik a látóhatáron.

– Kövess – utasít Ptahhotep, és előre megy.

A templomban elvezet az áldozati asztalig, amelyet megkerülve a falhoz lépünk. A hatalmas kötömbök hajszálpontosan illeszkednek egymáshoz – már tudom, hogyan. Ptahhotep a középső kötömbhöz lép, amely egyszer csak elfordul, és a falban egy nyílás jelenik meg. Széles, lefelé vezető kőlépcsőt pillantok meg.

Egy ideig lefelé haladunk, majd vége szakad a lépcsőnek, és egy hosszú folyosón megyünk tovább. Tájékozódási érzékem és a legzésem azt súgják, hogy a föld alatt vagyunk. Feltűnő, hogy penészedésnek semmi jele, semmiféle állott szag sem érzékelhető. Éppen ellenkezőleg, a levegőt frissítő ózonillat tölti be. Ez a föld alatti járat egy másik lépcső aljában végződik, amelyen elindulunk felfelé. Ptahhotep további járatokon vezet keresztül, amelyek egyszer szűkek, máskor tágasak. Kisebb és nagyobb helyiségeken haladunk át, közben egyre távolabb jutunk. Végül egy nagy terembe érkezünk.

Az összes járat és ez a terem is világos, mintha nappali fény árasztaná el, de sehol nem látom a fény forrását. Úgy néz ki, mintha maguk a kőfalak sugároznák ki a világosságot. A terem elrendezésének titokzatossága minden figyelmemet leköti. Sugárzó fény ragyog be mindent. Nagy, prizmaszerű, különös dolgot pillantok meg, amely olyan, mintha nem is tömör anyagból, hanem fényből, a fény valamilyen koncentrált, sűrített és behatárolt formájából állna. Ez a fénytömeg különös fényt sugároz, ezért olyan világos a terem.

Egy fazekasnál egyszer lehetőségem nyílt rá, hogy a kémlelőnyíláson át bekukkantsak a kemencéje belsejébe. Több, egymás mögött elhelyezkedő fazekat láttam, amelyek a nagy forróságban fehéren izzottak, és teljesen átlátszóvá váltak. Látni lehetett az egymás mögött álló agyagedényeket, amelyek fényt is sugároztak. Ilyen ez a téglaszerű fényprizma is, amely különös fényt áraszt magából. Igen, fényt – de *nem forróságot!*

Más érthetetlen dolgok is vannak ebben a teremben, amelyek valamilyen különös anyagból készültek, és olyan furcsa a külsejük, hogy el se tudom képzelni, mire szolgálhatnak. Most azonban nincs ideje a szemlélődésnek, teljesen lefoglalja gondolataimat a közelgő beavatás.

Ptahhotep a terem legtávolibb sarkában álló, koporsó formájú, üres kőtömbhöz vezet, amelyet eddig nem vettem észre, és így szólal meg:

– Mostanáig csak arról hallottál, *mi* a beavatás, azt azonban nem tudod, *hogyan* megy végbe.

A beavatás során a tudati szintjének megfelelőnél magasabb frekvenciát vezetnek a beavatásra váró egyén testébe, s ettől az illető *ezen a magasabb szinten tudatosul!*

Csupán szigorú felkészítés után lehet valakit károsodás nélkül kitenni magasabb erőnek, tehát magasabb tudati szintnek. Csak alapos képzést követően uralhatja az ember – értelme és belátása segítségével – a testét acélos akarattal, és hangolhatja idegzetét a magasabb rezgésekre.

Mint már tudod, az állatok nem képesek életmódjukon tudatosan változtatni, tehát a sajátjuknál magasabb frekvenciákat sem viselik el. Ha például egy majomba vezetnének az emberi tudatossági szintnek megfelelő erőáramot, néhány pillanat lefolyása alatt belehalna, „gutaütéssel” járó, borzalmas ideggörcsökben.

Az ember azonban egy oktáv terjedelemig képes más rezgésekre átállni, és azokat élete veszélyeztetése nélkül elviselni. Egy átlagember például testének megfelelő előkészítése után károsodás nélkül el tudná viselni a zseni, tehát az ötödik szint erőáramát, sőt mennyei boldogságot élne át. Ugyanis minden magasabb, de még elviselhető rezgés feléleszti a lelkesítő boldogságérzetet. Még magasabb szintre lépve azonban a rezgések már szenvedést okoznak, mivel az idegek nem viselik el a nagy feszültséget. A saját szintnél alacsonyabb rezgések levertséget, szorongást és kétségbeesést váltanak ki. Ha az átlagember az ötödik fokozatú beavatást az átélt boldogság utáni vágytól hajtva a saját erejéből, kitartó gyakorlással többször is el tudná érni, akkor az idegei és a testi sejtjei lassan annyira megedződnének és átalakulnának, hogy egy szinttel magasabbra emelkedne, és ténylegesen lángésszé válna. A folyamatos intuíció állapotában élne.

A felfokozott állapottal járó boldogságérzetet mindenki ismeri, akinek intuitív adottságai vannak. A *felfokozott idegfeszültség boldogságát* keresik mindazok, akik bort isznak, vagy más izgatósze-

rekhez folyamodnak. A felfokozott állapot megszünte után azonban még mélyebbre esnek vissza, mint ahol eredetileg voltak.

A nagy *beavatás* során *mind a hét tudatossági szintnek megfelelő erőáramot* – kezdve a legalacsonyabbtól, majd sorban haladva a legmagasabb, az isteni teremtmő erőig – a testbe vezetik. A jelölt az összes erőben megkapja a beavatást, *az összes szinten tudatosul*. Ha a jelölt mindezt túléli, az annak a jele, hogy tudata és vele együtt testének ellenálló ereje már korábban elérte a hatodik fokozatot. Alacsonyabb szinten álló élőlények számára az eljárás az azonnali halált jelentené.

A beavatás során tehát a jelölt az erőáram segítségével a hetedik, legmagasabb szinten éri el az isteni fokozatot. A maga erejéből soha nem juthatna el odáig, ugyanis az isteni teremtmő szinten történő beavatást senki nem érheti el a saját erőfeszítésein keresztül. Az ember ezen a ponton lépi át a küszöböt a még mindig negatív – ki-sajátító – tartományból a pozitív – adakozó – tartományba. Ez nem történhet meg külső segítség nélkül. Vannak, akik képesek önnön erőfeszítéseikkel eljutni odáig, hogy teljesen készen állnak a hetedik szintre való beavatásra. Őket pusztán kézzátétellel el lehet juttatni az isteni *minden-öntudat* állapotába. Ezek a beavatottak soha többé nem esnek ki az isteni tudatból, mivel végigmentek a teljes tudatosulás körén, és megszerezték az összes szükséges tapasztalatot. Külső segítségre csak a legutolsó lépés megtételéhez – a kör bezárásához, a már teljesen tudatosult két kiegészítő fél egyesítéséhez – van szükségük. Ettől kezdve az isteni tudat nem szűnő állapotában élnek.

Templomunkban azonban arra is lehetőség nyílik, hogy a nagy beavatás során a hetedik szintre még el nem érkezett jelöltek is eljussanak az isteni fokozatig, feltéve, hogy már legalább a hatodik szinten tudatosultak, és testüket kellőképpen felkészítették. A beavatással megadott külső segítség révén megnyílik előttük az út az igazi *önnönvalóhoz*, és tudatuk bekapcsolódik az isteni erőáramba. Ezek a beavatottak nem képesek az elsajátított isteni tudatállapotot megszakítás nélkül fenntartani. Visszaesnek korábbi állapotukba. Emlékeznek azonban a beavatásuk során átélt lelki üdvre, és mivel már megnyílt előttük az Istenhez vezető út, lehetőségük van rá,

hogy saját erőfeszítéseikkel hamarabb és könnyebben elérjék a hetedik fejlődési szintet, mintha földi tapasztalatok szerzése és a tudatosulás hosszú folyamata révén kellene eljutniuk ugyanoda. A templomi beavatás segítségével tehát sokkal több ember vezethető vissza az isteni egységgel való egyesüléshez, mintha nem létezne ez a lehetőség.

Ugyanakkor fennáll annak a veszélye, hogy még mielőtt a templomi beavatásban részesült ember a saját erőfeszítésein keresztül istenemberré válna, nem képes ellenállni a földi kísértéseknek, és még mélyebbre zuhan, mint a legelső bukása során. Beavatás nélkül nem áll fenn ez a veszély. Ha az ember hosszú életútja során beavatás nélkül jut el a mulandóság útján a végállomásig, a nagy *célig*, akkor semmilyen szükséges tapasztalatnak vagy ismeretnek sem lesz hiányában. Úgy jut el az isteni szintre, hogy időközben már az összes szinten tapasztalatokat gyűjtött, és egyéniségét ennek megfelelően fokozatosan megsemmisítette. Azonban egy egész teremtetési időszaknak kell elteltie, amíg egy élőlény eljut erre a fokra.

Mégis, Isten akarata, hogy az emberiség számára az elmondott veszélyek ellenére is nyitva maradjon még egy ideig a templomi beavatás lehetősége. Számátalan ember részesült már ilyen módon a megváltásban, és tért vissza *Istenhez*, és számtalanul sokan fogják még megkapni ezt a lehetőséget. Azon kevesek pedig, akik a beavatást követően újra elbuknak, a későbbi időszakokban, amikor az emberiség magára marad, újra megtestesülnek. Emlékezni fognak a beavatásukkor átélt nagy igazságokra, és ezeket szavakban, írásban és tettekkel fogják hirdetni embertársaiknak. A nagy beavatás titkát egy ideig még a templom mélye fogja őrizni. Amikor azonban a Földön már egyre több anyagi beállítottságú ember veszi át a hatalmat, a beavatópiramist kötömbökkkel fogjuk belülről elzárni, és a beavatócsarnokban mindent dematerializálunk. Az isteni teremtetési energia titka nem fog beavatatlan kezekbe kerülni. Azok az emberek, akik évezredek elteltével majd behatolnak a piramisokba, semmit – egyáltalán semmit – sem fognak találni, még emberi csontvázakat sem.

Ma még sok lény él a Földön, aki megfelel a beavatás követelményeinek. Kötelességünk, hogy mindazokat, akik figyelmezteté-

seink ellenére is *háromszor megismétlik* kérésüket, hogy részesüljenek a beavatásban, valóban be is avassuk.

A beavatás során a jelölt *a teremtés minden szintjén tudatosul*. Lelkének minden tudattalan alkotórésze tudatosul, az illetőnek nem lesz sem „tudatalattija”, sem „tudatfölöttije”. A beavatott tudata a beavatás során teljes, hiánytalan *mindentudattá* változik. Az a kör, amely az anyagban – a testben – való tudatosulással kezdődött az egységből való kiválás pillanatában, véglegesen bezárul. A jelölt tudatosan egyesül saját kiegészítő felével, amely addig lelkének tudattalan részeként, negatív képmásként – idegen lényként – húzódott meg az ismeretlenségben, és a testben hajtóerőként megnyilvánuló vonzerejével folyamatos vágyakozást és nyugtalanságot idézett elő. A tudat visszatér az egységbe, többé már nincs kiegészítő fele, mivel *az is tudatossá vált*. Ezt az újraegyesülést nevezzük „misztikus menyegzőnek”.

A „menyegző” mindig pozitív és negatív erők egyesülését jelenti. A Földön azonban csak a másik lényvel való egyesülés hiábavaló próbálkozását jelölik ezzel a szóval. A szellemi-misztikus menyegző a *tudatban* zajlik le, és teljes, soha nem szűnő kielégülést hoz, hiszen a kiegészítő felével egyesülő ember *Istennel* egyesül. A kör újra bezárul!

Az emberi test a felépítéséből következően minden egyes rezgési oktávnak megfelelően tartalmaz egy-egy idegközpontot. Az idegközpontok egyrészt elosztó szerepet töltenek be, vagyis a magasabb központok felől érkező rezgéseket az egész ideghálózat felé továbbítják. Másfelől átalakítókként is működnek, vagyis a rezgéseket átalakítva továbbítják a következő, alacsonyabb idegi központ felé.

Az átlagemberek esetében az idegi átalakítók a tudattól függetlenül működnek, és így tudatosan nem is irányíthatók. Az ilyen embert a természeti törvények uralják, anélkül, hogy tudná, mi történik a testében és a lelkében – lelkének nem tudatosult részében.

A beavatás során a jelöltnek mind a hét fő idegi központot és az azoknak megfelelő erőket tudatosan kell átélnie, miközben átáramlik rajta a magas erőáram. Tudatával először a teremtés legmélyebb tartományába száll alá. Át kell élnie az ott uralkodó erőket, és úrrá kell válnia fölöttük. *Ez az első próbatétel*. Ha ezt kiállta, egy szint-

tel magasabbra emelkedik, a második rezgési oktávra, azt kell felismernie és átélnie, hogy a fölött is úrrá váljon. Ez a *második próbatétel*. Ezután átlép a harmadik, a negyedik, az ötödik, a hatodik és végül a hetedik rezgési oktávba, és ha mindegyik próbatételt kiállta, mindegyik tartományban meg tudta tartani az erők fölötti *tudatos* ellenőrzését, akkor beavatottá válik.

A tudatosság fény, a tudatlanság sötétség. Ha a Földön világos van, azt mondjuk, *nappal van*. *Tehát mindegyik tudati állapot Isten egy napja, mivel mindegyik tudatban, a legalacsonyabb anyagi szinttől kezdve az istenember legmagasabb ön-tudatosságáig Isten önmagát ismeri fel. Az összes „napot” – az összes tudati szintet – tevékenység, nyugtalanság, mozgás jellemzi, csak Isten hetedik „napján” szűnik meg minden mozgás, minden tevékenység, minden alkotómunka! A hetedik napon megszűnik a teremtés, mivel akkor már a teljes egység és a tökéletes egyensúly uralkodik. Akkor már Isten magában nyugszik!*

Ha a beavatott a beavatása után képes meditációja alatt az örök *létezésben* tudatosulni, és ezt az isteni állapotot átélni, tehát a maga erejéből a hatodik szintről a hetedik, isteni szintre emelkedni, és ezt a tudati állapotot idővel megszilárdítja, azaz az isteni teremtor fokozat mindennapjainak részévé lesz, akkor *istenemherré* válik. Mert csak aki tudatában *maga a nyugalom, a béke, és minden, amit gondol, érez és tesz, ebből az isteni állapotból ered, aki minden körülmények között Isten akaratát nyilvánítja ki, Isten akaratát teszi meghatározóvá, aki csak az isteni szeretet pozitív-adakozó erőit sugározza ki, csak az nevezhető igazi Isten fiának: csak ő istenember! Ptah-Hotep!*

Az istenember a teremtésnek mind a hét szintjét tudatosan juttatja kifejezésre és uralja. Tudata azonban csak a hetedik, isteni síkkal azonosul, soha nem az alacsonyabbakkal. Azokat is ismeri, az irányítása alatt tartja, felhasználja, de a jó és rossz tudása fájának ezen gyümölcséből *nem eszik!* Tudatosan marad meg *Istenben*, a paradicsomi állapotban. Magában egyesíti az isteni egység mind a hét fokozatát: ő is anyag, mivel van teste; növény, mivel testét jó szerzőként élteni, táplálja és ápolja; állat, mivel ösztönökkel és érzésekkel bír; ember, mivel értelmes és logikus gondolkodásra képes;

lángelme, mivel intuíciója az okok síkjáról nyilvánul meg; próféta, mivel tér és idő fölött áll, következőképpen a jövőt és a múltat is látja, az egész világegyetemet önzetlen, mindent magába foglaló szeretettel szereti, és az összes élőlénynek segít a világ béklyóitól való megszabadulásban; és végül *istenember*, mivel mindentudó és mindenható, az, ami, az örök *létezés*, maga az *élet, Isten!*

A beavatottak tehát nem állnak mindannyian ugyanazon a fokon, mivel a legtöbben csak további fejlődés után érik el a hetedik szintet. Ezért vannak a papságon belül is különböző fokozatok. A főpap tisztét csak az töltheti be, aki az istenember hetedik szintjét a maga erejéből érte el, és a legnagyobb teremtor erőt nem várja, *nem fogadja magába* – ahogyan a jelölt a beavatás alatt *megkapja* –, hanem maga *sugározza ki és adja át másoknak*.

Mert a hét tudatossági szint közül hat a hetedikről kapja teremtor rezgéseit, az életerőt. Még az a beavatott is, aki a beavatása során tudatosan élte át a hetedik, isteni fokozatot, a hetedik szinttől, *Istentől* várja és fogadja magába a teremtor életerejét. Csak *Isten*, csak az *Istennel* azonosult istenemberek adnak másoknak kisugárzásaikkal.

Az anyag viszont, Isten negatív tükörképe, csak *magába fogad*.

A többi szintre sorolható élőlény részben felülről magába fogad, részben adományoz lefelé.

A növény élteni az anyagot, de a magasabb fokozatoktól ötszörösen kap energiákat. Az állat kétszer adományozóan sugároz ki, háromszor magába fogad. Az ember háromszor fogad magába, és háromszor ad, mivel tudata a középső szinten helyezkedik el. A lángelme, aki az ötödik szinten, az okok síkján tudatosult, négy alacsonyabb szint felé közvetíti energiáit, és csak a fölötté álló két szintről fogad magába. A próféta – a beavatott – áldó rezgéseit öt alacsonyabb tudatossági szint felé közvetíti, és közvetlenül az isteni szintről kapja erejét. *Istennel* még mindig duális viszonyban áll. Csak a tökéletes *mindentudatot* a saját erejéből megszerző ember sugároz ki minden irányban és az egész világmindenségre pozitív, életadó, jótékony energiákat. *Istenben* él, monisztikus ön-tudatban.

Már megtanultad, hogy az *adományozás* – a kisugárzás – *Isten*, a lélek törvénye, míg a befogadás – az összehúzóadás – az anyagé.

Az összes frekvencia lefelé átható, átütő erejű, míg felfelé hatástalan. Magasabban álló embernek az alacsonyabb szinten álló, ahogy az emberek mondják, „gonosz” ember csak az anyagi síkon, tettek által tud kárt okozni, de soha nem a kisugárzásai által, mivel energiái felfelé hatástalanok. Lefelé, tehát az ő tudatossági szintje alatt álló szintekre fejthet ki káros hatást a kisugárzásával, különösen a „gonosz tekintetével”. A beavatott viszont kivétel nélkül bármelyik élőlényre kisugározhatja mágikus erejét.

A beavatás során az isteni teremtő erő át fog áramlani a gerinceken, egymás után a hét fő idegi központodon, és ezt az erőt minden szinten, a megfelelő átalakított formában, tudati állapotként fogod átélni. Vésd azonban jól eszedbe, amit most mondok: *ha egy adott rezgési oktávon tudatosulsz, akkor arra a frekvenciára állsz rá, annak tartománya fogja számodra a teljes „valóságot” képviselni. Ha az egyik szinten kiálltad a próbát, akkor a következőn ébredsz fel, és felismered, hogy az alacsonyabb szinten csak álmodtál. Ha azonban nem állod ki a próbát, vagyis az átélt élményekkel azonosulsz, és nem tudsz felülkerekedni rajtuk, akkor mindezek az álmokképek a valóságot fogják jelenteni számodra, és azokat az idő és a tér világában kell valóságos eseményekként átélned egészen a végkifejletükig. Ez azonban azt jelentené, hogy meghalnál ebben a koporsóban, és álmokképeidet számtalan újrászületésen keresztül, a halandók hosszú útján kellene átélned, míg évezredek alatt, nagy erőfeszítések árán, feljebb nem küzdenéd magad arról az alacsony szintről, amelybe belezuhanál – álmod folytatódna.*

Az álom és a valóság között ugyanis csak az a különbség, hogy a valóság álommal válik, amikor egy magasabb tudatossági szinten ébredsz fel, és felismered, hogy amit átéltél, nem valóság volt, csupán az önnönvaló kivételése, tehát álom. Minden álom valóság, ha hiszed, hogy valóság. Az egyetlen valóság, az egyetlen objektív realitás az önnönvaló: *Isten!*

Ha az összes próbatételnek megfelelsz, akkor időtlenül és a téren kívül, álmokként éled át mindazokat az életeket, amelyeken bukkott lélekként kellett a Földön keresztülhaladnod, majd a következő szinten ébredsz fel. Végül a tudat hetedik szintjén ébredsz fel: az önnönvaló minden-tudatában. Ebben az isteni állapotban egyesülsz

a végső és egyetlen *valósággal, magaddal, Istennel*. Ez már nem is felébredés, hanem a feltámadás!

Megszabadulsz „egyéniségedtől”, amely csak kivétel, és egyéni sorsodtól is. Megkapod a megváltást.

Ezt követően papnóként fogod kötelességeidet teljesíteni a templomban. Ha pedig papnóként, további gyakorlatok révén, a saját erődből képes leszel magadat a hetedik szintre emelni, és azt nem szűnő tudati állapotként tudod megőrizni, akkor istenemberré válsz. Akkor méltó leszel rá, hogy a templomban főpapnóként szolgálj.

– Lelkem atyja – teszem most fel a kérdést –, azt mondtad, a magasabb tudatból való kiesés veszélye akkor is fennáll, ha valaki már megkapta a beavatást. Azt is elmondtad, hogy ha egy beavatott irányítja magas energiáit a testébe, akkor mélyebbre zuhan, mint az olyan ember, aki a testi valóságban él. Azt is feltártad előttem, hogy a jelölt a beavatása alatt *egész jövőbeli sorsát átéli*, ahogy az már eleve elrendelten létezik, első bukásától az isteni egységbe való visszatérésig. Hogyan lehetséges akkor, hogy a beavatott, aki sorsának összes eseményét, összes kísértését végigálmodta, és a beavatás során az összes próbatételt kiállta, azokat is, amelyek később az esetleges újabb bukását okozhatják, a beavatása után, a külvilágban, az idő és a tér háromdimenziós világában mégis elbukhat? Ha az egész sorsát végigálmodta, miért nem álmodott a jövőjében megjelenő bukásról is?

– Ha egy bumerángot elhajítanak – válaszol Ptahhotep –, már az elhajítás pillanatában eldőlt, milyen pályát fog leírni, és ez mennyi időt fog igénybe venni. Tehát egész pályáját megváltoztathatatlan jövőbeli sorsaként hordozza magában. Előfordulhat azonban, hogy valamilyen külső beavatkozás feltartóztatja, és rövidebb idő alatt viszi vissza a kiindulási pontjához és a céljához. A bumeráng akkor visszatér. Tekintve azonban, hogy alakja és súlya van, továbbra is magában hordozza a lehetőséget, hogy ismételtelen elhajítsák, pályáját újra be kell futnia, mivel pályáját *a formája és a súlya határozza meg*. A külső segítséggel beavatott ember ilyen bumeránghoz hasonlítható. Egész sorsát, egészen az isteni egységhez való visszatérésig végigálmodta, de a köztes állapotokat *csak a tudatában élte át*. Jellem-

ből és sorsából eredő egyénisége és egyéni körülményei továbbra is az anyagi világban maradnak. A beavatással *nem* zárta le a jelenlegi életét, ahogy a beavatást követően te is a fáraó lánya és a királynő képviselője maradsz. Ha pedig a beavatott *nem* gyűjti össze a beavatása előtt az összes szükséges földi tapasztalatot, ha nem tanulta meg, hogyan ismerje ki és irányítsa tudatosan a benne rejlő teremtető erőket, azaz részben még *tapasztalatlanul tér vissza az isteni egység állapotába*, akkor erőinek *egyéni összetételétől még nem szabadult meg teljesen*, egyénisége még nem semmisült meg teljesen. Így aztán a köztes időszakban, amikor a hetedik fokozatot a saját erőfeszítéseivel kell elérnie és tartós állapotként átélnie, magában hordja annak lehetőségét és veszélyét, hogy magas tudati állapotából újra kiesik, és *attól kezdve egészen új sorskerék határozza meg jövőjét*. Mivel azonban az isteni teremtető erőben már *tudatosult*, még ha külső segítséggel is, ez a rendkívüli erő elhajtja magától, és ekkor már sokkal nagyobb kört kell bejárnia, mint az első bukás után, amikor az isteni erőben még *nem* tudatosult. Az Isten fiainak hazáját leromboló fekete mágusok például így zuhantak a teremtetés legalsó körébe. Jelenleg hegyekként, szikláként, kövekként nyugodnak a Föld felszínén, és a tudatosulás világkorszakokat igénybevevő útján kell magukat a halott anyagtól a növényi, majd az állati létezésen keresztül az emberi létezésig felküzdeniük. Olyanok is voltak közöttük, akik csupán a növények vagy az állatok szintjéig, esetleg az emberi lét különböző fokozataiig estek vissza. A teremtetés útjának mindig meghatározott ideje van az anyagi világban, de *egyes lények rövidebb idő alatt is befuthatják a kört*, és évezredekkel, akár évmilliókkal is hamarabb célba érkehetnek. Ez a lehetőség azonban csak az emberek számára adatott meg. Hiszen csak *tudatos értelemmel* lehet *időtlen tudati állapotokat* átélni. Az állatok vagy a növények nem képesek erre. Most már azt is megérted, miért kell az állatoknak szenvedniük! Mint minden a Földön, ők is korlátozott tudati megnyilvánulásokba zuhant, egykor magasan álló szellemek.

A beavatás során a bukáskor megnyilvánult összes negatív erőt pozitív erők egyenlítik ki. A „tartozások” ekkor rendeződnek. A kiállt beavatás után tehát *sorstalan állapot* fog kezdődni számodra. Amíg Isten akaratát juttatod érvényre, nem rendelkezél egyéniség-

gel, és így sorsod sincs. A hatás-ellenhatás törvényétől megszabadultál. Ha azonban tudatodban az egyéniségeddel, a testeddel azonosulsz, újabb sorskeréket állítasz fel magadnak, és akkor újra kezdődik a számtalan újraszületés ciklusa.

Most már a beavatás összes következményével tisztában vagy. Én pedig utoljára teszem fel neked a kérdést: van-e bátorságod ahhoz, hogy megkapd a beavatást?

Teljes magabiztossággal válaszolok:

– Igen!

Ekkor egy méltóságteljes, magas alak lép a terembe. Ismerem. A legmagasabb fokozat egyik papja, ő is főpap, Ptahhotep helyettese. Hozzánk lép. Ptahhotep ekkor kezével intve utasít, hogy szálljak be a koporsóba, és feküdjek le.

Engedelmeskedem.

Amikor már a koporsóban fekszem, Ptahhotep még egy utolsó, végtelen szeretetet sugárzó pillantást vet rám, majd a két pap megemeli a koporsó mellett fekvő kőfedeleket, fölém helyezik, én pedig teljes sötétségbe zártan fekszem a sziklakoporsóban.

A beavatás

Mint mindig, most is figyelem, mi történik körülöttem.
Semmi sem történik.

A koporsóban fekszem, és a sötétségbe meresztem szememet.
Sötétség? Tulajdonképpen nincs is teljes sötétség, mert látómezőm közepén egyfolytában fénylik egy foszforeszkálóan zöld folt, amely körül szüntelenül lebegő fénypontok jelennek meg, majd tűnnek el újra. Ezeket a fénypontokat figyelem, és megpróbálom kitalálni, honnan származhatnak, és hova távoznak.

Hirtelen arra leszek figyelmes, hogy a fénypontok már nem olyan közel jelennek meg egymáshoz, hanem középen, ahol korábban a kékes-zöldes fényfolt helyezkedett el, egy sötét terület marad, amelyet egyetlen fénypont sem közelít meg. A fénypontok egyre növekvő köröket írnak le az üres terület körül, így ott tökéletes sötétség, a fény teljes hiánya áll elő, amelyen keresztül a *semmi*be nyerek bepillantást...

Ekkor ebben a teljesen élettelen sötétségben, ebben a lyukban két lassan közeledő pontot veszek észre, amelyek szempárként merednek rám. Nem látom magukat a szemeket, a két pontnak nincs se fénye, se színe, mégis érzékelem őket, *tudom*, hogy egy szempár mered rám. Elhhez a szempárhoz nem tartozik semmilyen test. A két pont hirtelen fellépő energiaáramok erőközpontja, amelyek láthatatlanul fejtik ki hatásukat ebben a sötétségben. Ezek a sötét energiák rátámadnak a fénypontokra, magukba szívják, megsemmisítik őket, és közben valamilyen körvonal képződik, amely ezt az üres,

sötét, láthatatlan erőt kisugárzó lyukat határolja be. Döbbszemem előtt egy arc bontakozik ki, egy szörnyeteg pófája, egy melle, amely csak azért ismerhető fel, mert a helyén az üres se helyezkedik el, és így negatív kép áll elő.

Tudom, tisztában vagyok azzal, hogy ez a test nélküli szörnyeteg maga a *gonosz*. Ismerem, borzalmas fintorát néha már meglantottam, amikor egy-egy emberi arcon átsugárzott, annak az *nyak* a kifejezéseként. Most ennek a kifejezésnek az *oka*, maga a van előttem, emberi arc és test nélkül!

Vagy mindig is jelen volt, csak nem vettem eddig észre...?

A test nélküli arc bakkecske pófájához hasonlít. A sziluettségben kivethető a szarvak, és a megnyúlt, hosszúkas arc keszszakállban végződik. Vagy ezek a formák is csak *láthatatlan* kisugárzásai? Egymáshoz egészen közel álló szemei iszonyúhatást fejtenek ki: feneketlen örvények, amelyek mindent ellenláthatatlanul magukba húznak, magukba rántanak, majd megsemmisítenek.

A szörnyeteg most minden rontó erejét rám és belém sugárta a két örvényszemen keresztül. Tekintete áthatol egész lényemen, lenállhatatlan erővel húz magába.

Iszonyatos félelem tölt el, amint a szörnyeteg karmai a szívemre markolnak. Érzem, hogy a borzalomtól megmerevedek, élettelen válok. Ijesztő szemei egyre közelebb kerülnek, egyre áthatóbbak, vel merednek rám. Érzem, ahogy a sátáni lény – vajon maga *Sátán* – a hatalmába kerít. Fölém kerekedik, elnyel, a következő pillanatban pedig már úgy érzem, többé nem magam vagyok, hanem *istenné váltam vele!* Arcomon érzem pokoli fintorát, testetlen testemné válik, ördögi erőáramai vérként zúdulnak át az ereimbe. A sátáni hatás következtében egész lényem kihűl, és borzas görcsben rándul össze.

Bensőmben szólal meg, szavak nélkül, csupán a szavakat teremtő erő, a szavak *értelme* által:

– Most megkaparintottalak! Hatalmamban tartalak! Hiába igyekeztél száműzni a tudatodból, mégis hozzám tartozol! Egyig vagyunk, nem választhat már el minket semmi. Én benned, te pedig bennem vagy. Ki vagy szolgáltatva a törvényeimnek, a lehűlés,

összehúzódás és a megmerevedés törvényének. Érzed, ahogy a tested összegörnyed, a lábad felhúzódik, egészen a hasadig? Keresztbe áll, a talpad pedig szorosan hozzátapad a testedhez, szinte összenő vele. Karjaid is kereszteződnek a mellkasodon, kezeid ökölbe szorulnak, szinte hozzánőnek a testedhez. Fejed a mellekre hajlik, kezeid közé szorul – úgy, úgy, még szorosabban, még szorosabban! Mint anyád méhében, egy darabban! Igen, most egyetlen tömbbő nőttél össze, és egyre hidegebbé, szilárdabbá válsz, végül már csak legömbölyített, tojás formájú kődarab vagy! Sziklatömb, merev, kemény és élettelen! Mégis megőrzöd a tudatod, *hogy tudd*, meghaltál, hogy ebbe a sziklatömbbe – amely te magad vagy – lettél befalazva az idők végezetéig... a végtelen időtlenségben...

Nézz körül, látod ezeket az égig magasodó hegyeket? Látod mindezeket a sziklákat, és a szerte heverő köveket? Ne csupán *rájuk nézz*, láss *beléjük*, figyeld meg lényüket, látod, hogy mindegyikük hozzád hasonló, kővé változott, de *tudatos* lény, az izzó napsütésnek, a pusztító viharoknak és a hasogató fagynak kitéve?! Minden élőlény, minden állat és ember úgy járkal rajtad, mint a többi követ. Társaiddal együtt ragad magával a viharok vízáradata, ti pedig időtlen időkhöz csiszolódtok egymáson, ütköztök egymásnak az őrvények mélyén.

Iszonyattal élem át mindazt, amit a *gonosz* mond. Pokol! Ez a pokol! Élve és tudatosan a mozdulatlanságba, ebbe a sírba zártan, anélkül, hogy lehetőségem lenne bármilyen életjelt adni magamról. Nehéz, élettelen kötömb vagyok... *vagyok?*

Nem! Nem az vagyok! Csak bezártak, befalaztak ebbe a kőbe, de nem *én* vagyok a kő, *énem nem azonos az anyaggal!* *Én* a dimenziótlan *önnönvaló vagyok*, az idő és a tér minden fogalmán kívül álló szellem!

A szellem belső erejével, amelynek használatát a test, a száj nélküli, csak a lélekben való gondolatközlés telepátikus gyakorlatai során sajátítottam el, kiáltok hangtalanul a szörnyetegre:

– Nem! *Én* nem te vagyok, te pedig nem „*én*” vagy! Mi lényünkben örökre el vagyunk választva egymástól, mert te a halál vagy, „*én*” pedig az *élet!* Soha nem lehetünk egymással azonosak! Te a megszilárdulással a minden élet forrásának, a „*magában nyug-*

vó” istenségnek csupán negatív megnyilatkozása, tükörképe vagy. Nem vagy szörnyeteg, nem te vagy „*a gonosz*”, mivel nincs önálló létezésed, az isteni *önnönvaló* hozott létre, és hoz létre az örökkévalóságban, amikor anyagi burokból – testbe – költözik. Te vagy az anyag belső törvénye, te vagy az anyagot fenntartó *törvény*, tehát hatalmad csak a testemre terjed ki, de azt *önnönvalóm* parancsára kellett felépítened, amikor beleszülettem az anyagi világba, és egyéniséggé váltam. Fölöttem, teremtető *önnönvalóm* fölött azonban nincs hatalmad, hiszen nem vagy több, mint az *anyag szellemem által életre kelt törvénye*. Nem én vagyok te, hanem az vagyok, aki vagyok, te pedig szintén az vagyok, aki *Én* vagyok! Lényeged az összehúzódás, amely a szellemi síkon, a tudatban *félelemként* jelenik meg. Mégis el kell tűnnöd, mivel NEM FÉLEK TŐLED!

Hangtalan szavaim hatása borzalmas! Minden elsötétül, a hegyek fülsiketítő robajjal omlanak össze. Szikladarabok és kövek zuhannak a mélybe, a Föld megnyílik, a teljes káosz tombol körülöttem, csak *én* állok sziklaszilárdan a lábamon a világvége közepette...

Amikor minden elcsendesedik, én pedig lassan magamhoz térek, ráébredek, hogy valami egészen borzasztó álomban volt részem. Milyen jó, hogy felébredtem ebből a lidércnyomásból...

Első benyomásom, hogy szokatlanul éhes és szomjas vagyok! Csakhogy az időt nem akarom evéssel és ivással elfecsérelni, mivel célokom maga *Isten*. Olyan gyorsan szeretnék előbbre haladni, ahogyan csak lehet.

Körülnézek. Tágas, tompán vöröslő fénnel megvilágított teremben találok magam. Embereket látok, akik kedvesen kínálnak pompás tálcákra rakott, finomabbnál finomabb, párologó ételekkel és csodálatos kancsókból töltött, mennyei italokkal. Szívélyesen próbálnak rábeszélni, hogy velük együtt egyek és igyak. Elmosolyodom: szájpapdom kívánságai soha nem jelentettek számomra kisértést. Hogyan is engedhetném magamat az *Istenhez* vezető úton éhség és szomj által feltartóztatni?!

Megköszönöm kedvességüket, és továbbmegyek. Furcsa módon már nem érzek sem éhséget sem szomjúságot, de még mindig nem tudom egyértelműen eldönteni, hol vagyok, és mi történik körülöttem. Csak annyit látok, hogy itt minden kaotikus mozgásban van. A

helyről szerzett első benyomásom egy sajátságos szag, feltört emberi testek kipárolgása, amely ugyan nem kellemetlen, mégis taszítóan hat rám.

Szemem fokozatosan hozzászokik a tompa fényhez. Föld alatti barlangban vagyok, ahol számtalan férfi és nő hever szerteszét a falak között, ágyakon, vagy táncol támolyogva és imbolyogva, egészen szorosan egymáshoz simulva, feltűnően furcsa mozdulatok kíséretében. Csak a táncolókra fordítva figyelem őket: részegek, vagy elveszítették józan eszüket. Természetesen láttam már párzó állatokat, tudom, hogyan gondolkodik a természet az új nemzedékekről, de az állatok még akkor sem veszítik el józanságukat, nem viselkednek úgy, mint ezek az emberek, akik már egész testükben remegnek a felfokozott, túlságosan izgatott állapotban. A szeretet templomában szolgáló papnők is emelkednek a végzik munkájukat, mivel tudják, hogy az isteni szeretet oltárán hoznak áldozatot. Hogyan alacsonyodhatnak le emberek oda, hogy a szeretet nemes és isteni aktusát öncélből megalázzák? Isten szent ezek az emberek tiszteletben álló, megbecsült egyének – látni képmásait! –, és mégis úgy viselkednek, mintha elment volna az eszüik. Úgy tetszik, ismerem néhányukat, felismerem udvarunk néhány előkelőségét, államférfiakat és udvarhölgyeket. Ők azonban nem vesznek észre, se nem látnak, se nem hallanak. A külvilág nem is létezik számukra. Saját képzeletükbe zárultak be!

Közben beszélnek is, de ezek a férfiak és nők mind elfelejtették, hogy a nyelv az ember leginkább szelleminek nevezhető megnyilvánulása. A leghetlenebb, teljesen összefüggéstelen ostobaságok kifejezésére használják fel a nyelvet. Hallom, amint egy férfi suttogva egyre azt kérdezi a partnemőjétől, akivel szorosan összekapcsolva táncol:

– Az enyém vagy?

– A tied vagyok – válaszol a nő, és a pár továbbtáncol.

Némi idő elteltével újra közel kerülnek hozzám, én pedig hallom, amint a férfi félig lehunyt szemmel még mindig, talán már századszor ismétli:

– Az enyém vagy?

– A tied vagyok – válaszol a nő éppoly kitarással.

Mi lehet? Nem elég, ha az ember az első kérdésére megválaszol? Miért kell ugyanazt százszor ismételni? És milyen ostobaságot valakitől ilyesmit kérdezni! Mindenki maga rendelkezik

Az ember szabad akarátú lény, önrendelkezésre való. Milyen alapon akar ez a férfi a tulajdonának tekinteni a nőt? Még egy oroszlánt se nagyon lehet birtokolni. Ha a királyi állatok sem hajlandóak feladni önállóságukat, hogyan képzei ez a férfi, hogy a nő az „övé”, és miért ismétli százszor ugyanazt a kérdést? Lehet, hogy ő is meg a képzelet szolgálatába állt? Elmebeteg? Elmebetegek mindezek a nők, akik itt éppoly lehetetlenül viselkednek?

Az egyik nő megintemett, széles vállú férfi lép hozzám, aki a jelek szerint a gondolatolvasásra, mert kimondatlan kérdéseimre válaszol:

– Nem tudod, hogy ez a szerelem?

– Nem tudom? (Ő, a szerelmet ismerem! A szerelem csodálatos és szent dolog, szentség, ha két élőlény teljes odaadással – de nem a szenvedély hajta – szereti egymást! Ezeknek az embereknek azonban nyomát sem látom a szerelemnek! Csak azt látom, hogy elveszítették a józan eszüket, és hogy a szenvedély, ez a szenvedély a legfőbb, szellemi megnyilvánulásokra szolgáló pontokat elkábítja, teljesen a hatalmában tartja őket. Meg kellene őket ébreszteni félig öntudatlan állapotból! Egy egészen fiatal lányhoz lépek, megragadom a karját, és ordítom:

– Ébredj! Ne engedd, hogy tudatodra a szenvedély borítson sötét ködöt! Hallom vagy, nem test! Ne engedd, hogy lerántson és megfogja a tested, ne engedd, hogy az állatok szintjénél is mélyebbre süllyedj magával. Ébredj, hallod, ébredj fel, és mentsd meg magad, ne maradj!

A fiatal lány fatyolós tekintettel, szinte alvajáróként néz rám:

– Hagyj békén, szeretnék boldog lenni! – válaszol, és továbbtáncol.

– O, a vak! Hogyan is élhetné át a boldogságot testi ölekezés köz-
vetlen odaadás nélkül? A boldogságot a tudatában éli át az em-

ber, a boldogság az önnönvalóban nyilvánul meg. Hogyan is lehetne boldog a testi játékoktól?

– Pihentesd most az értelmeket – szól hozzám a férfi –, amíg magad nem próbálsz meg, nem hozhatsz helytálló ítéletet. Gyere, táncolj velem, és magad is átéled ezt az érzést – szólít fel, majd átkarol, és magával ránt a forgatagba, éppoly képtelenül viselkedve velem szemben, mint a többiek...

Miközben táncolok, kíváncsian figyelem magam... Vajon én is úgy elbódulok-e, annyira elveszítem-e a fejem az érintés hatására, mint ezek a szerencsétlen, elkábult emberek? Azonban csak azt tudom megállapítani, hogy felettébb kellemetlen ilyen közeli kapcsolatban állni ezzel a férfival. Arcomat és nyakamat megcsapó forró lehelete különösen taszító. Az ember az elhasznált levegőt lélegzi ki! Miért lélegezzem be az ő teste által elhasznált levegőt? Testszaga is kellemetlen. Nehezen viselem el az izzadságszagot, különösen a férfiakét, amely sokkal erősebb, mint a nőké. Friss levegőre vágyom, minél messzebb szeretnék kerülni ettől a visszataszító helytől.

Miközben próbálom kiszabadítani magam a szorításából, a férfi hirtelen átváltozik. Hatalmas, vörösen izzó, test nélküli tüzes szellemmé, egyetlen lobogó lánggá válik, amely most már erőszakkal próbál a hatalmába keríteni. Átölel, a számba, a testembe akar hatolni, józan tudatomon keresztül kisugárzott erőm azonban távol tartja a testemtől. Nem képes belém hatolni. Ekkor még hevesebb lobogásba kezd, óriásira nő, már az egész termet betölti, és mindent, még a szenvedélyüktől elvakított embereket is elnyeli lángjával, mindent megsemmisít. Már semmilyen alakot nem látok, csak egyetlen összefüggő, mindent felemészítő tűztengert...

Én azonban érintetlenül, sértetlenül állok a helyemen, az *maradok, aki vagyok!*

Ekkor dübörgő hangot hallok a lángok közül:

– Győztél, kiálltad a próbát, de vigyázz! Nem azért győztél, mert erősebb vagy nálam, nem is lehetsz erősebb nálam, mivel én a *saját éned tüze vagyok*, csak azért nem lobbantál lángra, mert kettenk közé állt a tisztaságod, a *tapasztalatlanságod*. Tested, érzékeid még szunnyadnak, ez védett meg. Ne felejtse el azonban, viszont-

látjuk még egymást, *viszontlátjuk még egymást!*... – ismétli meg a hang vészjóslóan, majd minden eltűnik, a terem, a tűz, a füst, csak én maradok egyedül...

– Viszontlátjuk még egymást? – visszhangzik bennem az utolsó mondat. – Nem félek tőled! Még ha lángra lobbanna is a testem, az *énemre* ez nem hatna ki. Minden testi megnyilvánulás fölött állok...

De mi volt ez? Mintha gúnyos kacajt hallottam volna.

Körülnézek, a hang forrása után kutatva. Ekkor észreveszem, hogy smaragdzöld réten állok, és figyelemre méltó emberi alak közelít felém. Daliás férfi körvonalai bontakoznak ki előttem, amelyeket vastag köd vesz körül lebegő fátyolként. Szeretnék áthatolni pillantásommal ezen a ködön, szeretném eltávolítani, de eredménytelen minden próbálkozásom. Mégis felkelti érdeklődésemet, ezért megkérdem:

– Ki vagy?

Ekkor a férfialak egészen közel lép hozzám, és mélyen a tudomba vésődő hanggal sutog a fülembe:

– Ó, drága kedvesem! Már nagyon hosszú ideje, az örökkévalóság óta kereslek, amióta csak kiszakadtunk az édeni kertből, és elváltunk egymástól. Végre rád találtam! Gyere, hadd karoljalak át, szorítsd drága fejcskédet a mellemre, gyere közelebb, és engedj meg, hogy újra az isteni egységben, a mennyei üdvben forrjunk egybe! Milyen csodálatos, hogy a test állati ösztöneinek nem engedték, és érintetlenül, tisztán őrizted meg magadat számomra. Az enyém vagy, én a tiéd vagyok, tökéletesen kiegészítjük egymást! Érzed a kettőnket egyre szorosabban összekapcsoló vonzerőt? Gyere, egyesülj velem, drága teremtmény, egyetlen, varázslatos menyasszonyom. Szeretlek!

Hallom a hangját, látom férfias járását, érzem a belőle áradó és rám ható erőt... Mégis idegen. Hogyan is lehetne a kiegészítő felem? Nem! Az ember soha nem a kívülvilágban lel rá a kiegészítő felére. Ptahtotep elmagyarázta, hogy a kiegészítő fél a megnyilvánult jelenség mögött, annak kiegészítő tükröképeként rejtőzik a *megnyilvánulatlan tartományban*. Nem! Egyetlen emberi teremtmény sem egészítheti ki az én lényemet. És miért veszi körül ez a vastag köd?

– Nem tudom, ki vagy – válaszolok –, de bárki legyél is, tévedsz! *Nem* lehetsz az én kiegészítésem. Saját kiegészítésedet keresd másutt, ha azt hiszed, a kívülvilágban találsz rá. Azonban mindenki *csak magában* találhat rá a kiegészítő felére. A kívülvilágban csak az igazi kiegészítő félhez *hasonló, kivetített képek* lelhetők fel. Azonban se te, se én nem egészíthetjük ki magunkat holmi képpel, egy kivetüléssel. Az üdvöt csak az *önnönvaló* isteni egysége hozhatja meg! *Magam* akarok rátalálni a bennem rejtőző kiegészítő felemre.

– Kiegészítő feledet akkor keresheted magadban, ha tudatodban már az isteni önnönvalóval azonosultál. Hogyan akarod a következőt az ok előtt átélni? Az isteni önnönvaló a paradicsomi egység állapota, amelybe csak akkor térhetsz vissza, ha egyesülsz kiegészítő feleddel. Hogyan akarod ezt nélkülem, a te kiegészítésed nélkül elérni? Elfelejtetted, hogy ahogy te a teljesség egyik felét testesítetted meg, én a másikkal vagyok azonos. Mi vagyunk egymás testet öltött tükörképei, és személyiségünkben is összetartozunk. Ahogy te a lelked nem tudatosult részében hordozol, úgy hordozlak én is egyéniségem tudattalan összetevőjében, és akaratlanul is egymást keresünk a paradicsomi együvé tartozás ellenállhatatlan vonzerejétől vezetve. Sorsunk a világkorszakok folyamán újra és újra összehoz minket, míg végül egymásban – te bennem, és én benned – ébredünk egymás tudatára, és egyéniségünkben éljük át egymást maradéktalanul. Csak ebben az isteni azonosságban *lehetünk* mi magunk a teljesség – a magasabb önnönvaló – tudata. Hogy akarnál tehát nélkülem visszatalálni a paradicsomi egységbe? Hogyan akarod elkerülni, hogy a földi síkon is egymáséi legyünk? Hogyan akarsz nélkülem szert tenni a szükséges tapasztalatokra?

Nem engedem magam befolyásolni.

– Bárhogyan próbálsz is meggyőzni, nem engedek! Elegendő tudnom, hogy énem tudattalan részében lakozol, és csak magamban akarlak megismerni, soha nem a kívülvilágban. Menj tovább utadon, és engedd, hogy én is a magam útját járjam tovább!

Szavaim hatására az alak eltávolodik, és elkezd feloszladozni, mint a köd a felkelő nap sugarainak hatására. Egyre nagyobb távolságból szól hozzám a még mindig a szívem mélyére hatoló hang:

– Tovább foglak keresni a földi síkon, folytatom a keresést, *folytatom a keresést...* – hallom a távolból, majd lassan minden elcsendesedik.

Valamire azonban még kíváncsi vagyok, ezért teli torokból utánaírtok:

– Mi az a vastag köd, amely körülvesz, és megakadályozza, hogy közvetlenül a szemedbe nézzek?

A messzi távolból érkezik hozzám elhaló, a szívverésem visszhangjának tűnő válasza:

– A vastag köd *nem engem*, hanem a *te szemedet* fedi! Ez a tapasztalatlanságod... amely megóv tőlem. A tapasztalatlanságod segített abban, hogy képes voltál ellenállni nekem. De viszontlátjuk még egymást... viszontlátjuk még egymást...

Lenne még néhány kérdésem, ezért futásnak eredek abban az irányban, amerre eltávozott, de már nem látom meg az alakját. Megfordulok, hogy visszatérjek a szép rétre, de nem találok az utat. Bárhová nézek, az egész tájra áthatolhatatlan köd ereszkedett. Bárhogy is meresztem a szememet, semmit sem tudok kivenni. Ugyanakkor biztosan tudom, nem vagyok egyedül. Emberi hangokat hallok magam körül, és tudom, ezekkel az emberekkel valamilyen kapcsolatban állok. Olyan események zajlanak le, amelyekben fontos szerepet játszom. Hangok szólnak hozzám, ezek közül újra meg újra felismerem egyet, a ködbe burkolózott alak hangját, és tudom, hogy ez a lény különböző megjelenési formáiban mindig hozzám tartozik, de hogyan és hol... Mit mondanak ezek a hangok? Én mit válaszolok? Semmi nem jut el a tudatomig, mintha a köd nem csak a szememet, hanem a fületem is beborítaná. Alkalmanként megvillan előttem valami, azután újra eltűnik a ködben, még mielőtt rájöhetnék, mi volt az. Azután megpillantok egy széles tornyot, és tudom, hogy ott valakit fogva tartanak – aki a ködbe burkolózott alak hangján szólal meg –, és sietve próbálok némi élelmi-szert becsempészni hozzá. A kapuőr lánya vagyok, és nagyon óvatosnak kell lennem, nehogy észrevegyen. Egy erő azonban a fogoly felé húz, segítenem kell rajta...

Azután minden eltűnik a tovasodródó ködben, és ahogy megpróbálok újra tájékozódni, hirtelen nagy, színes kőlapok jelennek

meg közvetlenül a szemem előtt, én pedig addig súrolom, mosom őket, amíg teljesen tiszták nem lesznek. Újra köd vesz körül, és a saját hangomként hallok meg egy újabb hangot, amely egyre csak a következő kérdést ismétli:

– Nem láttatok, nem találtatok egy gyereket?

Mintha egy velem valamilyen módon kapcsolatban álló – más-képp hogyan is érzékelném – öreg és rendkívül fáradt test is megjelene. Azután ez a szokatlan érzés is eltűnik, és hirtelen – nagy örömmre – a köd eloszlik...

Újra a szép, zöld réten állok. Tovább szeretnék menni. Friss szellő fújdogál, süt a nap, de nincs elviselhetetlen forróság. Milyen különös! Soha nem tapasztaltam még, hogy dél körül ne lett volna forróság, és kellemes szellő frissítette volna fel a levegőt. Azonban egyéb különös dolgokat veszek észre. Ahogy a köd eltűnik, és meglátom a földet a lábam alatt, feltűnik, hogy a föld sokkal *lejjebb* van, mint korábban. *Tehát sokkal nagyobb lettem!* Milyen furcsa! Az én koromban már nem nő az ember. Hogyan nőhettem meg ennyire? És milyen különös ruhát hordok? Tényleg nevetnem kell! Hol van a szandálom? És a kezem! Mennyire megváltozott! Minden annyira különös, annyira meglepő, mintha nem is *én* lennék, csak *álmodnék!*

Tudatom azonban tiszta, ébren vagyok, tehát nem álmodom! Körülnézek. Nem messze tőlem megpillantok egy erdőt, és ahogy elindulok felé, lassan egy ház bontakozik ki a fák közül. De milyen ház! Milyen különös! A tájék ismerős, mégis tudom, még soha életemben nem láttam ilyen fákat és ilyen házat. Nem! Ezek a fák távolról sem hasonlítanak a mi pálmáinkra...

A ház dombon áll, én pedig biztos léptekkel megyek föl az erdei lépcsőn, tudom, hogy a ház az enyém. De hogyan? Soha nem láttam még ilyen házat, mégis nagyon ismerős. Nem kőből készült, a teteje pedig nem vízszintes, hanem ferdén lejt. Belépek, és mivel a belső elrendezést pontosan ismerem, egyenesen a „szobámba” megyek. A fehérre meszelt helyiségben egy ideig még az ablakból szemlélem a fenséges kilátást. Látom, hogy a házikó és a szép zöld rét is magasan, egy hegy oldalán helyezkedik el. Az ablakból széles síkságra látok. A hegy lábánál méltóságteljes lassúsággal hömpö-

lyög egy széles folyó, amelyen nagy hajók haladnak, furcsa módon vitorlák és evezősök nélkül, mégis sokkal, sokkal gyorsabban, mint a mi hajóink. Azt sem értem, mi lehet az a függőleges cső, amelyből vastag, fekete füstfelhő gomolyog.

Közben a nap már lenyugodott, esti szürkület terül a tájra... Ekkor a messzeségben, ahová – valahogyan ezt is tudom – már gyakran letekintettem, ahol a jól ismert falvak fekszenek, egyre gyakrabban felvillanó, majd újra kialvó fényekre leszek figyelmes. Mintha sok apró villám lövellne ki a földből. Minden egyes villámlás után mennydörgést is hallok, a nagy piramisból kicsapó villámokhoz hasonlóan. Egy ideig még figyelem a felvillanásokat és a dörgéseket, majd hirtelen éles hangú csörgésre figyelek föl. Hátrafordulok, és a készülékhez lépek, amelyből ez a különös zaj ered. Különös szerkentyűt emelek le róla, a végét, ezt a kicsi, fekete korongot a fülemhez illeszttem. Mindezt olyan magától értetődően teszem, mintha már régen hozzászoktam volna; közben pontosan tudom, még soha életemben nem láttam ilyesmit. Miközben fülemnél tartom a szerkentyűt, újra azt a hangot, a ködbe burkolózott alak hangját hallok:

– Csókollak, drágám! Hogy vagy?

– Köszönöm, jól – válaszolok –, de szeretnék hazamenni. Értem jönnél holnap? Az ellenség már egészen közel van, mindennap látom a becsapódásokat, ijesztő gyorsasággal közelednek. Szeretnék veletek lenni.

– Jó – hallok újból a férfi hangját –, holnap érted megyek, de gondold meg: nem lenne jobb, ha az erdőben maradnál? A fővárost egyfolytában bombázzák, a helyzet egyre rosszabb.

– Nem – válaszolok –, haza akarok menni, veletek akarok lenni. Mostanáig őriztem a birtokot, de ha veszély van, nem akarok távol lenni tőletek. Vigyél haza!

– Jó – hallok újra a készülékből –, látom, az élszántságod nem hiányzik. Holnap délután ott leszek. Addig is csomagolj össze mindent. Viszlát, kicsim, sokszor csókollak. Jó éjszakát!

– Én is csókollak, jó éjszakát! – fejezem be a beszélgetést, és a helyére teszem a szerkentyűt.

Ki volt az? Hogy lehet, hogy belső lelki kapcsolat létesítése helyett a hangját valamilyen ismeretlen alkalmatosságból hallok, a

testi fülemmel? Villámként szánt végig tudatomon a gondolat: lehet, hogy mindaz, amit most átélek, csak látomás? Talán mindez csak álom, annak próbája, hogy van-e elegendő bátorságom?

Nem, sajnos, szó sincs álomról, bármennyire is szeretnék ebből a valóságból is éppúgy felébredni, ahogy korábban a mezőn ébredtem fel egy furcsa álomból. Igen! Akkor álmodtam, most viszont ébren vagyok, és mindent végig kell csinálnom, nincs más választásom. A levegőben szinte kitapintható az emberekre nehezedő félelem, alig tudok lélegzetet venni. Az ellenség minden oldalról közelít; ha így folytatódik, a fővárost néhány nap múlva bekerítik. Azoktól pedig, akik a már meghódított országrészekből nagy nehézségek árán megmenekültek, hihetetlenül borzalmas történeteket lehet hallani. Azonban mindannyian Isten kezében vagyunk, és nyugtalan szívemet azzal a gondolattal igyekszem lecsillapítani, hogy bármi történjék is, az jó, mert *semmi sem történhet Isten akaratának ellenére*. Isten akarata pedig csak jó lehet!

Gyorsan csomagolni kezdek.

Másnap délután kinézek az ablakon, és látom, hogy a kutyánk villámként száguld lefelé a hegyoldalon. Már tudom: a férjem megérkezett. Negyedóra múlva már együtt látom kettejüket, a férjemet és a kutyát, amely boldogságában gumi labdaként ugrik fel egészen a férjem válláig. Én is elébe szaladok, és forró szeretettel öleljük át egymást. Lassan már két évtizede élünk együtt, de még mindig ugyanazzal a töretlen szeretettel szeretjük egymást, mint házasságunk kezdeti éveiben.

Erős kisugárzása, hangja, meleg kézszorítása nyugtató hatással van rám. Maga a megtestesült bátorság, biztonság és megbízhatóság.

– Remélem, nem félsz? – kérdezi mosolyogva.

– Nem – válaszolom, izmos nyakát átkarolva –, *Isten* velünk lesz! – Egy pillanatra hozzá simulok, fejemet széles vállára hajtom.

Amikor a csomagokat gyorsan a kocsiba akarjuk pakolni, egy pillanatra megtorpanok. Miféle kocsí ez? Úgy rémlik, mintha egészen más kocsikhoz szoktam volna hozzá... de azután csak mosolygok, mivel jól ismerem ezt a kocsit. Természetesen a férjem kocsí-

ja. Mégis, valahogy különös, hogy ez magától megy, és *nem orosz-lánokat* fogtak elé...

Megdörzsölöm a homlokomat: megőrültem? Oroszlánok? Kocsi elé befogva? Itt, a Földnek ezen a részén? Igen, az állatkertben voltak orosz-lánok, de a bombázások miatt már régen megölték őket, attól tartva, hogy egy bomba becsapódása után elszabadulhatnak. Egyáltalán nem értem, honnan jöhetnek ezek a furcsa gondolatok az orosz-lánokról és egyéb képtelenségekről, például az egyiptomi piramisokról, amelyeket legfeljebb fényképekről ismerek. Talán a sok megpróbáltatás?

Hazahajtok. Felfutok a lépcsőn a lakásunkhoz. Amikor már kinyitnám az ajtót, az magától feltárul, és ott áll előttem, örömtől sugárzó arccal – ő, te hogy kerülsz ide? – a kicsi Bo-Ghar. Azonban már nem olyan kicsi! Felőtté vált, bár még mindig nagyon fiatal. Szokásos finom mosolyával fogad, meghajlik előttem, és megcsókolja a kezemet.

– Milyen jó, mennyire örülök, hogy újra itthon van, királynőm! – mondja halkán.

Még mindig csodálkozva meredek rá:

– Bo-Ghar, te itt vagy? Hogy kerülsz ide?

Kérdésemre most ő csodálkozik el:

– De hiszen tudja, hogy már három éve önöknél lakom. Miért kérdezi?

Nem értem... Nem egészen úgy néz ki, amilyennek megismertem. Már felnőtt, de tudom, hogy még gyerek, gyereknek kell lennie! De miért? Azóta ismerem, hogy messzi hazájából ide vetődött, és már akkor felnőtt fiatalember volt. Miért érzem úgy, mintha tíz vagy tizenkét éves fiú lenne? Miért kerít már megint hatalmába az a furcsa érzés, mintha mindezt csak álmodnám?

Közben már a férjem is megérkezett. Az egész lakást virágok borítják... milyen kedves a férjemtől, hogy házasságunk hosszú éveitől még mindig úgy fogad, amikor hazaérkezem, mint az esküvőnk követő időszakban...

Vacsora után egy különös, meglehetősen nagy fadoboz mellé ülünk, amely emberi hangon szól, és a háború legújabb híreit meg a lakossághoz szóló felhívásokat közli. Milyen furcsa! Egy lelki fo-

lyamat anyagiasulásának újabb formája, az erdei ház telepítik szülékéhez hasonlóan. Drága tanítómesterem, Ptahhotep is reggel szélcsugározza magas energiáit az ország légkörében. Széles és segítő erői pedig hatnak az alvó emberekre. Kisugárzásukban a legmélyebb lényegen keresztül fejtik ki hatásukat, nem mint ez a fadoboz, amely csak alacsony, fülünkkel, vagy a hallható hangrezgéseket bocsát ki.

Azután mindannyian aludni megyünk.

Mostantól sok olyan éjszaka követi egymást, amelynek lelmetes hangra ébredek: szirénák lármája tölti be a városunk az ágyból, magunkra rántjuk a cipőnket, meleg alsóruhát, köntöst, bundát, kendőt a fejünkre, megragadjuk az ékszereket és a misztikus-szimbolikus ábrázolásokat tartalmazó régi Férjemmel gyorsan a pincébe igyekszünk. A lépcsőházban tunk a húgommal, aki csecsemőjét a karján hozza, hároméves és kétéves kislánya pedig mellette futnak. A különböző emberek egymás után nyílnak ki az ajtók, némán, sápadtan jönnek az emberek, a nővérem családja és a személyzet, mindenki halálra gon, nesztelenül igyekszik lefelé a lépcsőn. Már a földszintig gyünk, amikor kinyílik egy ajtó, és méltóságteljes alak bukkan elő a hoféher hajú és szakállú, idős férfi... A szeme! Honnan ismerem a szemet?! Ekkor villámként villan föl emlékezetemben a bornokának fenséges alakja, aki nagy karriert futott be: Thot. A szeme! De hogy kerül ide? És mennyire megöregedett! Éppen ezért mondom most neki suttogva:

– Drága papa, elég melegen öltöztél?

Mosolyog, és nyugtató kézmozdulattal legyint.

– Igen, igen, ne aggódj – mondja, mi pedig megkeresünk a pincében.

Az ellenség egyre közeledik, a város köré záródó gyűrű egyre sűrűsödik, a város köré záródó gyűrű egyre sűrűsödik, a város köré záródó gyűrű egyre sűrűsödik, a város köré záródó gyűrű egyre sűrűsödik.

Egy délután kinyílik az ajtó, és – Ima lép be. Csodálkozom rá a szememet. Hogy kerül ide, ráadásul ebben az időben? Átölelem, és megkérdem:

Ima mitől érkezik?

Ő válaszolva csodálkozó tekintetemet:

– Kérdés ez, mama? Hogy hogy miféle ruha ez? Mama, mintha először látnál benne! Repülő-egyenruha! Ugye?

– Álllok, mintha újabb álomból ébredtem volna fel. Igen,

– Egyenruhát visel. És ő az én drága, egyetlen gyer-

– Tudom, hogy Ima. Hiszen ismerem! Ima! Tényleg

– Papi ruhájában látom. Ő mutatta meg a koncentrációs

– Már akkoriban is ez az acélos kisugárzás jellemezte.

– Azonban nem ismer fel engem, úgy tesz, mintha sem-

– Jönne a templomhoz:

– mondja, az egységemet másik helyre vezényelték,

– Repülőnk már nem maradhatnak ezen a repülőtéren.

– A repülőnket lebombáznák. Kiköltözünk valahová vidékre.

– Amikor látjuk viszont egymást.

– Vanmarokként fogja össze az ijedség. Már hozzászok-

– Na, hogy fiam állandó veszélyben van. Amikor repülő-

– Éreztem, mintha agyonvágtak volna. Azzal az érzéssel

– A szobában, hogy mindez csak rémálom... Hogyan

– Áldom, hogy az anyák fiaikat, egészséges, fiatal, életerős

– Meghalatba küldik? Csak valamilyen rémálomban ala-

– Éppen az emberek odáig, hogy a legszörnyűsegebb

– Gyilkolják le egymást, és éppen az utódok nemzésére

– Egészebb, legegészebb fiatal férfiakat küldik a ha-

– Éppen először áldozatul, mivel csak ők „alkalmasak” a

– A gyenge, beteg férfiak otthon maradnak, és így rájuk

– A nemzés, míg az egészséges fiatal emberek legna-

– Életét veszti a háborúban. Ez a legbiztosabb módszer

– Emberség elcsúszásához. Az emberiség pedig már olyan

– Éppen, hogy fel sem ismeri ezt az igazságot! A vak gyűlö-

– Éppen, hogy a legbiztosabb módszer, legerősebb

– Éppen, hogy a legbiztosabb módszer, legerősebb

– Éppen, hogy a legbiztosabb módszer, legerősebb

– Éppen, hogy a legbiztosabb módszer, legerősebb

– Éppen, hogy a legbiztosabb módszer, legerősebb

bármilyen történik is, az jó, mivel *Isten* akarta úgy. Kiegyenlítés! Minden, ami történik, csak az elvesztett egyensúly, az elvesztett paradicsom felé való törekvés! Drága mesterem, Ptahhotep ezen szavai és az összes tanítása, amelyben a nagy piramis belsejében részesített, olyan mélyen belém ivódta, hogy még akkor is volt erőm életem folytatásához és mindennapos kötelességeim teljesítéséhez, amikor folyamatosan annak tudatától szenvedtem, hogy fiam csak egyike azon millióknak, akik élő céltáblaként vesznek részt az értelmetlen öldöklésben.

Most azonban tudom, hogy elszakadunk egymástól, ha elhagyja a fővárost, mivel már nem sok hiányzik ahhoz, hogy azt az ellenség teljesen körbekerítse. Az pedig, hogy *ő* vagy *mi* kerülünk ki élve ebből a tömeggyilkosságból, és hogy életünkben valaha is viszontlátjuk-e még egymást, aligha megválaszolható kérdés...

Mégsem engedhetem, hogy ez fájdalmat okozzon, mert senkihez nem kötődhetek! Ebben a fiatalemberben – akit újrászületése érdekében a szívem alatt hordoztam, és aki most a fiam – nem a testét, nem a megjelenését szeretem, hanem a benne lakozó *Istent*! Ahogy az összes egyén, állat vagy növény testét, sőt még magát a holt anyagot is, az *ő* testét is isteni *önnönvalója* építette fel, hogy rajta keresztül megnyilvánulhasson. Így az *ő* egyéniségében, szép testében is a személytelen isteni megnyilvánulását szeretem. Az egész *világmindenség az egyetlen és egyedüli Isten* megnyilvánulása, akkor miért remegek most attól való félelmemben, hogy esetleg *Istennek* ezt a megnyilvánulását elvesztem, és nem láthatom viszont többé? Azért, mert húsa az én húsom, és vére az én vérem! *Én* és az *ő* éne viszont ugyanaz az *én* – ugyanaz az *önnönvaló* –, se nem hús, se nem vér. Nem azonosulhatok a testtel. *Önnönvaló*ig kell eljutnom, teljes mértékben tudatosulnom, és akkor fiam *önnönvalójával*, egyben az egész *világmindenség önnönvalójával* is azonosává válok, és már semmit és senkit nem veszíthetek el! Nem tehetek különbséget a között, hogy vér szerint hozzám közel álló vagy teljesen idegen emberek veszítik-e el az életüket, mert egy-egy élőlény halálakor *Istennek* mindig ugyanaz az *önnönvalója* cserél testet, legyen szó egyetlen gyermekem, vagy egy idegen ember testéről. Húsomat és véretem, amely most olyan elviselhetetlen fájdalmat okoz ne-

kem, teljesen le kell győződnöm... Ó, Istenem! Adj erőt, hogy kiálljam ezt a próbatételt! Adj erőt, hogy *a minden-tudat elérése nélkül is* úgy cselekedjek, *mintha* ebben az isteni tudati állapotban hoznám meg döntéseimet!

Remegő térdrel lépek a fiamhoz, átölelem, és így szólok hozzá:

– Drága kisfiam, egyetlen, drága gyermekem, *Isten* legyen veled! Imáimba foglalom a nevedet. *Isten* sem téged, sem minket nem fog elhagyni. Ne felejtse el, hogy minden elmúlik, csak az igazi szeretet marad meg mindörökre. Most is azért szeretjük egymást, mert *Istenben* egyek vagyunk, és ez a lelki egység – ez a valódi szeretet – hozott minket össze itt a Földön. Nem veszíthetjük el egymást! Újra találkozni fogunk, ha nem ebben, akkor a következő életünkben, vagy az élet valamilyen más formájában. Bárhová kerülünk is, a szeretet újra egymáshoz fog minket vezetni. Éljen boldogan, kedvesem, drága, egyetlen gyermekem, és a nehéz órákban mindig kapaszkodj ebbe a mögöttünk álló, láthatatlan hatalomba, amely soha nem hagy el minket, akit *mi Istennek* nevezünk!

Egyikünk sem sírja el magát. Hosszan, nagyon hosszan öleljük egymást, megcsókolom tiszta homlokát, *ő* pedig a mellére szorít, majd elmegy. Még utánaintek az ablakból, *ő* visszamosolyog rám, majd eltűnik.

Ma este ünnepeljük a karácsonyt. Az ágyuk szünet nélkül dörögnek, mégis mindent előkészítünk, hogy a lehetőségekhez képest minél szebb legyen a szentesténk. Nekem mindegy lenne, mert az örökkévalóságban nincs karácsony, nincsenek munka- és ünnepnapok, számomra minden egyes nap ünnepnap, mivel *Isten* az örökkévalóságban soha nem szűnő ünnep. Férjem azonban szereti a szentestéket, boldog, ha meg tud lepni valamivel, és annak is örül, ha őt lepik meg. Már a szalonban díszíti a karácsonyfát, Bo-Ghar segít neki.

Bo-Ghar néhány hete lakik nálunk, ugyanis három hete már nem tud esténként hazautazni a bombázások miatt. A fiam megüresedett szobájában lakik.

Bo-Ghar több éve érkezett távoli hazájából, azzal a megbízatással, hogy ősei több ezer éves tanítását terjessze arról, hogyan állíthatja az ember a tudata szolgálatába a testét. Műtermem, amelyben nagy kő- és bronzkompozícióimat alkottam, üresen állt azóta, hogy a háború miatt nem tudtam a szükséges anyagokat beszerezni, így átadtam a helyiséget Bo-Gharnak, hogy ott tarthassa meg a tanfolyamait. Kezdetől fogva úgy viselkedett, mintha a gyermekünk lenne, most pedig a férjemmel a legnagyobb egyetértésben készíti elő a szentestét.

A szakácsnővel megpróbáljuk kiokoskodni, hogyan lehetne a nagy nehézségek árán beszerzett élelmiszerből másnapra valami „ünnepi” ételt készíteni. Ma ugyanis az egész család meghívást kapott édesapához.

Ekkor csöngetnek az ajtónkon. Az unokatestvérem lép be, sapadt arccal.

– Esther – szólal meg –, az ellenség körülkerítette a várost, és a csapatok meglepő módon nem a város másik oldaláról támadnak, ahonnan számítottunk rájuk, hanem éppen felénk közelednek. Édesapával voltam a városban, amikor édesanyát felhívtam, ő mondta nekem, hogy az ellenséges csapatok már elfoglalták a villánkat, és óriási tankokkal haladnak a belváros felé. Furcsa módon akkor még nem vágták el a telefonvezetékeket. Az ellenséges tankok és csapatok bármelyik pillanatban itt lehetnek. Készüljetek fel, nekem tovább kell mennem. Adieu – köszön el, és már távozik is.

A férjemhez szaladok, hogy közöljem vele a híreket, majd végigfutok az egész házban, hogy lánytestvéreimet, öcsémet, édesapámat és a házmester családját is értesítsem, hogy mindannyian tisztában legyenek a helyzetükkel.

Villánk lejtőn fekszik. Ablakainkból egészen távolra ellátunk, szemmel tarthatjuk a széles utat is abban az irányban, amelyből az ellenséges csapatok várhatók. Egyelőre még minden csendes. A férjem szerint még órákig eltarthat, amíg az ellenség eléri a házunkat, ezért azt javasolja, ünnepeljük meg most azonnal a szentestét, majd látogassuk meg lent édesapát, ahová egész családjunk meghívást kapott vacsorára. Nála mindannyian együtt leszünk, és kivárhatjuk a további fejleményeket.

Férjem meggyújtja a karácsonyfa gyertyáit. Én a fiamra gondolok, aki most talán légitámadásban vesz részt, és Istennek ajánlom őt. Megfogjuk egymás kezét, átnyújtjuk az ajándékokat, majd mindent otthagya lesietünk édesapához.

– Gyerekek – mondja édesapa –, együnk gyorsan, mert nem tudhatjuk, milyen hamar kell lemennünk a pincébe.

Leülünk. Anyám széke üresen marad – mint mindig, a halála óta. Tányérja helyén egy gyertya ég... Komolyan és csendben, de nyugodtan fogyasztjuk az ételt. Érezzük, sorsunk ünnepélyes komolyságú fordulópontja előtt állunk. Kihozzák a következő fogást. Ekkor egy bomba az ablakunkhoz egészen közel csapódik be. Erős detonáció. Egymásra nézünk.

– Együnk csak tovább – mondja édesapa –, talán még be tudjuk fejezni a vacsoránkat.

Olyan gyorsan eszünk, ahogyan csak tudunk, de a lövedékek egyre közelebb és egyre gyakrabban csapódnak be.

Csengetnek. A hatalmas szövetséges állam tisztjei állnak az ajtóban:

– A kertben ágyukat akarunk felállítani; csapatainkat itt, a házban szállásoljuk el. Adják át a lakások kulcsait.

A férjem feláll, és elkíséri a tiszteket. Ekkor feltűnően hangos robbanás rázza meg az egész házat, mintha földrengés lenne.

Néhány perc múlva visszajön a férjem.

– Édesapa – szólal meg –, az lenne a legjobb, ha lemennénk a pincébe. Egy lövedék csapódott be a garázsba. A központi kazán is leszakadt és elrepült, úgyhogy az egész fűtést azonnal le kell állítanunk, a vizet pedig le kell eresztenünk. Menjete le, a lakásban már nem vagytok biztonságban. Az ellenséges csapatoknak már itt kell lenniük a közelben. A tisztek szerint már a főút másik oldalán vannak. Nem fog már hosszú ideig tartani, mégis azzal kell számolnunk, hogy néhány napot a pincében kell eltöltenünk.

Édesapa komolyan és nyugodtan mondja:

– A nők és gyerekek azonnal menjenek le. Én befejezem a vacsorámat. Hozzátok a feketekávé.

Tudjuk, hogy édesapának nem lehet ellentmondani. A húgom feláll, karjába veszi a csecsemőt, én a kislány kezét fogom meg, a nő-

vérem pedig a kislányét, és lemegyünk az óvóhelyre. Az öcsém, a férjem és Bo-Ghar édesapával maradnak, ők is megisszák még a kávéjukat.

A detonációk egyre erősebbé válnak, a pincében minden egyes becsapódáskor érezzük, hogy a ház alapjaiban inog meg. Némi idő elteltével kinyílik az óvóhely vastag vasajtaja, és belépnek a férfiak. A férjem odajön hozzám, és halkán suttogja a fülembe, hogy a többiek ne hallják:

– Ágyúkat állítanak fel a kertünkben, és az utolsóig akarják tartani ezt az állást. Nem akarják feladni a várost. A házunk kulcsheyzetet foglal el. Ha az ellenséges csapatok beveszik, már nem lehet őket feltartóztatni egészen a folyóig. Élethalálharcra kell felkészülnünk. Remélem azonban, hogy nem fog sokáig tartani. Teljesen be vagyunk kerítve, és minden további ellenállás az egész város értelmetlen elpusztítását vonná maga után. Lehozom a matracainkat a házmeisterrel, hogy aludni tudjunk.

A leghosszabb éjszakát is felváltja egyszer a reggel, így ez az éjszaka is eltelik. A vasajtó még most is egyfolytában nyílik és csukódik. A férfiak ki-be járkálnak, és alkalmanként idegen katonák is bejönnek, hogy egy kicsit átmelegedjenek. Kint tizenöt fokos hideg van, és hóihar tombol. A pincében is hideg van, mindannyian bundákba burkolódzunk, és annyi ruhát viselünk magunkon, amennyit csak lehetséges. Már az egész házban nincs fűtés. A katonák egészen fiatal emberek, remegnek, sápadtak a hidegtől és a félelemtől. Félig még gyerekek, de az idősebb tisztesek goromba üvöltésekkel terelik őket a csatába. Szegény gyerekek! Nem idősebbek tizenhat-tizen-nyolc évesnél, és már kihajítják őket az otthonukból ebbe a tömegmészárlásba!

Megpróbálunk aludni valamennyit, de a csecsemő csontvelőt rázó hangerővel ordít és sikít. Az alvás szóba sem jöhet.

Reggel hirtelen belép édesapa, feltűnően sápadt arccal:

– Gyerekek, átlőtték a vízvezetékét. Nagyon takarékosan bánjatok a vízzel. Nincs semmi víz a házban – mondja, majd újra távozik.

Halljuk, hogy kint a férfiak arról tanácskoznak, hogyan juthatnánk vízhez. A vezetékekben rejtőző vizet az egész házban a kádakba engedjük, de az óvóhelyen is van tűzoltáshoz egy nagy fákád, tele vízzel. Ezt a régi, émelyítő szagú vizet igyuk? A húgom rám néz. Tudom, a csecsemőre gondol. A teje elapadt, amikor a férje eltűnt. Azóta főtt ételt kap a kisbaba. A főzéshez pedig vízre van szükség, és a kis üveget is mindig alaposan ki kell mosni. Suttogva mondom el a javaslatomat:

– Havazik, majd a hóból csinálunk vizet.

A férjem meghallja, amit mondok, és a pince előterébe hív.

– Van fogalmad arról, milyen kevés vizet lehet nyerni a hóból? A katonák az összes vizünket elveszik. Ha nem akarunk szomjjan halni, valahonnan vizet kell hoznunk. Éhezni hosszú ideig lehet, de víz hiányában a szív felmondja a szolgálatot. Vízre van szükségünk. Huszonhatan vagyunk felnőttek a házban, és víz nélkül még babot se tudunk főzni. – Megpróbálok vizet hozni a szomszédokból – mondja, és távozik.

Rövid idő múlva visszajön.

– Az egész utcában nincs víz. Vödörrel kell elmennünk a következő nagyobb utcáig, és onnan kell vizet hoznunk.

– Ne menj – kérlelem –, rettenetes lövöldözés folyik odakint, agyúkból, géppuskákból, repülőgépekről is lőnek. Eltalálhatnak. Maradj itt, és várj.

A férjem elmosolyodik:

– Ne légy gyerek. Azt hiszed, az első világháborúban vaktöltényekkel lőttek? Mégis itt vagyok. *Isten* nem hagy el. Mindig az történik, aminek történnie kell.

Átölelem, ő pedig eltűnik a pinceajtó mögött.

Visszamegyek az óvóhelyre, és leülök. Várok. Nyugodtan és a hidegben – várok. Ha *Isten* azt akarja, hogy a férjem visszajöjjön, akkor nem találják el. Ha eltalálják, akkor a dolgoknak úgy kellett történniük. „A dolgok soha nem a maguk valójában, csak a te gondolataidban jelenhetnek meg rossznak”, hallok egy belső hangot. Arra gondolok, hogy még több százezer, sőt millió asszony van az en helyzetemben, és imádkozik a férje életéért. Azok a férfiak is olyanok, mint az én férjem. Az, hogy az én személyiségem olyan

mélyen szereti az ő személyiségét, a mindenkiben meglévő ugyanazon önnönvaló megnyilvánulása, és ha két ember szereti egymást, akkor az *önnönvaló egységét* élik át tudatukban. Érzik, hogy összetartoznak, mivel egyek az *önnönvalóban*.

Csitítgatom reszkető szívemet, amely azonban nem szűnik meg reszketni:

– Nyugodj meg, verj csak szép lassan és szabályosan. Úgy, egészen lassan, lélegezz mélyebben, még mélyebben, még mélyebben, és nyugodj meg! Mindannyian levetjük egyszer a testünket; száz év múlva már mindegy lesz, ki távozott előbb.

Idő és tér, ezek az értelem által alkotott fogalmak, a szellem, az *önnönvaló* azonban az értelem, minden gondolat, az idő és a tér minden lehetséges fogalma fölött áll. Lélegezni, nyugodtan, szabályosan lélegezni, és semmire sem gondolni, csak lenni... semmire sem gondolni... csak lenni...

Nem tudom, mennyi ideje ülök már így ott, amikor a vasajtó hirtelen kinyílik, és megjelenik a férjem, tíz liter vízzel. Egy napra mindannyiunknak, a huszonhat embernek van vize... Nem állok föl, nem vetem magam a nyakába. Nem, *a nagy pillanatok mindig egészen egyszerűek!* Semmi sírás vagy szipogás, semmilyen nagy szó. Egy pillantást vet felém onnan, ahol az öcsémmel igazságosan kiosztja a vizet. Szemünkkel mindent elmondunk egymásnak. Gondolataimban ez jelenik meg: „Haladék! De meddig?”

A pincében ülünk, a sötétben, kint pedig szakadatlanul dörögnek a fegyverek. A talaj remeg alattunk, a padba kell kapaszkodnunk, hogy a robbanásoktól ne essünk a földre. Pergőtűz! Ágyúk dörögnek, tankok, repülőgépek dübörögnek tova, bombabecsapódások! Szünet nélküli pergőtűz! Mióta ülünk már a pincében? Teljesen elvesztettem az időérzékemet. A pincében soha nincs nappal, egyfolytában sötét van, csak tompa, gyenge fényt engedhetünk meg magunknak. Áram már régóta nincs, az olajjal pedig nagyon takarékosan kell bánnunk. Ha a lövöldözés néha egy-egy félórára abba marad, átmegyünk a másik pincehelyiségbe, hogy együnk valamit. Szerencsére mindannyian tartalékoltunk valamennyi élelmiszert.

Azonban gyakran kell hirtelen megszakítanunk az evést, és fejesztve visszamenekülnünk az óvóhelyre, mert a házat már erről az oldalról is erősen lövik. Minden találat után halljuk, amint téglák, gerendák és beomlott falszakaszok zuhannak rá a minket védelmező utolsó földmértegre. Soha nem tudjuk, vajon a következő telitalálatkor nem omlik-e az is be, maga alá temetve mindannyiunkat.

Egy napon fülsiketítő robajjal omlik be a szomszédos pincerész egyik fala. Később, amikor az állandó lövöldözés rövid időre alábbhagy, kimegyek a férjemmel megnézni, mi történt. A helyiség a pusztítás sivár képét mutatja. A pincefalban nagy lyuk tátong, vakító napfény áramlik be rajta, úgyhogy hunyorognom kell. Tégladarabok hevemek mindenfelé. A földön fadarabok, az ablak maradványai, mindent vastagon fed a pozdorjapor. Az egyik gerendán tyúk ül, az egyik lábára támaszkodva, olyan közömbösen, mintha mi sem történt volna. Édesapa háztartásához tartozik, az egyetlen életben maradt háziállat. Szegény pára! Milyen véleménye lehet rólunk, emberekről!

Néhány nap múlva a szakácsnő finom levest főz a tyúkból. Evés közben derül ki, hogy az állat súlyosan megsérült. A combcsontját atlótték, jó nagy darab hiányzott belőle. Ezért ült egy lábon. Milyen közömbösséggel tűrte a sérülését! Egy hanggal sem adott jelt a szenvedéséről.

A pincében ülünk. Soha nem marad abba a lövöldözés? Ölemben tartom a kisfiút. Testem hideg a halálfélelemtől, mert bármilyen nyugodtan néz is szembe a lélek a halállal, a test fellázad. Nem tudjuk, bomba fog-e megölni minket, vagy élve leszünk eltemetve, esetleg szomjan halunk. A kisfiú kérlel:

– Mesélj, Esther néni, kérlek, mondj egy mesét!

Én pedig szünet nélkül mesélek, hogy megnyugtassam. Egy kis antót tart a kezében, amelyet újra meg újra fel kell húznom. A kicsi szervezet valamilyen dalt játszik. Mi is az? Olyan ismerősen hangzik... Most ráismerek, ez Walt Disney filmjéből a kismalac dala: „Who is afraid of the big bad wolf...” Ó, micsoda szerencse, hogy a pincében sötét van! Senki nem látja, hogy egy pillanatra elvesztem

az önuralmamat, és könnyeim feltartóztathatatlanul végiggördülnek arcomon. *Istenem! Ó, Istenem!* Te mindenütt jelen vagy! Mindannyiunknak azt üzened, hogy nem kell félnünk!

– Esther néni, mesélj tovább, mi történt azután? Miért nem mesélsz? – elégedetlenkedik a kis Peter. A gyereket a szívemhez szorítom, és folytatom a mesét:

A kisgidák mamája azután visszajött, és...

A pergőtűz hosszú, hosszú órák után végre abbamarad. Mint mindennap, a férjem ma is kimegy, hogy vizet hozzon. Amikor visszajön, int nekem.

– Esther – szólít meg remegő hangon, és látom, hogy megrázó élmény hatása alatt áll –, fent jártam a lakásunkban. A szép bútorok, amelyeket magad faragtál, a szobraid, minden tönkrement. Az egyik szoba alja beszakadt, a többi helyiségnek egyáltalán nincs fala. Nincs többé otthonunk... – és az öregfiú kisgyerekként, sírva borul a vállamra.

Átölelem vastag télikabátjában.

– Ne sírj! Fő, hogy élünk! Hogy ép bőrrel megúsztuk ezt a rombolást! Szobrokat még csinálhatok. Minek törödsz az anyagi dolgokkal. Az élet mindenek fölött áll!

Nehezen csillapodik le.

– Annyira szerettem a szobraidat és az egész lakásunkat, most pedig minden odalett... minden odalett...

– Nem baj, egyszer ennek a pokolnak is vége szakad.

Fejemet egy pillanatra széles vállára hajtom. Átöleljük egymást, majd együtt visszamegyünk a sötét óvóhelyre. Nincs idő az érzelgős megnyilvánulásokra.

Bo-Ghar jelenik meg, és suttogva kérdezi:

– Mi történt? A lakásuk felől téglák és gerendák zörgését hallottuk.

Neki is elmondom, mit látott a férjem. Az egyébként mindig vidáman mosolygó, nyugodt Bo-Ghar most izgatottá válik:

– Felmegyek! Meg kell mentenem a jógáról szóló diáimat és a filmemet. Egész küldetésem, munkám megy veszendőbe, ha ezek megsemmisülnek. Megyek is.

– Bo-Ghar, nem mehatsz fel. Az ellenség mesterlövészekkel lövi a házunkat. Nem engedem meg, hogy felmenj.

Öcsém is meghallja párbeszédünket:

– Majd én elkísérem Bo-Ghart. Segítek neki – ígérkezik, és már el is hagyják a pincét... Feszülten várunk. Percek telnek el... már egy negyedóra, egy óra múlt el, mi pedig még mindig várunk.

Végül kinyílik az ajtó, és belép Bo-Ghar az öcsémmel. Piszkosak és porosak, de az arcuk sugárzik, és kezükben tartják a diákat és a filmtekercseket. Az öcsém elmeséli:

– Az összes fal beomlott, a szekrény a sarokban mégis állva maradt a padló vékony csíkján. Csakhogy alig tudtuk megközelíteni, mivel a padló helyén már csak vasgerendák maradtak. Arra is vigyáznunk kellett, hogy a mesterlövészek észre ne vegyenek. Ezért Bo-Gharral a gerendákon hason kúsztunk a szekrényhez, Bo-Ghar kiválogatta a romokban heverő bútorból a dobozokat, én pedig egyenként vettem át őket. Minden itt van!

Mindannyian örülünk, hogy ép bőrben visszaérkeztek. Bo-Ghar egy sarokban rejtje el a kincseit, ahol senki nem találhat rájuk. A következő pillanatban majdnem a földre vet minket egy iszonyatos erejű robbanás, amely az egész házat fülsiketítő robaj kíséretében rázza meg. Újabb borzalmas támadás! Halljuk a fölöttünk elmorajló repülőgépeket, bombák, kis és nagy kaliberű lövedékek záporoznak minden oldalról a házra. A robbanásokat egyre közelebből halljuk, és mindegyik után téglák, gerendák és törmelék zúdul a fejünk fölé a fedőrétegre. A lövések már olyan gyors egymásutánban követik egymást, mint a varrógép öltései. Minden pillanatban arra számítunk, hogy a következő becsapódás a fejünk fölötti utolsó fedelet is átszakítja, valamennyiünk halálát okozva. Némán ülünk, arcunkon hideg veríték – a halálfélelem szorításában vergődünk. Mennyi ideig tartanak még ki a falak? Azután borzalmas ütést érzünk, a talaj táncolni kezd alattunk, édesapám szobalánya idegösszeomlást kap, és sikítózni kezd. A személyzet többi női tagja is hangos jajgatásba kezd. Felállok, és amilyen hangosan csak tudok, elordítom magam:

– *Csönd! Nyugalom! Isten jelen van! Isten jelen van!*

Robbanást robbanás követ, alig hallják a hangomat, én azonban csak kiáltozom, teljes erővel kell ordítanom:

– *Isten jelen van! Mindenki gondoljon Istenre, senmi másra, csak Istenre! Isten velünk van! Isten! Isten!* – kiáltom, és lassan mindenki velem együtt kezdi ismételni:

– *Isten jelen van... Isten... Isten... Isten...*

Nem tudjuk, mennyi ideig tartott mindez... Lassan megenyhültek a támadások, a robbanások megfogyatkoztak, majd minden elcsendesedett. Halljuk, hogy kint a katonák valami nehezét cipelnek. Kimegyek. A lépcsőházban mozdulatlan testek hevernek. A kövön vértócsa. Felismerek néhány fiatal katonát, akik egy órával ezelőtt még a pincében melegedtek, és mindenfélét meséltek az otthonukról. A szülők! Már hiába várnak a gyermekükre. A fiam! Hol lehet szegény gyermek? A pokol melyik bugyrában?

Azután gyorsan étkezünk, ki akarjuk használni a lélegzetvételnél szünetet. Erősíteniünk kell testünk ellenálló képességét, amíg van még ennivalónk... Két férfi újra vízért megy...

Mióta ülünk itt a pincében? Hetek óta zúdul már ránk ez az ösztűz. A férjem így vélekedik:

– Doberdónál, az első világháborúban is ösztűz alatt álltunk, de negyvennyolc óránként váltottak minket. Úgy vélték, az idegek ennél többet nem viselnek el. Azt azonban soha nem gondoltam, hogy kisgyerekekkel és nőkkel, több héten keresztül, megszakítás, leváltás nélkül, ösztűzben fogok ülni.

Mindannyian bundába és vastag télikabátba burkolózva ülünk, egy ruhadarabot sem vettünk le magunkról, amióta lejöttünk. A kis Peter a karomban fekszik; az egyik kezemben tartom az ékszereimet és a pénzt tartalmazó ládikát, meg egy doboz kekszet, hogy a baba ehessen valamit, ha menekülnünk kell. Mindannyian ugrásra készen állunk. A szomszédos villát lángszórókkal égették fel. A férjem kiadta az utasítást: mindenkinek menekülésre készen kell állnia, mert nem tudhatjuk, mikor gyújtja fel az ellenség a házunkat, és kényszerít lángszórókkal menekülésre. De hová meneküljünk? Fogalmunk sincs. Csak előre, el innen. A szomszédot és a fiát ab-

ban a pillanatban lelőtték, ahogy megpróbálták kiszökni az égő házból. Csak az asszony menekült meg, a hasán kúszott el a negyedik villáig, ott befogadták.

Készenlétben állunk, várunk, a húgom a csecsemőjével a karjában... Fehér hajú édesapám a nagy fekete bundájában, a nővérem családja, az öcsém, a személyzet, mindannyian feszültségben, legfontosabb dolgaikat a kezükben tartva.

Azután rövid időre minden elcsendesedik. Kicsit aludni szeretnénk. Idegeimet tűz emészti, fejemben a teljes káosz uralkodik. Lehunynom a szemem, megpróbálom a tudatomat visszahúzni, hogy aludhassak egy keveset. A csecsemő ekkor szokása szerint velőt rázó sikollyal ordít fel. A húgom megpróbálja karjaiban ringatva csillagítani, de a kisgyerek csak ordít, szünet nélkül csak ordít... Ekkor elveszem tőle a kisbabát, mindent megpróbálok, de az csak bömböl, kétségbeesetten, egyre csak bömböl... Visszaadom a gyereket a húgomnak, de a sírás nem marad abba.

Bo-Ghar ekkor a sötétben a húgomhoz vergődik, kezébe veszi a csecsemőt, és egy, a hazájából származó dalt kezd dúdolni, amellyel országában a kígyókat bűvölik. A gyerek pillanatok alatt megnyugszik, beáll a csend. Azonnal, ott ültünkben elalszunk. Csak Bo-Ghar tartja karjában a csecsemőt, és dúdol.

Újabb napok telnek el – vagy talán hetek? Már nem kérdezzük meg egymástól. A férjem egy fal oltalmában gyűjt havat, behozza a vödört, majd egy másik pincehelyiségben megborotválik. Nem adja föl a szokásait. A többi férfi már mind bajszos és szakállt növesztett. Csak férjem és Bo-Ghar borotválikoznak mindennap ebben a pokolban.

Azután csatlakozik hozzánk a férjem, újabb támadás, a szenvedés nehéz órája kezdődik. A húgom behozza a kisgyerek üvegét, és inni ad neki. Mindennap négyszer felmegy a lakásába, és mialatt golyók csapódnak be körülötte, ő főz a gyerekeknek. Miután a csecsemő megitta az üveg tartalmát, a húgom odajön hozzám, és szokása szerint ma is megkérdezi:

– Szerinted vége van már?

– Nem – suttogom –, érzem, nem fejeződött még be.

A következő pillanatban egy lövedék közvetlenül a fejünk fölött csapódik be, minden recseg, ropog, majd halljuk, amint téglák zuhannak le. A pince fedele megint kitarzott. De meddig még? Csendben maradunk, én pedig megkérdem magamban *Istent*:

– Fel kell készülnöm a halálra? Az áll a horoszkópomban, hogy egy épület összeomlásakor halok meg. Ez most fog bekövetkezni? Meghalok, vagy küzdjek tovább az életért?

Ekkor hirtelen egy kép jelenik meg előttem a sötétben: egy apró domb, azon kis lánggal égő gyertyácska, olyan kicsi, mint egy karácsonygyertya. A dombocska ekkor a szemem láttára nőni kezd, és nagy, smaragdzöld fűvel borított dombbá válik, a gyertya pedig nagy, ragyogó lánggal égő fáklává alakul át!

A kép eltűnik, de már tudom, nem fogok meghalni, mert fáklává kell változnom, fényt kell hoznom az embereknek, *fényt, fényt!*

Éjszaka a csecsemő szünet nélkül sír, amíg Bo-Ghar meg nem nyugtatja. Aludni próbálunk, de ekkor a közvetlen közelünkben lövedék robban, majd jéghideg levegőáramlatot érzek. A férfiak felugranak, hogy kiderítsék, mi történt. Az eddig oltalmazó pincefal beomlott. Nagy lyuk tátong előttünk, mindannyian a következő támadásra gondolunk... Várunk. Odasúgom a hűgomnak:

– Most már vége van. Hajnalban elesik a villánk.

– Igen – válaszol –, én is érzem. Lehet, hogy mindannyian meghalunk.

A férjem a fülemben suttogja:

– Ma öt hete, hogy itt ülünk az óvóhelyen...

Különös módon az ellenség ma nem ágyúkkal lő. Bombák sem hullanak. Csak a golyószórók szünet nélküli kattogását hallani. A férjem mellettem ül, és suttogva szól hozzám:

– Ez azt jelenti, hogy a gyalogság már előttünk áll. Nem lőnek ágyúból, különben a saját embereiket találnák el. Az ellenséges csapatok bármely pillanatban behatolhatnak a házunkba.

Délután kimegyek megnézni, hol lehet édesapa. Amint kilépek a pinceajtón, a ház bejáratán keresztül észreveszem, hogy a szomszéd-

dos, kiégett villa felől fehérbe öltözött, idegen katonák futnak felénk.

– Édesapa, édesapa és mindenki – kiáltok körbe –, itt van az ellenség!

Mindannyian berohanunk, és már ránk is törnek a kibiztosított fegyvereket szorongató, idegen katonák.

Halálos csönd! Egy pillanatig szótlánul nézünk egymásra. Az az érzés fog el, mintha megállt volna az idő...

Az összes katona bő, fehér köpenyt visel, kint mindent hó takar. Úgy néznek ki, mint bölcsődében játszadozó gyerekek.

Az első katona ekkor érthetetlen szót ejt ki száján, és a nőkre mutat. Megértjük, hogy jobbra kell állnunk. Újabb érthetetlen szó, majd a férfiakra mutat, akiknek egy katona kíséretében azonnal el kell vonulniuk. Búcsúzásra sincs időnk. A férfiak elmennek, mi, nők pedig egyedül maradunk az idegen katonákkal. A pince összes sarkát kibiztosított gépfegyverrel kutatják át, elrejtőzött katonák után kutatva. Közben egy fiatal katona lép a gyerekkocsihoz, ahol a csecsemő fekszik és alszik nyugodtan. Ránéz a gyermekre. Könnyek szöknek a szemébe, és végtelen gyengésséggel mond egy idegen szót, amelyet mégis megértünk: „kisgyerek...”; majd ránk néz, kezével a hazája irányába mutat, így juttatja tudomásunkra, hogy otthon neki is van „kisgyereke”...

Megnyugodva veszem tudomásul, hogy ezek a katonák jószívű emberek.

Egy tiszt lép be, leül az egyik székre, és egy európai nyelven szólal meg:

– Nem fogunk ártani önöknek, a mára már kiirtott uralkodó osztály fiaiból álló rohamosztaghoz tartozunk. Vigyázzanak azonban, nekünk tovább kell vonulnunk, és minket a katonák egészen más fajtája fog követni. Vigyázzanak!

Késő délután újra megszólalnak a fegyverek. Most már nem az ellenséges csapatok lőnek ránk, hanem a saját hadseregünk, amely megpróbálja visszahódítani a házat. Újra a sötét pincében ülünk, és a vastag pincefalon keresztül is halljuk, milyen borzasztó éjszakai harc folyik kint az utcán. Hirtelen fülsiketítő robbanás zaja rázza meg a levegőt, hideg áramlat csapja meg arcunkat. A robbanás az

utca felé feltépte a pinceablakot a vastag, vasból készült ablaktáblával együtt. A nyitott ablakon át csak úgy záporoznak befelé a lövedékek. Felugrunk, a falhoz lapulunk, de a pincében nem tudunk többé szabadon mozogni. A helyzet életveszélyes, minden lépés a halált jelentheti. Az ablaktáblát *be kell csukni!*

Körülnézek. A nők a gyerekekkel igyekeznek a fal mentén a fedezéket jelentő ablak mellé húzódni. Ha valaki az ablakban mutatkozik, azonnal megszólalnak kint a golyószórók. A helyzet tarthatatlan. Az ablaktáblát *be kell csukni!!*

Különös hidegség áraszt el. Minden idegszálam olyan hideg, mintha megfagyott volna, már egyáltalán nem érzem a testemet. „Félelem?” – teszem fel magamnak a kérdést. Nem! Ki érezzen félelmet a bensőmben, ha én nem is létezem? Csak azt tudom, hogy *nekem* kell becsuknom a vasablakot! Mégis kíváncsian szemlélem magamat; mit érzek, mit élek át ebben a helyzetben? Hogyan reagál az ember természete, ha akaratlanul hőssé kell válnia?!...

Az óvópince sarkában elcsorbult fogantyús turistabot áll. A hasamra fekszem, és lassan, nagyon óvatosan a bothoz kúszom, megragadom az alsó végénél, majd hason kúszom tovább az ablakig. Közben furcsa gondolat villan át a tudatomon: *a piramisokban a jelölteknek ki kellett állniuk a „halálmegvetés” próbáját. Lehet, hogy most ugyanazt a próbát állom ki itt, az óvóhelyen? Mindez talán csak álom, a piramisban kapott beavatásom alatt?*

Miközben a hasamon kúszom óvatosan az ablaknyílás felé, értelmem így válaszol:

– Igen, a piramis belsejében könnyű dolguk volt a jelölteknek! Tudták, hogy csak a beavatás egyik próbatételéről van szó. Ezek a golyók azonban nem holmi álom kellékei! Ezek valóban ölnek! Hány fiatal katona lelte már itt a halálát!

Az ablaktáblát mégis *be kell csukni, méghozzá éppen ezért!*

A földre kuporodom, majd a botot készenlétben tartva hirtelen felegyenesedem, karomat a bottal kidugom az ablakon, majd, mivel az ablaktábla teljesen a külső falhoz csapódtak, egész felsőtestemmel ki kell hajolnom, amíg az ablaktábla szélét el nem érem a bot csorba végével. Egyre tovább kell nyújtóznom, már úgy érzem, mintha az egész testem megnyúlna, végül elkapom az ablaktábla

szélét, és lassan, de biztosan behúzom. Most a lánytestvéreim is a segítségemre sietnek, hogy a nehéz táblákat újra a helyükre kényszerítsük, majd alaposan elreteszeliük.

Így, készen is vagyunk! Egészen egyszerű volt. Semmi izgatottság, semmi színpadias jelenet. Feltűnő, hogy a mesterlövészek, akik addig golyózáport zúdítottak a túloldaltól az ablakunkra, egyetlen lövést sem adtak le rám. Talán valami akadályozta őket; esetleg azért nem lőttek, mert látták, hogy nő vagyok?

– Esther néni, mesélj tovább... – szólal meg a kis Peter, én pedig továbbmesélem a végtelen történeteket...

Nekiünk, nőknek másnap el kellett menekülnünk az összeomlott házból, egy leírhatatlan szörnyűségekkel teli, iszonyatos éjszakát követően. Annak az éjszakának a képeiről alig tudom elhinni, hogy a valóság részei voltak. Egy ország meghódítása hasonlatos a férfiúi és a női erő összecsapásához, a *kierőszakolt nászhoz*. Az egyik ország meghódítja a másikat, behatol a testébe, vér folyik, számtalan lakos veszt a megerőszakolt test sejtjeként életét, és ebből a találkozásból mégis új élet születik, új világ, új teremtés. A találkozás iszonyatos és erőszakos, mint általában az új élet nemzése. A természet azonban előre néz, célja az új élet létrehozása, s ezért a célért számtalan sejtet és élőlényt áldoz fel. A két ország, a hódító és a legyőzött bensőséges találkozásából új élet fakad, a szellemi és az anyagi síkon egyaránt. Két faj házasságából új kultúra születik. A két ország testi sejtjei is összekeverednek azonban, és új utódok jönnek létre, akik mindkét faj vonásait magukban hordozzák, és kifejezésre juttatják. A természet köztes fajokat, átmeneti egyedeket hoz létre, hogy a fajok és az országok közötti, nehezen áthágható korlátokat enyhítse és áthidalja.

Ezt az igazságot ott, a szétlőtt ház óvópincéjében kellett belátnom, azon az éjszakán. Látnom és tapasztalnom kellett, mennyire iszonyatos és milyen sok egyéni tragédiát okoz a két ország közötti erőszakos nász. Engem *Ima* mentett meg attól a sorstól, amely ezen az éjszakán majdnem minden nő osztályrészéül jutott! Amikor egy katona felrántott az óvóhelyiség sarkában lévő fekhelyemről, és azt akarta, hogy kövessem, törve mondtam el a következőket az ő nyelvén:

– Én – anya, fiú háborúban – neked is otthon anya, hagyj...

A szegény, „harci pirulákkal” megmérgezett fiatal katona rézségségről árulkodó szemében a megértés kifejezése lobbant fel, láttam, hogy *kénytelen* az anyjára gondolni. Haragosan lökött vissza a fekhelyemre, majd kirohant.

Másnap reggel egy belső hang kényszerített minket a romok elhagyására. Igen, útmutatásban részesültünk, amely kifürkészhetetlen okokból megmentett minket attól a sorstól, amely a házunk romjai között maradó asszonyokra kivétel nélkül várt az elkövetkező éjszakán!

Minden úgy zajlik le, mint egy kaotikus álomban.

Az öt hétig tartó sötétségből hirtelen vakító napfénybe futunk ki, megtántorodunk az erős fényben, szemünk alig tud hozzászokni a ragyogáshoz. Még egy pillantást vetek szép, nagy villánkra: romhalmaz, egymásra hányt, összetört gerendák tömege! Futva kerülgünk az úton heverő hullákat és romokat, a lépcsőhöz szaladunk, látom, amint a húgom egyensúlyát veszítve leesik a lépcsőn, karjában a csecsemővel, odaugrom, felrántom, magam is elesem a kisfiúval együtt, akit kézen fogva vezetek: a hó alatt drótakadályok rejtőznek! Megpróbálunk átvégődni a gyerekekkel együtt. Ekkor a ház egyik mélyedéséből az ellenséges hadsereg egy idősebb katonája lép elő, áttemeli a kisfiút a drótakadályon, és segít nekünk, gyerekeknek és nőknek, átjutni a túloldalra. Én kerülök sorra utoljára. Nem tudunk beszélni a katonával, nem értenénk meg egymást, de egymás szemébe nézünk, és bensőségesen, szívből jövően szorítom meg őszinte kezét. Ő is viszonozza a kézszorítást. Azután ciccakban haladunk tovább, ahogy éppen fedezéket találunk az állandóan robbanó aknákkal és becsapódó lövedékekkel szemben. A gyerekek teli torokból üvöltönek, a kis Petert, aki a szörnyű hidegben, a hóban már nem tud járni, a földön fekvő vonszolom magam után, mivel már képtelen vagyok a karomban tartani. Néha megállunk egy-egy erkély alatt, hogy lélegzethez jussunk, és leheletünkkel melegítjük fel a gyerekek kezét, majd továbbmegyünk, valahová, valami belső erő által vezérelve...

A történet mesébe illő folytatása, hogy végül befogadnak minket egy házba, ahol az ellenséges hadsereg egy jóindulatú tizedese a ka-

tonatársai erőszakos megnyilvánulásaitól megvéd minket. Összebarátkozunk, ő pedig egy alkalommal így szól hozzám:

– Mama, vigyázz! Egy jó katona, *tíz* rossz katona! A seregünkben nem mindenki olyan, mint én, hogy védelmembe veszek titeket. Vigyázz, amikor nekem tovább kell mennem!

Igen, tudjuk, hogy nem minden ellenséges katona ilyen ember-séges! Az első éjszaka élményein már túl vagyunk, és azokat semmi sem törölheti ki az emlékezetünkéből!

A férfiak pedig eltűntek... Csak édesapámat találtuk meg hamarosan, Istennek hála. Az idős úr nyugodtan, az izgatottság minden jele nélkül, az állandó ágyúzásról tudomást sem véve sétált végig ezen a tömegmészárláson, és miközben mindenütt loptak, mindent, amit csak ember magán hordhatott, bundát, kabátot, kesztyűt, pénzt, órát, tollat, édesapám úgy érkezett meg az egyik régi barátnője otthonába, hogy egyetlen katona sem nyúlt hozzá. Tekintélyt parancsoló kisugárzása még az ellenséges katonákra is kihatott, és visszatartotta őket.

Azután, néhány nap múlva, valaki kopogtat az idegen ház ajtaján, ahol tizennégyen élünk együtt, katonák és mi, nők a gyerekekkel: Bo-Ghar áll a küszöbön, elrongyolódott ruhában, vérző lábbal. Csoda, hogy mindazok után, amin keresztülment, még egyáltalán életben van. A szomszédok mondták el neki, merre menekültünk. Újra ránk talált...

Néhány nap elteltével az öcsém is megérkezik, hasonlóképpen rossz bőrben, neki is több száz kilométert kellett megtennie ebben az időben. Valahol talált két ballábas félcipőt. Megszokott méltóságával hordja a két ballábas cipőt. Fő, hogy életben van...

Csak a férjemről nem érkezik hír. Nem megy ki a fejemből, hogy egy napon, egy látomásban, az országúton láttam tehetetlenül a hóban heverni... Mi történhetett vele?

Hosszú hetek, hosszú, hiábavaló várakozás után végre rátalálok súlyosan sérült férjemre egy könyörületes paraszt házában. A látomásom nem csalt meg...

Hetek, hónapok telnek el. Éhezünk, és nem tudjuk, mit eszünk másnap. Egy napon azonban végre befejeződik a háború!

Megpróbáljuk romba dönt házunk néhány szobáját újra lakhatóvá tenni. Bo-Gharral együtt éjt nappallá téve dolgozom, hogy inséges helyzetünkben valami ennivalóhoz jussunk. A férjemnek hosszú hónapokon keresztül kell ágyban maradnia, amíg annyira felépül, hogy két botal már óvatosan járni képes. Milyen jó, hogy kitanultam a szobrászmesterséget! Kőművesmunkát végzek, elhagyott falszakaszokból emelek ki ajtókat, és ott helyezem be őket újra, ahol szükség van rájuk. Ablaktáblákat állítunk össze, és az üveg pótlásaként vastag csomagolópapírt ragasztunk rájuk. A romok közül tíz körmünkkel kaparjuk ki a még használható konyhai edényeket, néhány serpenyőt, elcsorbult evőeszközt. Bo-Ghar és én több mázsa szenet cipelünk haza, a kölcsönzött kocsit úgy húzzuk, mint két szorgalmas paci. Csak az kellemetlen, hogy ha lefelé haladunk, a kocsi mindig a hátunkhoz nyomódik, alig tudjuk visszatartani; amikor viszont hegynek föl cipekedünk, utolsó erőnket kell összehoznunk, hogy a rakományt húzzuk és nyomjuk, inígnem végre egyenes útszakaszra érünk, ahol megkönnyebbülten és boldogan ügetünk tovább. Azután takarítunk, és a bútormaradványokból új bútorokat állítunk össze. Kalapácsolunk és szögelünk, míg végül régi otthonunk romjain újra megnyithatjuk „jógaiskolánkat”. Bo-Ghar vezeti a testi gyakorlatokat, amelyeket Mentuptahtól tanult, én pedig elméleti képzést adok mindabból, amire Egyiptomban Pthahotep oktatott.

Újból hónapok telnek el. Az élelem beszerzésével kapcsolatos gondjaink lassan enyhülnek. Azok a tanítványaink, akiknek vidéki rokonaik vannak, gyakran hoznak egy-egy maroknyi lisztet, néhány szem burgonyát, tojást, alkalmanként még egy kis vajat is.

Csak a fiamról nem kapok értesítést...

Másfél év elteltével csöngetnek. Ajtót nyitok – és lina áll előttem!

Az hittem, ilyen esetekben anya és fia hangos kiáltással, a viszontlátás könnyei között borulnak egymás nyakába. De nem! Meglepődve nézek végig rajta, majd komolyan és csendben átöleljük egymást. Azért fellelegzek: él, és nem vált nyomorékká. Csak a szép, magas homlokán áthúzódó sebhely tanúskodik arról, hogy a repülőgéppel lezuhant.

Mégis megrémülök! Ismerem Imát, tudom, ebben az országban nincs helye. Itt a nyers erőszak, a tehetségtelenség és a közönségség, a kaosz szelleme uralkodik! Egy ember pedig csak akkor képes mindezt komolyabb károsodás nélkül átvészelni, ha az Istenben való teljes bizalom mellett képes a belső nyugalomát megőrizni és – hallgatni! Ima azonban nem fog hallgatni! Nem érti, hogy most nem a templomban vagyunk, ahol az őszinteség, az önzetlenség és a szeretet uralkodik, ahol mindenki kifejtheti az álláspontját, annak veszélye nélkül, hogy félreértik. Ima nem fogja megtalálni a helyét ebben a világban. Nem fogja eltűrni a jogtalanságokat, és fel akarja majd venni a küzdelmet az itt uralkodó alvilági szellemiség ellen. A jelek szerint elfelejtette, *ki is valójában*, de megtartotta magas erkölcsiségét, becsületességét és bátorságát, és azt hiszi, ugyanezt az ember fiaitól is elvárhatja. Hinni *akar az emberekben*, és lelke mélyébe vésődött megingathatatlan istenhítet a tudatalattijába számúzi.

Egyik csalódásból a másikba kell esnie. Miért szorítja háttérbe az istenhítet? Miért nem *akar* többé *Istenben* hinni? Ezért nincs elegendő önbizalma sem! Látom, hogy súlyos lelki törést szenvedett, de mikor és hol? És miért nyomaszt az a különös érzés, hogy *én* idéztem elő ezt a lelki törést, amely valamilyen borzalmas csalódás formájában jelentkezett? Tudom, hogy a bizalmát valahol és valamikor *miattam* veszítette el, de hiába keresem ennek az okát. Csak azt tudom, teljes mértékben tudatában vagyok, hogy nekem kell őt Istenhez visszavezetnem, ezért lett a fiam. *Nekem* kell felébresztenem önbizalmát, amely az *Istenbe vetett bizalommal* azonos, nekem kell elérnem, hogy istenhite tudatosuljon, mivel az én hibámból veszítette el. Fel kell ismernie, hogy az *irányomban* érzett mély szeretete és bizalma csak lelke tudatosulatlan részében hordozott istenhitének kivetülése. Tudnia kell, hogy minden emberben magát *Istent* kell felismernie és szeretnie. Az egyéniség csak burok, *maszk*, amelyen keresztül *Isten* megnyilvánul. Tisztában kell lennie azzal, hogy amit egy embertársában szeret, amit egy embertársában szépnek, jónak és igaznak talál, az Isten, nem az egyéniség. Mindez rám is vonatkozik, akit pedig itt a Földön – ezt tudom – a legjobban szeret! Ezt a szeretetét Istenhez kell visszavezetnem. Be kell látnia, hogy *bennem* is *Istent* szereti, és az én egyéniségem is csak eszköz, ame-

lyen keresztül *Isten az anyai szeretet formájában* nyilatkozik meg. Tudnia kell, hogy az őt szerető összes ember esetében – így az enyémben is – Isten szereti őt, nem az egyén. Akkor engem és mindenki mást, de saját magát is jobban meg fogja érteni, és nem lesz kitéve több csalódásnak!

Eljön az az éjszaka is, amikor egyetlen gyermekem, az a lény, akihez a Földön a legerősebb szeretet fűz, fűtetlen szobában lakik, amikor kint szokatlanul hideg a tél, a hőmérő hetek óta mínusz húsz fokot mutat. Alig van mit ennie, és még egy meleg takarója sincs. Könnyen szerezhetnék számára fűtött szobát, adhatnék neki enni, és mindennel elláthatnám, amire csak szüksége van. Azonban ezt nem tehetem meg! *Inkább a teste menjen tönkre, mint hogy a lelke vesszen el! A szeretet parancsára kell kíméletlennek lennem vele szemben!*

A sötétben térdelék az ágyamban, és Istenhez beszélek:

– Légy vele, *Istenem*, és engedd meg, hogy visszataláljon *Hozzád* és önmagához. Engedd meg, hogy rátaláljon a hozzád vezető útra, és soha többé ne térjen le róla! Ébreszd őt fel, ébreszd fel *magadat* benne, *Istenem*, mert benne is *Te* lakozol, és *Neked* kell benne felébredned ahhoz, hogy ő felébredjen, mert az én erőm nem elegendő már. Magának kell tudatosulnia, különben elvész, és *Te* ismered az egyetlen lehetőséget arra, hogy *téged*, *Uram*, *Istenem*, *magában* újra felismerjen. Most úgy érzi, *mindenki* magára hagyta, meggyőződése, hogy még én is elhagytam. Mindenkiben csalódnia kell, mindenkit fel kell adnia annak érdekében, hogy *téged* megtaláljon, hogy újra *Benned* tudatosuljon, hogy *öntudatra* ébredjen! *Te* tudod, *Istenem*, hogy a megmentése érdekében nem látok más kiutat. Szeretetemet nem tudom, és nem is szabad kimutatnom iránta. A maga erejéből kell visszatalálnia *hozzád*. Én csak gyenge ember vagyok, *uram*, *Te* viszont *Isten* vagy, maga a *szeretet*, *Te* jobban szereted őt, mint ahogy én tudnám valaha is szeretni, *Te*, *Istenem*, mindig vele vagy, és mivel nekem most ilyen kíméletlennek kell lennem vele szemben, *Te* szeresd őt *isteni szereteteddel*! Vigyázz rá, óvd meg attól, hogy e küzdelem során, amikor ezeket a nehéz próbatételeket kell kiállnia, végérvényesen elveszítse az egészségét. Tudod, hogy az egészsége ellen is azért vétkezik, mert nincs önbi-

zalma, mert lelkének tudatosulatlan részével meg akar halni, meg akarja magát semmisíteni. Óvd meg őt, nyisd fel lelki szemét, és ne hagyd magára... *ne hagyd magára... ne hagyd magára...*

Ez így ismétlődött éjszakáról éjszakára.

Egy éjszaka, amint a sötétben térdelek az ágyamon, és belsőmben felkészülök, hogy *Istennel* beszéljek a gyermekemről, különös dolog történik: a legnagyobb megrökönyödésemre szürkületi fény kezd szétáradni. Egyre világosabb lesz, és az erősödő fényben különös táj bontakozik ki előttem. Egy magas hegyet látok, amelyre keskeny, meredek és göröngyös ösvény vezet fel. Tudom, ez az ösvény a célhoz – *Istenhez* – vezet. Habozás nélkül indulok el rajta.

Az ösvény barátságos vidéken át visz a magasba. Fáradhatatlanul gyalogolok felfelé, egyre magasabbra, míg az üde, zöld vidéket már magam mögött tudom, és magaslati, megműveletlen területre jutok.

Az út egyre meredekebb, egyre keskenyebb és göröngyösebb, én viszont meglepő könnyedséggel haladok előre, szinte lebegek felfelé.

A lakott területet magam mögött hagyom, látókörom kitágul, mindent messze magam alatt látok. Azonban nincs idő a szemlélődésre, folytatom utamat. Sok kanyarulat után a keskeny ösvény hét lépcsőfokból álló rövid lépcsőnél végződik, amelynek minden egyes foka még egyszer olyan magas, mint a megelőző.

Egészen egyedül állok a kristálytisza égbolt alatt a hét lépcsőfok előtt, és tudom, fel kell mennem.

Mélyet sóhajtok, és bizodalमत azokba a képességeimbe vetem, amelyekkel a teremtet minden gyermekét ellátta, és amelyek most, a végtelenül hosszúnak tetsző út során csodálatos módon nem fogytak meg, hanem éppen ellenkezőleg, gyarapodtak. Elindulok a lépcsőn.

Az első fok alacsony. A *testem súlyát* kell legyőznöm, hogy ráléphessek. Ezt könnyedén megteszem.

A második fokozat valamivel magasabb, és kiváltja testem ellenállását. A *test erőit* azonban már régen legyőztem, így ez a fokozat sem okoz nehézséget.

A harmadik már *érezhetően* magasabb. Tehát érzéseimet kell legyőznöm ahhoz, hogy feljebb jussak. Amint úrrá válok érzéseimen, már a harmadik szinten vagyok.

A negyedik fokozat előtt, amely feltűnően magas, kétkedő gondolatok támadnak meg:

– Hogyan leszek képes ezen az akadályon túljutni? Van-e elegendő erőm?

Ekkor felismerem, hogy a kétség elszívja erőmet, megbénít. A kétség viszont gondolat! Tehát a *gondolataimat* kell legyőznöm, hogy a kétségen felülkerekedjek. A templomban kapott hosszú kézésnek köszönhetően tudom, mit kell tennem: lelkem minden erejét összeszedem, teljesen Istenre bízom magam, és semmire sem gondolok. És lám, gondolataimmal együtt a kétségem is eltűnik – én pedig már a negyedik fokon vagyok.

Furcsa módon úgy érzem, az egymást követő fokozatok legyőzésével jelentősen növekszem. Minden egyes lépcsőfokkal nagyobbá válok, így most már sokkal magasabb vagyok, mint az első lépcsőfok előtt. Most az ötödik fok előtt állok, amely növekvő testméretem ellenére is olyan magas, hogy csak kézzel-lábbal kapaszkodva tudok feljebb jutni. Amikor óriási nehézségek árán sikerül felkapaszkodnom, leírhatatlan meglepetésben van részem: már egyáltalán nincs is testem! Minden, ami rajtam és bennem anyagi jellegű volt, eltűnt, láthatatlan *szellem* vagyok.

A rendkívüli magasságú hatodik fokozat megmászásakor újabb nehézséggel kell szembenéznem: nincs testem, nincs kezem, amellyel kapaszkodhatnék, nincs lábam, amellyel feljebb lökhetném magam. Hogyan jussak akkor feljebb?

Körülnézek valamilyen megoldás reményében, és ekkor hirtelen észreveszem, hogy alattam a messzeségben az egész világ terül el! A sok ország, a játékszerként csillogó városok, a számtalan embernek otthont adó házak... Az élőlények iránti határtalan szeretet vesz erőt rajtam, fájdalommal gondolok mindazokra, akiknek a felismerés nehéz útján még végig kell menniük, akik még mindig a sötétben tapogatóznak, önzésükbe falazva, mint egykor én magam is...

És – ó, csoda! – abban a pillanatban, ahogy az *egyetemes szeretet* elárasztja szívemet, felemelkedem – és már a hatodik szinten találok magam.

Most már a legutolsó és legmagasabb szint előtt állok. Éppoly magas, mint én magam. Egész lényemet betölti a vágy, hogy felemelkedjem. Hiába. Fogalmam sincs, mihez kezdjek, hiszen hiányzik a kezem és a lábam, a testi erőm, amellyel felküzdhetném magam. Mégis, mindenáron fel kell jutnom. Fent Istent fogom megtalálni, és feltétlenül szeretném meglátni az arcát.

Állok, várakozom – nem történik semmi.

Ahogy fürkésző tekintetem körbejáratom, meglepődve veszem észre, nem vagyok egyedül, mert ebben a pillanatban hozzám hasonlóan egy másik lény is eléri a hatodik szintet, és könyörögve kér, segítsen neki feljutni a hetedikre. Megértem határtalan vágyakozását, és – *megfeledkezve saját vágyamról* – megpróbálok segíteni neki, hogy elérje a célját.

És abban a pillanatban, ahogy vágyamról megfeledkezem, nem tudom, hogyan, de egyszer csak fent találok magam, s a társam már nincs velem. Nyomtalanul eltűnt. Csak egy fantomkép volt, amely arra szolgált, hogy a legutolsó, magamra irányuló kívánságomról is elfeledkezzek. Amíg ugyanis saját személyemet akarom magasabbra helyezni, nem győzhetem le azt a szintet, amely *éppolyan magas, mint én magam*.

Megérkeztem! Egy villámlásnál is rövidebb ideig megpillantom egy mennyei lény vakító fényből szőtt alakját – a saját kiegészítő feletem! Ellenállhatatlan vonzereje magához ragad, és határtalan örömezzettel, a teljes kielégülés átélésével olvadok össze a szívével, egyetlen tökéletes egységbe. Tudatosul bennem, hogy Ő mindig is Én, Én pedig mindig ő voltam, isteni, valódi *önnönvalóm* kettős képmása. Ebben a kettészakadt állapotban még szembenálltam *Istennel*, és úgy fogadtam be Őt, mint *Téged*. Most, a paradicsomi egységben érzem, amint a következő pillanatban *én magam* válok az általam eddig „*Istennek*” nevezett, láthatatlan hatalommá. Lán-gokból font korong kezd forogni körülöttem, amelynek mozdulatlan tengelyében – gerincemben – igazi *önnönvalóm* – *ÉN* – lakozom.

Érzem, hogy gerincem fehéren izzó ívként ég, életáramból álló hídként, amely a hét erőközponton keresztül vakító fényt áraszt ki, és testemet élteti.

Azután, minden időfogalmon túl, egy időben látom azoknak az életformáknak a végtelen láncolatát, amelyeket világkorszakok alatt, a fejlődés beláthatatlanul hosszú útján átéltem, a paradicsomi egységből való kiszakadástól egészen a jelenig. Látom, hogy megszámlálhatatlanul sok életem elválaszthatatlanul összekötődött – és összekötődik, össze fog kötődni – ugyanazon lelkek életével. Az elmúlt életek eseményeiből új összefüggések, új kapcsolódási pontok és folytatások állnak elő, amelyek mozaikkövekként, egymást kiegészítve alkotnak teljes képet. Felismerem azokat a szálakat, amelyek kiegészítő felemmel, Ptahhoteppal és Atothisszal, Imával és Bo-Gharral meg sok más emberrel összekötnek a világkorszakok során, felismerem, hogyan segítenek nekünk a nálunk magasabban állók, mi egymásnak, illetve mi a nálunk alacsonyabban állóknak a Föld átszellemülésében, az anyagban, a testben való tudatra ébredésben. A sok élet során szerzett és egymással megosztott tapasztalatok csak arra szolgálnak, hogy testben való tudatosságunkat kitágítsuk és elmélyítsük. Az általunk lakott testek egyre szellemibbé, egyre szebbé válnak. Megjelenési formánk anyaga egyre könnyebben alakíthatóvá válik, egyre inkább követi akaratunkat és szellemünk kisugárzását, míg végül testünk az önnönvaló engedelmes szolgálójává válik, és a szellem egyetlen fénysugarát sem tartja vissza vagy szigeteli el. Megértem a piramisok titkát, mivel most én magam is piramissá váltam, amely az anyagot – a testet – már csak biztos alapként használja fel, de folyamatosan az isteni lényeket juttatja kifejezésre!

Azután körülöttem minden, a Föld, az ég és az egész világegyetem egyetlen tűztengerré változik, hatalmas lángokat látok, amelyek körülvesznek, egy pillanatra úgy érzem, hogy az egész mindenséggel együtt megsemmisülök, sercegő, sistergő kisülések futnak át ereimen, egész lényemen, a tűz felemészt, majd hirtelen minden az ellenkezőjére fordul: már nem én égek el a tűzben, hanem én magam vagyok ez a mindenben áthatoló, mindent életre keltő és felémésztő, mennyei tűz! Fényáradat vesz körül, amely belőlem szár-

mazik. Én vagyok ennek a fénynek és minden létezőnek a forrása. A Föld már semmilyen hatást nem gyakorol rám, eddig gúzsba kötő vonzereje megszűnik. A *semmben* lebegek, létezésem korlátlan, már én vagyok az, aki mindent magához vonz, engem viszont semmi sem köt, semmi sem vonz magához...

Keresem azokat, akiket szerettem, mivel tudom, nem semmi-sülhetek meg, de hiába is keresgélek magam körül a *semmben*. Az ürességben *rajtam* kívül nincs semmi – így figyelmem befelé fordul.

És lám! Rájövök, hogy minden és mindenki bennem él! A világegyetem bennem van, mivel minden létező bennem él, minden létező én vagyok, mindenben, amit szeretek, magamat szeretem, és rájövök, csak arról hittem, hogy nem szeretem, amit még nem ismertem fel magamban! Most, hogy teljesen ráismerek magamra, mindent szeretek, és mindent egyformán szeretek, mert egy vagyok mindennel, én én vagyok a mindenségben, minden-egy vagyok!

Én vagyok a beteljesülés, az élet, a sugárzó, örök, halhatatlan létezés... Nincs már küzdelem, nincs megbánás, nincs szenvedés, többé nincs vétség, nincs mulandóság, nincs halál! Az összes születőben én kezdek új életformába, a halhatatlan, és az összes elmúlóban magamba térek vissza én, a halhatatlan, a teremtető, megtartó, a mindent megújító, örök isteni önnönvaló.

Felismerem, hogy a tér és az idő csupán a teremtetett világ örületes sebességgel forgó korongjának szélén létezik. Én azonban magamban vagyok az idő és tér nélküli örökkévalóság. És miközben magamban nyugszom, örök létemmel kitöltöm a teret, és mindent, ami abban él:

ÉN VAGYOK AZ EGYETLEN VALÓSÁG,
ÉN VAGYOK AZ ÉLET, AZ VAGYOK, AKI VAGYOK!

Magamban nyugszom, és végtelen békét érzek... Azonban ebben a békében elér hozzám egy kiáltás, amely visszakényszerít elhagyott testembe. Tudatom fénycsóvját erre a hívásra irányítom, és felismerem a lényemhez szóló, jól ismert hangot, mesterem, Ptahhotep hön szeretett hangját. Visszahív...

Én pedig kilépek mennyei önnönvalómból, hogy a személyes „én” ruháját újra magamra öltsem. Magammal viszem azonban annak tudatát, hogy *ki vagyok én...*

Újra ember vagyok, de szívemben hordozom az isteni, tudatosult önnönvalót – *Istent*; mostantól ő fog a személyemen keresztül megnyilvánulni... És lassan felnyitom a szemem.

Tekintetem ekkor mesterem, *Ptahhotep* mélykéé, mennyei szemével találkozik. Szeméből ugyanaz a fény, ugyanaz a szeretet és béke sugárzik, amelyet megváltott, üdvözült állapotomban éppen átéltem, és amelyet most a szívemben hordok.

Nem tudok megszólalni. Önnönvalóm és testem között még nem tudom megteremteni a kapcsolatot.

Nem is kell azonban megszólalnom, mivel tisztában vagyok mesterem minden gondolatával és akaratával. Lelki egység köi össze minket, *Istenben vagyunk egyek!*

Jobbját a szívemre helyezi. Érzem, ahogy az élet lassan visszatér a testembe. Mély lélegzetet veszek, és érzéketlen tagjaimba áramlik a megújult életáram. Szívem újra erőteljesen ver. Lassan úrrá válok a testem fölött.

Ptahhotep és helyettese segítségével kiszállok a szarkofágból. Bizonytalanul állok a lábamon. Ptahhotep és a másik főpap kézen fog, és kivezet a kamrából, amelyben a beavató szarkofág helyezkedik el. Ekkor látom, hogy a templom összes beavatottja, az összes pap és papnő összegyűlt a frigyládát őrző nagy csarnokban, és ünnepelesen várnak rám. Amikor a két főpap társaságában előlépek, a szent varázsszóval, a beavatottak titkos köszöntésével fogadnak:

– *OM...*

Újszülöttként állok a feltámadottak körében. Testem a régi, lényem mégis megújult. Új világ vesz körül: már nemcsak kívülről szemlélem a dolgokat, hanem belső lényegüket is látom, a magot, amelyre a külső forma épül, amelynek csupán megnyilvánulása a külső megjelenés.

A feltámadottak körében állok. Belső lényem az isteni varázsszóval – a mantrával – rezeg együtt. És ennek a leírhatatlan rezgésnek a segítségével, ebben a hanglejtésben élem meg testi tudatomban is az önnönvaló isteni egységét az összes beavatottal és a min-

denséggel. Az összes pap és papnő eljött, hogy feltámadásom után üdvözöljenek, és az isteni szeretetről adjanak hírt. Apám, Atothisz is ott áll, ő is a beavatottak egyszerű fehér öltözetét hordja. Szelíd mesterem, Mentuptah, és kedves testvérem, Ima is jelen van. Amint megpillantom nemes arcát, szemével rám mosolyog, és ekkor emlékezetemben felmerülnek azok a szörnyű álmokképek, a beavatásnak, a „minden feladásának” és a „kíméletlen szeretetnek” a legnehezebb próbái! Ima, te kedves, te drága, tudod-e, hogy beavatási látomásomban te szolgáltatad az alapot arra, hogy a legnehezebb próbatételnek is megfeleljek?

Most egy idősebb papnő fenséges alakja válik ki a beavatottak köréből. Egy köntöst nyújt át Ptahhotepnek, majd rám adják papi ruhámat. Ezután átnyújtja Ptahhotepnek a fejdísz, a beavatottak jelképét, és Ő homlokomra helyezi az aranypántot. Kígyófej zárja le a teremő életerővé átalakult, átszellemült nemző erő jelképét – amelyet most már nemcsak királynőként, hanem beavatotként is joggal viselek!

Most már papnő vagyok, a papi rend legalsó fokán. A magasabb fokozatokat nekem kell lépésenként életem, amíg méltóvá nem válok az életpálca használatára.

Ptahhotep hozzám lép, kezét a homlokomra helyezi, és áldását adja rám. Azután kézen fog, és a beavatottakhoz vezet. Először a második főpaphoz. Ő is megáld, kezét a homlokomra téve. Azután kedves apám elé állok, és érzem, ahogy szíve teljes szeretetét kisérgározza rám a kezén keresztül. Rangjuk szerint lépek sorban, egymás után a beavatottakhoz, és mindegyikük áldását adja rám. Utoljára lépek Imához, aki nem sokkal előttem részesült a beavatásban. Ő is megáld, de érzem, hogy a keze reszket...

Ptahhotep ekkor a frigyládához vezet. Letérdelek. Életemben először érinthetem meg a kezemmel. Vérem minden cseppjében érzem a tüzes erőt, amely a frigyládából áramlik belém. Mély, legbelső lényemig hatoló lélegzetet veszek, és most, éber tudattal – a *testemben* – élem át a paradicsomi egység beteljesülését, *Isten* mindenhatóságát és mindentudását... Megértem és átélem a *létezés* értelmét. Bármerre is irányítom tudatom fénycsóvját, ott világosság és tisztaság keletkezik, és fénylő ragyogással jelennek meg szemem

előtt a végső igazságok. Átélem a határtalan hatalmat, amely az isteni teremtető erő irányításával nyugszik *önnönvalómban*.

Ptahhotep újra kézen fog, és végigvezet a helyiségeken, amelyeken keresztül idejöttünk, majd a sziklaajtón keresztül visszalépünk a templomba. A beavatottak lassú léptekkel követnek. A templomban már várnak ránk a neofiták, én pedig most először látom el papi teendőimet. Ptahhotep az oltár mellett maradok, a neofiták pedig egyenként elhaladnak előttem, hogy áldásomban részesüljenek. Én homlokukra helyezem jobbjomat, ők pedig mély áhítattal fogadják áldásomat. Végül a neofita iskola gyermektanítványai jönnek, közöttük az én kis örökbe fogadott fiam, Bo-Ghar. Letérdel előttem, áhítatos tekintettel néz rám, majd fejét lehajtja, fogadja áldásomat.

Ó, Bo-Ghar, drága kicsi Bo-Ghar, milyen különös szerepet töltöttél be beavatási álmomban...

Első papi teendőim ezzel véget érnek a templomban. Ptahhotep magamra hagy a kis helyiségben, ahol a beavatásom előtt tartózkodtam. A tökéletes nyugalom előírt ideje után könnyű élelmet és italt vehetek magamhoz.

Fekhelyemen nyugszom, és nem tudok megszabadulni a beavatásomkor átélt sajátos képektől. Milyen ijesztő képek! Milyen szerencse, hogy ezek az álmok nem a valóságot mutatják, és felébredtem belőlük! Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy ilyen képeket hordoztam magamban, és így ezekről álmodtam? Ezek a látomások nem válhatnak valósággá! Kizárt dolog, hogy az emberiség ilyen mélyre süllyedjen, hogy ilyen kegyetlenséggel, ilyen pokoli eszközökkel gyilkoljon! A pince, az álmomban megjelenő szörnyűséges óvóhely! És mégis ismerem az örök törvényt, amelynek értelmében élőlény csak olyan képekről álmodhat, amelyek a valóságban is bekövetkezhetnek! *Amit egy ember elképzel, az ténylegesen be is következhet! Egyébként nem is jelenhetne meg a képzeletében az adott esemény!*

De ezek az iszonyatos képek! Ember fiai által irányított óriási madarak, amelyek rettentő zúgással olyan magasan repülnek, hogy a földről már nem is láthatók, és gonosz tojásokat dobnak le, amelyek széles körben mindent elpusztítanak! Láttam, hogyan tépnek

darabokra ezek a tojások fülsiketítő zaj kíséretében hatalmas házakat... Mindez lehetséges lenne?

De miért állítanak az ember fiai értelmüket az ördögi értelmetlenség szolgálatába?

És miféle furcsa szerkezeteket láttam és használtam a beavatásomkor átélt látomásomban? Hihetetlen távolságokból szóltak hozzám emberi hangok, és én is tudtam válaszolni rájuk. Milyen hahotára fakadna Ima, ha elmesélném, hogy az emberek ilyen szerkezetek segítségével érintkeznek, ahelyett, hogy a sokkal egyszerűbb telepátikus érintkezést választanák! Bizonyára megkívná tőlem, írjam le neki részlethűen a szerkezet felépítését. Nem tudnám megtenni! Csakhogy az életpálca és a frigyláda belső szerkezetéről sem tudnék olyan pontos leírást adni, hogy annak alapján újra megépítsék őket, és mégis létezik mindkét szerkezet! Éppígy azt is tudom, hogy ilyen távolsági beszélgetésre szolgáló szerkezet is létezhet! És Ima! Te, *Isten* tiszta, hű szolgálója, álmomban neked is vasmadarat kellett vezetned! Te és a többi szép, egészséges fiatalember, milyen elragadtatással, megbabonázva vonultatok seregestül a csatatérre, hogy megöljenek titeket, vagy ti gyilkoljatok másokat... Hogyan tudtatok ebben részt venni, hogyan engedelmesskedhettek ilyen embertelen parancsoknak?

És ki volt a parázsló szemű férfi, aki beavatási álmomban a „férjemként” jelent meg?... Milyen közel állt álmomban a szívemhez, valóban a kiegészítő felem volt. A legjobb barátom. Mégsem tudta, ki vagyok, és most én sem tudom, ki ő.

Így élem át újra beavatási álmom minden egyes képét. Az álmomban megjelenő alakokban felismerem az engem jelenlegi, egyiptomi életemben körülvevő embereket, a szüleimet, a testvéreimet, sok barátomat és ellenségemet. Gyakran ül ki arcomra kényszeredett mosoly, ha a különös összefüggésekre gondolok...

Eljön az este, és a nap ünnepi lakomával végződik, amelyen az összes pap, papnő és neofita részt vesz. A fáraó is jelen van, és mivel a beavatási ünnepségeken a beavatotthoz közel álló személyek is megjelenhetnek, az én drága Menum is itt van! Amikor a kertbe

lépek, sugárzó arccal rohan felém, ahogy csak kövér teste megengedi, átölel, és nagy megrázkódtatást kifejező szipogással csüng rajtam.

– Ó! Milyen jó, hogy élsz! Mondd csak, szeretsz még engem? – kérdezi könnyek között. – Papnőként is szeretni fogsz? Továbbra is veled maradhatok?

Megsimogatom öreg kobakját, és csitítgatom:

– Menu, Menu, hát persze, hogy szeretlek, persze, hogy velem maradhatsz. Most még erősebb szeretet köt hozzád.

Papnőként

A templomban szolgáló papnők képességeiknek megfelelően különböző feladatokat látnak el. Néhányan a templomi táncosnőket képezik ki. Mások szent alvás közben segítik elő a haláluk után a földi atmoszférában tévelygő nyugtalan lelkek továbbjutását útjukon. Ezek a lelkek külső segítség nélkül még évszázadokra, akár évezredekre megrekedhetnének jelenlegi helyzetükben, mivel érzékszerveik hiányában nem képesek tapasztalatokat gyűjteni, vagy más lényekkel kapcsolatba kerülni. Magukba záultak, és nem találják a kibontakozás felé vezető utat. A papnők felkeresik ezeket a nyugtalan lelkeket, áthatolnak rajtuk a szeretet erejével, és a belső azonosságnak köszönhetően tudatukat olyan gondolatokkal sugározzák be, amelyek hozzásegítik őket a jelenlegi helyzetükből való szabadulásukhoz. Ezek a papnők tehát kettős küldetést teljesítenek: továbbsegítik a tévelygő lelkeket, egyben megtisztítják a földi légkört.

Vannak papnők, akik a fiatalokat, az egészséges, átszellemült és szép lények utódait avatják be a testi szerelembe. Megtanítják a fiatalembereket arra, hogyan magasztosítsák fel az ösztönt a szeilem erejével, és valósítsanak meg magasabb lelki kapcsolatot – szentséget. A házasság előtt álló fiatal férfiakat is beavatják ebbe a szent erőbe, akik azután ezt az energiát házastársuknak adják tovább, és így nemes gyermekeket nemzenek.

Végül bizonyos papnők ugyanazokat a feladatokat látják el, mint a papok. Neofitacsoportokat vezetnek, útmutatást nyújtanak a

koncentrációs gyakorlatokhoz, különböző ügyekben tanácsra szoruló embereket fogadnak, és ha ezek a papnók elérik a papság magasabb fokát, az életpálcával betegeket is gyógyíthatnak. Így válhat a papnő főpapnővé. Én ebbe a csoportba kerülök.

Nagyon szeretem a feladatomat! Csodálatos dolog nyomon követni, hogyan bontakozik ki fokozatosan tanítványaim lelke, és nyilvánul meg bennük az isteni lényeg. Mindez élő szemléltetése az átláthatatlan kockának, amely lassan átlátszóvá válik, és bepillantást enged az isteni teremtmény alapelveibe. Naponta részesülök ebben az élményben szeretett tanítványaimmal, akiknek minden segítséget megadok. Olyan emberekkel is szívesen foglalkozom, akik lelki vagy akár testi gondjaikra keresnek tanácsot a templomban. Kis célámban fogadom őket, ahová még Ima vezetett, amikor először mentem Ptahhotephez. Az emberek ilyenkor megmutatják a „másikat” arcukat, amelyet senki sem lát, sokszor még ők maguk sem. Minden élőlény esetében meglátom ezt a belső arcot, és nagyon tanulmányos végighallgatni, milyen tapasztalatok, milyen élmények és események alakították ki ezt a belső arcot a hatás-ellenhatás törvényének megfelelően. Ó, ha az emberek láthatnák belső lényüket, nem gyűlölnék egymást, nem félnének egymástól! Nincsenek rossz emberek! Azért okoznak egymásnak gyakran fájdalmat, szenvedést, mert azt hiszik, a másik ártani akar nekik, és pusztán félelemből már előre védekeznek. Ezzel viszont valódi okot szolgáltatnak arra, hogy a másik fél meg legyen győződve rossz szándékukról. Ha azonban mindkettőjüket meg lehetne győzni arról, hogy egyikük sem akar rosszat, csak félnek egymástól, megkönnyebbülten nyújtánának egymásnak kezét. Az emberek tudatlanok és vakok, nem látják egymást, és ez okozza a sok ellenségeskedést és szerencsétlenséget a Földön. Nincs szebb dolog, mint felnyitni a vak szemét, és látni, amint tekintetében a megértés, a tudás fénye felcsillan.

E munka mellett még jelen lehetek, amikor Ptahhotep vagy a helyettese az életpálcával betegeket gyógyít. Kora reggel érkeznek a betegek a templomba a saját lábukon, vagy a rokonaik hozzák be őket. Ptahhotep új életerőt vezet a beteg testekbe. Gyakran megfigyelem, amint az életpálca néhány másodperc alatt forraszt össze törött csontokat vagy gyógyít meg szörnyűséges sebeket. Azután

legfeljebb a csont kis megvastagodása, vagy egy-egy sebhely mutatja a sérülés helyét. Ahogy fémdarabokat izzítással össze lehet hegeszteni, úgy formak újra össze a törött csontok az életpálca hatására, az izmokban, inakban, ereken, idegekben vagy a bőrön keletkezett mély sebek szélei pedig összenőnek. Az életpálca épp ilyen gyorsasággal gyógyítja meg a tüdő, a vese vagy más szervek súlyos gyulladásait. Nagy az *Isten* kegyelme, hogy az embereket az egészség helyreállításának módszerével megajándékozta.

Templomi munkám mellett a fáraó feleségeként rám háruló kötelességeimnek is eleget teszek. Ünnepeyes fogadások vagy nyilvános ünnepek során továbbra is apám oldalán ülök, és megfigyelem az udvari embereket és mindazokat, akik ezeken az ünnepségeken megjelennek. Gyakran érkeznek hozzánk idegen országok követői, akik egészen másképp néznek ki, mint a mi országunkban élő ember fiai. Más a bőrszínük, a fejformájuk, az egész testfelépítésük, és más erőket is sugároznak ki magukból. Gyakran hoznak magukkal csodálatos dolgokat ajándékként, amelyek nálunk teljesen ismeretlenek. Olyan állatokat például, amelyeket soha nem láttam, drágaköveket, szöveteket, égetett és csodálatosan kifestett vázákat. Apám már hozatott művészeket ezekből a messzi országokból, hogy a templomban a mi fiatal tanítványainknak is megtanítsák mesterségük fogásait. Tőlünk is tehetséges tudósok és művészek utaztak ezekhez a népekhez, hogy tudományunkat és művészetünket megismertessék velük. Apám azt mondta, egyszer mi is ellátogatunk ezekbe a nagy országokba.

Beavatásom óta egyedül is útra kelhetek az oroszlanos kocsival. A beavatással elsajátítottam azt a képességet, hogy akaratomat más élőlények idegközpontjaiba irányítsam, és teljesen a hatalmamba kerítsem őket. Most már rendelkezni tudok aktívvá vált idegi központjaim felett, amelyek az ember fiai esetében még látens állapotban szunnyadnak, és segítségükkel olyan átható akaratsugarakat tudok kibocsátani, amelyek a másik élőlényt akaratom öntudat nélküli eszközévé változtatják. *Isten legnagyobb ajándéka azonban az ember önrendelkezési joga, amelyet senki sem sérthet meg.* Ennek a jognak a megsértése fekete mágia lenne! Ennek megfelelően soha nem használom fel akaratom erejét emberekkel szemben. Milyen

könnyen segíthetnék a gondokkal küszködő embereknek, ha akaratomat beléjük áramoltathatnám! A felelősséget így magamra venném, és a probléma megoldása nem az illető, hanem az én érdemem lenne. Csakhogy ezzel megfosztanám őt attól a lehetőségtől, hogy egy próbatételnek eleget tegyen. Mindenkinek magának kell a gondjaira megoldást találnia, csak így képes tapasztalatokat szerezni, akaraterejét megnövelni, és tudatának határait kitágítani.

Az állatok közvetlenül alá vannak vetve a természeti erőknek, a természet akaratát gépiesen hajtják végre, és nem rendelkeznek az önálló döntéshozatal képességével. Ezért oroszlánjaimat teljes mértékben alávettem akaratomnak. Csodálatos érzés, ahogy ezek a fenséges állatok a gondolataimat rögtön megvalósítják. Akaratom legkisebb rezdülésére is reagálnak, ezért gyakran úgy érzem, mintha éppúgy hozzám tartoznának, mint a kezem vagy a lábam. Ugyanaz az isteni önnönvaló élteti az összes élőlényt, és az állatok „szeretete” nem más, mint az *önnönvaló* ezen egységének az alacsony, testi tudatossági fokon való megvalósítására irányuló tudatlan törekvés. A tudatlan gyermek is azáltal próbálja megvalósítani és átélni ezt az egységet és azonosságot, hogy mindent a szájába akar venni, vagy meg akar enni. Az állatokat ugyanez az ösztön vezérli. Az egység, vagyis a köztem és az oroszlánjaim közötti szeretet olyan nagyfokú, hogy kezemet, sőt még a fejemet is szájukba akarják venni, úgy tesznek, mintha fel akarnának falni. Természetesen nem harapnak, a játék nem válik komollyá. Mégis megértem, hogy amikor ezek az állatok például gazellát ejtenek el, *csak az egység iránti törekvésüknek engednek*. Az önfenntartás ösztöne tehát ugyanabból a forrásból ered, mint a fajfenntartásé: az isteni egység állapota felé való törekvésből. Ezért függnek össze egymással a két ösztön megnyilvánulásai olyan nagy mértékben. A természet az egység iránti ősi törekvést a nemi ösztönnel összekötve az utódnemzedékek biztosítására, az éhségérzettel párosítva pedig a test fenntartására használja fel. Az oroszlánoknak ezért nem ízlik soha a gondozójuktól kapott hús annyira, mint az ősi egységre való vágyakozást a vadászösztön kielétele és az élő állat elejtése révén kielégítve zsákmányolt élelem. Az élő zsákmánnyal – magával az élettel –

való egyesülés élvezetet jelent számukra, a halott testtel viszont *csak éhségüket elégíthetik ki, de nem az egység iránti sóvárgásukat*.

Szívesen foglalkozom oroszlánjaimmal. Mindig izgalommal szemlélem, ahogy ezek a csodálatos állatok az isteni *Ra* (Nap) erejét az állati síkra transzformált formában kifejezésre juttatják. Mint mindenben, amit mondok vagy teszek, a kis Bo-Ghar az oroszlánok iránti rajongásomban is osztozik. Ahogy egykor apám oktatott végtelen türelemmel, hogyan őrizzem meg egyenes testtartásomat a száguldó kocsiban, most úgy tanítom én a fiút. Ebben is nagy ügyességről tesz tanúságot, ösztönösen hajtja végre a megfelelő mozdulatokat, és rövid idő elteltével már hosszabb utakra is el tud kísérni.

A nyugalmasabb időszakokban újra elkísérem apámat a tenger partján fekvő kis üdülőházba. Bo-Ghar is velünk jön, és hármásban élvezzük a tenger örömeit. Apám is szívesen foglalkozik a kisfiúval. Élvezet nyomon követni, hogyan bontakozik ki gyönyörű virágként tiszta lelke. Apám egy alkalommal hosszasan szemléli Bo-Ghart, majd magához hívja, és miközben a gyerek feléje fut, megkérdezi:

– Nos, Bo-Ghar, szeretnél a munkatársam lenni?

Bo-Ghar apám elé veti magát, és kezét összetéve, mély áhítattal válaszol:

– Uram, egész életemet annak a feladatnak szentelem, amelyet te adsz nekem, hogy méltóvá váljak hozzá.

Apám megcirógatja a fiú fejét:

– Kelj fel, Bo-Ghar. Velünk együtt fogsz dolgozni a Föld megváltásának nagy művén. Tedd csak azt, amit tanítóid a templomban mondanak neked, és egyszer munkatárssá válsz... Állj fel, nem kell előttem a földre vetned magad.

Bo-Ghar feláll, és képtelen visszafogni örömét. Kis majomként ugrál körbe, majd felnőthöz méltó módon próbál viselkedni, hogy kiérdemelje apám bizalmát. Végül a tengerhez fut, hogy kagylókat gyűjtsön.

Amikor már egyedül vagyok apámmal, megkérdezem tőle:

– Apám, tudod, megkaptam a beavatást, és ha az idő síkja fölé emelkedem, éppúgy látom a múltat és a jövőt, mint ti, csak a saját

jövőmet nem tudom még mindig felismerni. Miért van ez így? A jövő számomra csak annyiban fontos, hogy a legvégső, legmagasabb, isteni szintre fejlődhessek. Mégis, magyarázd el nekem, miért látom az összes ember jövőjét, csak az enyémet nem? Kőd ereszkedik a szememre, ha tudatomat a jövőre irányítom.

Apám rám néz, mosolyog, és vár.

Visszamosolygok rá, és gondolatban válaszolok. Megértjük egymást. Tekintete a következőt fejezi ki:

– Miért kérdezed? Ha nem látod a jövőt, azért van így, hogy küldetésednek a kellő módon tegyél eleget. Ne gondolj erre, csak tegyél meg mindent azért, hogy saját erődből érj el a legmagasabb szintet, amelyet a beavatásod során Ptahhotep segítségével átéltél.

Amikor kötelességeink visszahívnak minket a városba, napjaim úgy telnek, mint régebben, részben a templomban, részben a palotában. Munkámat örömmel végzem. Teljes mértékben kielégít, mégis egyfolytában nagy várakozással tekintek a nap vége felé, amikor munkám végeztével elmélyedhetek magamban – vagyis Istenben. Minden alkalommal elhatározom, hogy a legmagasabb fokozatot a saját erőmből fogom elérni, és valóban egyre közelebb jutok a beteljesülésig, de minden alkalommal csalódottan állok fel, amikor személyes tudatomhoz visszatérek. Az utolsó valóságot, amelyet beavatásom során éltem át, és amelynek emléke kiolthatatlan fátylaként ég a lelkemben, most sem értem el. Egyetlen vigaszom, hogy esténként Ptahhoteppal együtt vehetek részt az esti áhítaton.

Ptahhotep, a helyettese, a papok és a papnők, az összes beavatott a templomban gyűlik össze esténként, naplementekor. Körben ülünk, és Ptahhotep meg a helyettese egymással szemben helyezkednek el, két pólust képezve. Mi, többiek, jobbra és balra egy-egy félkört alkotunk. Eltart bizonyos ideig, amíg lelki testünket megszabadítjuk mindazoktól a tisztátalanságoktól, amelyek az ember fiaival való érintkezések során elkerülhetetlenül beszennyeznek. Ptahhotep ezután a melléte ülőnek nyújtja a kezét, mi, többiek is kezet fogunk, így áramkört képezve, amelyen keresztül Ptahhotep és helyettese a legmagasabb, isteni szint áramát vezeti a testünkbe. Ez segít nekünk abban, hogy az isteni egység legmagasabb tudati állapotát érijük el. Így sokkal gyorsabban fejlődik ki idegeink ellenál-

ló képessége, mintha a saját energiáinkat élnénk át. Egész életem tartalmát és értelmét jelentik az üdvnek ezek a pillanatai, amelyeket az esti áhítat alkalmával mindennap átélhetek!

Ó, *Istenem!* Adj erőt, hogy tudatommal a magam erejéből érhesselek el *Téged!*

„Még viszontlátjuk egymást!”

Egy napon az udvar ünnepélyes fogadásra készül. Apám rövid idővel ezelőtt nagy kísérsereggel és ajándékokkal, valamint csereárukkal megrakodott hajókkal küldte távoli országba hadseregparancsnokát, Thisz-Thát, számos előkelőség kíséretében. Ennek az országnak az uralkodója szívélyes fogadtatásban részesítette küldötteinket, és hamarosan ajándékokkal, csereárukkal küldte el az embereit a mi országunkba. Ma ünnepeljük az idegen csapatok érkezését.

Menu az ünnepi ruhámat adja rám, Rú-Kha pedig a szokásos szertartások közepette hozza el a királynői dísz. Azután a két legidősebb előkelőség apámhoz vezet, majd az egész udvar kíséretében az oszlopfolyosón keresztül a palota teraszára vonulunk. A terasz közepén a fáraó méltóságteljesen, férfias szépségét sugározva foglal helyet aranytrónján. Jobbján ül a fogadásokra tartott orszlán, balján pedig, kissé előbbre, majdnem a terasz szélén, az én trónszékem áll. Mellettünk, jobbról és balról, az ország előkelőségei helyezkednek el a rangjuknak megfelelően.

Azután megkezdődik az ünnepség. Az idegen ország csapatai elvonulnak előttünk. Vezetőjük a kíséretével együtt a terasz elé lép, előrenyújtott kézzel mélyen, egészen a földig meghajol, és a mi nyelvünkön megtartott, szép szónoklatával juttatja kifejezésre országának azon vágyát, hogy tartós kapcsolatra lépjen velünk. Azután int az ajándékhordóknak, akik előrelépnek, és átadják az ajándéktárgyakat.

Felülről figyelem az eseményeket, és tekintetemet végighordozom a teraszunk előtt felsorakozó embereken – csupa lenyűgöző férfi, pompás ünnepi ruhában és harci felszerelésben. Az idegenek magas, erős és nagyon izmos férfiak. Nálunk csak Isten fiainak lezármozottai olyan magasak és erősek, mint ezek az idegen katonák, azonban sokkal karcsúbbak, nyúlánkabak, hajlékonyabbak náluk. Pthahotep, apám és Isten fiainak nemzetségéből még sokan, mint például Ima, Mentuptah, Imhotep és még néhány papnő teste is lenyűgözően erős, ugyanakkor nemes és átszellemült. A megjelenésük nem olyan robusztus és állati, mint ezeké az idegeneké. Soha nem láttam ilyen embereket. Nem tetszenek! Hazámban megszoktam, hogy az Isten fiainak, de még az erősen keveredett fajtának az arcvonásai is finomak, az értelem fényét hordozzák, nem olyan szabálytalanok és állatiak, mint ezeké az idegeneké. Különösen a fülük! A mi fülünk kicsi, vékony és szép ívű, szabadon álló fülcimpával. Ezeknek az idegeneknek viszont nagy, széles fülük van, összenőtt fülcimpával, a majmokhoz hasonlóan. Különösen szokatlan számunkra vörös színű hajuk! És szőrösek, az arcuk is csupa szőr, de kezüket, karjukat, lábukat is rengeteg szőr borítja. Szőrszálaik aranylón ragyognak a napfényben. Öntudatosak és magabiztosak. Amikor megszólalnak vagy elnevetik magukat, kimutatják szép, fehér, nagyon erős fogaikat. Rám ez is állatias benyomást tesz! Nagy erőt sugároznak, de ez az erő nem szellemi jellegű. Nem! Nem tetszenek!

Látom, az idegenek éppoly különösnek találják minket, mint mi őket. Mi sem tetszünk nekik. Látom, szemük még nem nyílt meg a szellem számára. Nem látják az átszellemültség szép, finom formáit, csak azt veszik észre, hogy az emberek náluk alacsonyabbak, és gondolataikból azt is kiolvasom, hogy lebecsülik fajtánkat. Ahhoz szoktam, hogy az engem megpillantó férfiak tekintetében a csodálat lángja lobban fel. Ezek az idegenek megcsodálják öltözetemet, ékszereimet, de azt egyáltalán nem veszik észre, hogy én szép vagyok! Nagyon jól látom, milyen kíváncsiak rám – az ország királynőjére –, és minden adódó alkalommal szemügyre vesznek, de nem tudják, hogy szép vagyok! Igen, anyám alacsony termetét örökölttem, de a nő szépsége mégsem a magasságán múlik! Ezek a fér-

fiak, ezek az idegen harcosok azonban csak a nagy, telt nőket szeretik. Mint mindig, most is megfigyelem magam: talán felébredt bennem a hiúság? Nem! Távol álljon tőlem! Csak nem tetszik, hogy ennyire tudatlanok, éretlenek és nyerseks, amilyenek nálunk csak a legalacsonyabb népréteghez tartozó ember fiai lehetnek. Vezetőik és előkelőségeik is nagyon műveletlenek. Egyikük közvetlenül a terasz alatt, az én ülőhelyem előtt áll. Minden bizonnyal magas rangú tiszt, mert vezérének közvetlen kíséretéhez tartozik. Most egy csoport katoná körében áll, és szünet nélkül engem bámul. Szájszöglete azonban becsmérően legörbül. Viselkedése minden választékoságot nélkülöz. A mi udvarunkban csak Rú-Kha ennyire szemtelen, de ő a szépségem iránti csodálatát sem tudja, és nem is akarja véka alá rejteni. Ennek az idegennek a tekintete csak a szemtelenséget fejezi ki, a csodálat legkisebb jele nélkül. Mégsem hagyom, hogy hiúságom felébredjen bennem. Már tudok vigyázni, és állandó ellenőrzés alatt tartom magamat!

Elfordulok. Tovább nézem az ünnepséget. Nagy érdeklődéssel figyelem az idegen katonák által előadott különböző harci játékokat. El kell ismernem, ezek a férfiak nálunk ismeretlen testi erővel bírnak. Ezt a fajt Isten egy olyan félvérű fiának leszármazottai alkotják, aki apjának rendkívüli, isteni erejét nem szellemében, hanem vérében hordozta, és óriássá lett. Utódai kereszteződtek az ősemberekkel, és hallatlan testi erejű, nehéz csontozatú fajjá fejlődtek. Távolról sem olyan ügyesek és hajlékonyak, mint a mi harcosaink, viszont olyan erő kifejtésre képesek, hogy a mieink nem kelhetnek versenyre velük. A bemutató alatt újra meg újra letekintek a szemtelen idegenre. Kitartóan néz engem. Tulajdonképpen igazán szép feladat lenne egy ilyen műveletlen, különös, vörös hajú idegent a szellem titkaiba bevezetni, belső szemét fokozatosan felnyitni, hogy a nőknek ne csak a húsát, hanem lelkük szépségét is felfedezze.

Napok telnek el, nem jut időm a templomra, annyira igénybe vesz az idegen vendégek jelenléte. Az egyik ünnepség követi a másikat. Előadások, kirándulások és lakomák egymás után, nekem pedig természetesen apám, a fáraó mellett kell eleget tennem kötelességeimnek, vele együtt kell képviselnem országunkat. Menu elemében van, élvezettel öltöztet egyre újabb, szebb és pompásabb

ruhákba. Bo-Ghar azonban duzzog és boldogtalan, mivel számára most semmi időm sincs. Rú-Kha gyakran jelenik meg az ékszerhordokkal, hogy az aranyművesség egyre újabb remekeit hozza el nekem. Kötelességből hordozom ezeket, mégis kíváncsian szemlélem magam a nagy ezüsttükörben: mit szól majd az idegen az új ruhámhoz és az ékszereimhez? Különösen amikor apám, én és az egész udvar barátságos szándékunk jeléül az idegen vendégek viseletében jelenünk meg. Nevetnem kell, olyan furcsán néz ki apám a különös ruhákban! És én? Ezekben a ruhákban sem nyerek meg a vörös hajú idegen tetszését?

Már ismerem! Apám az összes előkelőséget, így őt is bemutatta már, és most nap mint nap az idegen vendégek társaságában vagyok. Országuk uralkodója csupa olyan férfit jelölt ki a hozzánk látogató küldöttségbe, akik rövid idő alatt elsajátították nyelvünket, és így most kellemesen társaloghatunk velük. Ám amikor ezzel az idegen vendéggel vagyok, aki a fogadáson úgy megbámult, zavar – annyira, hogy minden alkalommal kalapálni kezd a szívem –, hogy *a hangja pontosan megegyezik a beavatási álmomban megjelent, ködbe burkolózott alakéval!* Milyen különös!

Az idegenek különös emberek. Műveletlenek, tanulatlanok, de távolról sem buták! Egészen közeli kapcsolatban állnak a természettel, és anélkül, hogy a dolgok belső, teremtő törvényeit és lényegét értelmükön keresztül ismernék, mégis sokat tudnak róluk közvetlen tapasztalataik és élményeik révén. Érdekes megfigyelni, hogy ugyanaz az igazság, amelyet mi belső szemlélődéssel ismerünk fel tisztán szellemünkben, az ő tudatukban hitként és babonaként jelenik meg! Ha egy erő forrását és okát nem ismerik, elképzelelik maguknak, hogy az egy láthatatlan lénytől származik, majd saját elképzelésüket *Istennek* nevezik. Makacsul kitartanak hitük, az „isteneikkel” kapcsolatos mesék mellett. Mindent jobban akarnak tudni. Ha az ember megpróbálja elmagyarázni nekik az igazságot és a tényeket, a fejüket rázzák, és öntelten nevetnek. Természetesen semmit sem említhetek meg a templom titkaiból, mégis megkísérletem elmagyarázni az idegeneknek a vihar esetén villámlást és mennydörgést előidéző erőket. Nem említhettem, hogy a főpapok a trigyláda segítségével villámlást és esőt hoznak létre a piramisban,

mert egyébként soha nem esne magától eső, és országunk teljesen terméketlenné változna. Megpróbáltam azonban elmagyarázni, hogy a villámlás két ellentétes erő találkozásából ered, és az ember ugyanezt a jelenséget úgy is előidézheti, hogy két kődarabot erősen egymáshoz üt. Az idegen ekkor nagyképpen nevetett, és elmagyarázta, hogy a villámok a „főisten” nyilai, és nagyon jól tudja, hogy bizonyos kövekben kis démonok lakoznak, amelyek, ha megzavarják a nyugalmukat, nagyon megmérgeződnek, és apró szikrákat szórnak. A jelenség valóságos okáról azonban hallani sem akart. Alapjában véve mindegy, hogy a villámot a „főisten nyilának”, vagy „pozitív és negatív erők találkozásának” nevezem, de ha ezek az emberek ragaszkodnak a babonáikhoz és a nem létező istenségekkel kapcsolatos elképzeléseikhez, akkor soha nem tanulják meg, hogyan állíthatják a szolgálatukba a természeti erőket, hanem babonáik rabszolgáivá válnak. A különböző természeti jelenségekre vonatkozó magyarázataimmal annyit már elértem az idegennél, hogy ha nem hisz is nekem, érdeklődést mutat a mondanódóm iránt. Egyszer azt mondta, szívesen venné, ha oktatnám. Mindennap eljön a templomba, én pedig beavatom a tudás legalsó fokába.

Naplemente után Menu a papnői ruhámat adja rám, és lefátyolozva megyek el a társaságában a templomba. Egy neofita kísért el az idegent a templom falában lévő kis cellámba, ott vár rám. Menu a templom udvarán marad, én pedig belépek a cellámba. Az idegen már ott áll! A sarokban támaszkodik a falhoz, és fölényes mosolyával néz rám. Hogyan merészel így nézni rám? Semmilyen értelemben sem áll fölöttem, csak a tudatlansága miatt hiszi, hogy mivel testileg sokkal nagyobb és erősebb, minden tekintetben különb nálam. Természetesen fogalma sincs arról, hogy a szellem ereje mindennek fölött áll. De meg akarom neki mutatni! Ezt a szemtelen, vörös hajú óriást a szellem erejével fogom legyőzni, úgy, hogy testi ereje ellenére is alulmarad.

Az idegen mélyen meghajol, de látom, meggyőződés nélkül cselekszik így. Népünk minden tiszteletet megad nekem. Országunkban tudják, hogy beavatott papnő – *Isten* szolgálója – vagyok. Az idegen is tisztában van azzal, hogy a templomban papnőként szolgálok, de elképzelése sincs arról, mit jelent a „beavatás”. Nem tud-

ja, hogy tudásunk nem az emberi képzeletre alapozott „igaznak tartás”, nem „hit”, hanem az igazság felismerése, az isteni *mindentudás*! Én azonban felnyitom majd a szemét, bevezetem az ember és a világmindenség, az egész teremtés titkába.

– Ha igaz tudásra vágysz – kezdem a tanítást –, először magadat kell megismerned. Tudnod kell, te *magad* ki vagy. Ha ugyanis magadat megismered, azt is felfedezed, hogy az összes igazság saját lényedben rejlik, vagyis az önismerettel egyben a világ összes titkát is elsajátítod. Először tehát a nagy titkot, szfinxünk nagy rejtvényét fejtsd meg: magát az embert! Meg kell tudnod, hogy ki vagy!

Az idegen először figyelmesen hallgat, majd mosolyogni kezd.

– Meg kell tudnom, ki vagyok? De hiszen már régóta tudom! Miért lenne ez nagy titok? Úgy látom azonban, ó, királynő, hogy te nem tudod, ki vagyok, ezért én megmondom neked: férfi vagyok! – és hangosan, jóízűen nevet, nagy, fehér fogát kimutatva.

Mint egy nagyra nőtt gyerek! Annyira magával ragadó a nevetése, hogy én is elnevetem magam.

– Nagyon jól tudom, hogy férfi vagy... – akarok válaszolni, de mondatomat nem tudom befejezni, mert a vörös óriás egészen tapintatlanul a szavamba vág:

– Királynő, úgy látom, nemcsak azt nem tudod, hogy férfi vagyok, hanem azt sem tudod, *mi a férfi*. Én nem vagyok pap, és nem tudok úgy olvasni mások gondolataiban, mint ti, de ismerem a nőket, és látom, hogy valamiről még semmit sem tudsz – vagy teljesen elfelejtetted –, ez pedig az, hogy *te mi vagy!* Hogy nő vagy! Hogyan akarsz megtanítani az ember és a világmindenség belső titkaira, ha ezt a mindenki által látható, egyszerű igazságot nem ismered?

– Nagyon jól tudom, hogy nő vagyok – válaszolok méltósággal; az idegen szemtelenül vigyorog, én azonban zavartalanul folytatom mondanódóm –, de a külső forma csak a belső lény burka. Ha az ember ismeri a belső lényét, és azonos a belső lényével, akkor a külső formát csak eszközként használja fel, de *nem azonosul vele!* A test csak az *önnönvaló* ruhája. Te is viselsz ruhát, mégsem vagy azonos a ruhával. Éppígy viselsz testet is, amely vagy férfi- vagy női test, de *önnönvalód* a nemek fölött áll, vagyis se nem férfi, se nem nő. Az *önnönvaló* a teremtő. A személyiség, a testi, anyagi megjelenés

csak egyik fele az igazi lénynek. A másik fél a megnyilvánulatlan, nem tudatosult tartományban maradt. Az pedig, hogy egy jelenség férfi vagy nő, attól függ, melyik fél öltött testet. Ha valaki lényének mindkét felét tudatosítja magában, és tudatosan átéli, akkor azonosul *önnönvalójával*, és attól kezdve tökéletes egyensúlyban hordozza magában a férfi és a női lényeket.

– Teste azonban továbbra is férfi vagy női marad. Nem? – kérdezi.

– Természetesen – válaszolok –, az anyagi megjelenés csak egyoldalú *lehet*, mert ahol mindkét fél egyesül, minden anyag megszűnik létezni. A két kiegészítő fél, a két oldal egyesülése az anyag teljes megsemmisülését, a test dematerializációját vonná maga után. Az ember csak szellemében lehet nem nélküli.

– Királynő – válaszol az idegen –, szép szavaidból csak egyvalamit értek meg tisztán, és ebben a tekintetben teljesen egyetértek „titkaitokkal”, nevezetesen, hogy testi megjelenésem, ahogy azt olyan szépen megfogalmaztad, egy egységnek csupán az egyik fele. Eddig már sokszor kerestem a kiegészítésemet – és meg is találtam –, de ettől még soha nem semmisültem meg! Azonban *igazi kiegészítő felemet* akkor is tovább keresném, ha az valóban a megsemmisülésemet jelentené. Férfi vagyok, és a másik felem csakis nő lehet, aki a teljes boldogságot adományozza nekem. Ilyen nőért szívesen odadobnám az életemet is!

Érzem, amint meleg véráram tódul a fejembe. Tehetetlennek érzem magam ezzel a gondolkodásmóddal szemben. Hogyan magyarázzam el neki, hogy az a boldogság, amelyet földi nőtől vél megkapni, mulandó, és halhatatlan lelkét nem elégíti ki?

Mára végeztünk. Időre van szüksége a számára új igazságok megemésztéséhez:

Esték követik egymást, amelyeken a tudatlanságával küzdök. Szeretném, ha előbbre jutna, és mindent megteszek azért, hogy a megfelelő szavakat használjam, hogy az isteni szikrát lángra lobbantsam a lelkében, hogy magasabb önnönvalóját felébbresszem. Amikor hajnalban felébredek, már rá gondolok. Mindent felidézek magamban, amiről az előző este beszélgettünk, és egész nap az új tanításokra koncentrálok, amelyekben aznap este akarom részesíte-

ni. Ezekben a napokban gyakran száguldok át a környéken az oroszlánjaimmal. Most azonban nem viszem magammal Bo-Ghart. Bo-Ghar lehajtott fővel megy mestere műhelyébe, ahol Ima próbálja kiengesztelni a legkülönbözőbb ajándékokkal, amilyeneket gyerekek csak kívánhat. Sajnálom, de szükségem van némi időre, hogy a gondolataimmal egyedül maradhassak.

Amikor egy kocszás után az oroszlánjaimat visszavezetem az oroszlánudvarba, és búcsúzásként megsimogatom fejüket, ujjaimmal a sörényükbe túrok, feltűnik, hogy az idegen haja különös módon pontosan olyan, mint az oroszlánok sörénye! Felmerül bennem a gondolat, hogy ha az idegent megsimogatnám, ugyanolyan vörös, vastag hajszálak között szántana végig az ujjam, mint amikor az oroszlánok sörényét cirógatom. Valóban kimondhatatlanul szeretem ezeket az oroszlánokat!

Este említést teszek az idegennek a megfigyelésemről, hogy a haja az oroszlánok sörényéhez hasonlít.

– Királynő – kérdezi –, elkísérhetnék egyszer egy ilyen kocsi-kázásra? Ha látnám, hogy ezeket a pompás állatokat képes vagy az akaratoddal irányítani, akkor emberfőlötti képességeidben sem kételkednék! – mondja kihívó mosollyal.

– Hol hallottad, hogy emberfőlötti képességeim vannak?

– Mindenki, akivel csak beszélek, istennőként tisztel téged. Valamennyiüknek határozott meggyőződése, hogy emberfőlötti lény vagy. Én azonban más véleményen vagyok!

Sértve érzem magam:

– Miért, mit gondolsz rólam? – kérdezem, és bosszúsán veszem észre, hogy erős szívdobogással várom a válaszát. Ugyanakkor Ptahhotep képe is felmerül bensőmben, nemes arcán figyelmeztető kifejezéssel.

– Nem! Nem! Hagyj most – válaszolom a belső képnek –, nincs semmilyen veszély! – és már hallom is az idegen válaszát:

– Mit gondolkodol rólad? Miért vagy erre kíváncsi? Olyan magasan állsz minden földi dolog fölött, akkor miért érdekelnek olyan szegény, földi ember gondolatai, mint amilyen én vagyok? Egyébként is tudsz olvasni mások gondolataiban, nem?

– Igen, látom a gondolataidat, de látnom kell, őszinte vagy-e velem szemben – válaszolok, és nyugtalanító érzés fog el. Nem tudom azonban kielemezni ezt az érzést, mert az idegen már újra kérdez:

– Tudni akarod, őszinte vagyok-e? Miért nem kérdezed meg először magadat, hogy velem és *saját magaddal* szemben őszinte vagy-e?

Elnémulok. Nem tudom, mit feleljek. Már hosszú évek óta hozzászoktam önmagam állandó ellenőrzéséhez, összes gondolatom és cselekedetem okainak kivizsgálásához. Meggyőződéseim szerint őszinte vagyok magammal szemben, tehát a külvilággal, vagyis vele szemben is őszinte vagyok. Szavai mégis zavarba ejtenek. Lehet, hogy igaza van? Talán nincs elegendő bátorságom, hogy összes gondolatommal és érzésemmel nyíltan szembenézzek? Elhatározom, hogy még alaposabb vizsgálatnak vetem alá magamat, de most mindenképpen arra összpontosítom minden erőmet, hogy a vele folytatott küzdelemben ne maradjak alul. Le kell győzőm, nem engedhetem, hogy egy ilyen műveletlen ember azt gondolja, gyengébb vagyok nála, és ő fölöttem áll!

Másnap együtt hajtunk ki az oroszlános kocsival. Mielőtt beszállunk a kocsiba, az idegen az oroszlánok mellé áll, és nagy, vörös sörénnyel borított fejét elem tartja:

– Nem akarod kipróbálni, hogy tényleg olyan-e a hajam, mint az oroszlánoké? Ha az oroszlánok szívesen veszik, amikor megcirógatod őket, talán én is ki fogom bírni – mondja, és újra elneveti magát, összes fehér fogát kimutatva.

Tényleg olyan, mint egy nagyra nőtt gyerek. Nem tiszteletlenségből viselkedik így, nem tudok rá haragudni. Vele együtt nevetek, és ha az oroszlánjaim felügyelője nem állna ott, tényleg kedvem lenne beletúrní a hajába.

Így megy ez tovább, napról napra. És gyorsan közeledik az idő, amikor az idegennek vissza kell térnie a hazájába. Sok tekintetben elégedett lehetnék, „nőként” különösen büszke lehetnék magamra, mert látom, mennyire megváltozott a hozzáállása. Fölényességét levetkőzte, és egész nap az estét várja, hogy együtt lehessen velem. Már tudom, tulajdonképpen soha nem érezte magát fölényben, ez a viselkedés inkább védekezés volt a teljes „önfeladással” szemben.

Nem akarta feladni férfias önhietségét. Az első pillanattól csodált engem, így hiúságom, amely tagadhatatlanul a fő oka volt annak, hogy figyelmem rá irányult, most teljesen ki lehetne elégítve. Mégsem vagyok elégedett, hanem állandó nyugtalanság kínoz. Azonban éppen ez a nyugtalanság biztosít afelől, valahányszor felülvizsgálom érzelmeimet, hogy iránta tanúsított érdeklődésem *nem* egyéniségem alacsonyabb szintjéhez tartozó női ösztöneimből fakad. Hiszen állandóan ellenőrzöm magamat! Menu szerint a szerelem összes félreérthetetlen jegyét magamon hordom, és örül, hogy végre „kivirágzom”. Tévedés! Menu ezt egyáltalán nem képes megítélni, mivel mindent földi nézőpontjából szemlél. Fogalma sem lehet arról, hogy egyáltalán nem lehetek, és nem is akarok szerelmes lenni, és nem is vagyok az! Hogyan szerethetnék bele ebbe a nyers, vörös hajú óriásba? Nem tetszik, testileg idegenül, sőt taszítóan hat rám. Már sokszor vizsgáltam meg bensőmet, és mivel a férfi és a nő közötti testi kapcsolat célja a gyerekek nemzése, már gyakran megkérdeztem magamtól, kívánok-e gyermeket ettől az idegentől. Isten mentsen! Gyereket ilyen fülekkel, ennyire szögletes csontozattal? Nem! Semmi esetre sem akarok tőle gyereket! Tehát nem is lehetek szerelmes. Csak azt akarom, hogy *Istenre* találjon! Minden tanítványomnak teljes figyelmet szentelek, és ezért gondolok rá is olyan gyakran, ezért összpontosítom minden figyelmemet rá. *Istent* azonban még nem találta meg. Ezt nem sikerült életem! Ezért vagyok annyira nyugtalan és szomorú, ha arra gondolok, hogy országunkat hamarosan elhagyja, és talán ebben az életemben már egyáltalán nem láthatom viszont...

Azután villámnál is gyorsabban követik egymást az események...

Az utolsó estén újra a templomba megyek, hogy találkozzak vele, és búcsút vegyek tőle. Szokása szerint a falnak támaszkodik, de most nem olyan fölényes, mint amikor először várt itt rám. Nem is néz rám, komor tekintettel egyre csak a semmibe bámul.

– Mi bajod? – kérdezem.

– Azon gondolkodom, mi értelme volt annak, hogy minden este itt találkoztam veled. Mit akartál tőlem, szép, szívtelen királynő? Mit használt nekem mindaz, amit elmondtál, ha csak boldogtalan

Gondolatok nélkül megyek vissza a palotába. Menu, aki a templom udvarának sarkában elaludt, szokás szerint szótlánul kísér, de néha hangosan ásít...

Az oroszlán

Ptahhotep előtt térdelék.

Nem beszélek. Kimondatlan szavaimat akkor is megérti, ha hallgatók...

– Lelkem atyja, ments meg! Távolítsd el ezt a tüzet a testemből, add vissza a szabadságomat! Így nem tudok, nem akarok tovább élni...

Elvesztettem magamat, megsemmisültem, nincs hatalmam magam fölött, nem tudok többé arra gondolni, amire akarok, a gondolatok uralnak engem, és szétszaggatják a fejemet.

Segíts, lelkem atyja, segíts visszatérnem a mennyei magasságba, ahol a szellem egyértelműsége, tisztaság és szabadság uralkodik. Add vissza szárnyaimat, hogy veletek együtt repülhessek ott fenn, *Isten* teremő erejeként, az isteni Hórusz sólyomként, amely átszeli a világűrt és új világokat hoz létre.

Nyisd meg újra a menny kapuit előttem, lelkem atyja, engedd, hogy újra hallhassam a szférák zenéjét, amelyet már csak emlékezetemből tudok felidézni, rám viszont a sír csendje borul, mivel a fülem süketté vált.

Nyisd meg újra a szememet, lelkem atyja, mert teljesen kiégett, és a menny fényét, *Isten* ragyogását már csak emlékezetemben láthatom, mert belső szemem megvakult.

Nyisd ki mennyei hazám kapuját, ahol a szellem összes kincsét a magaménak tudhattam. Ezek a kincsek már csak emlékezetemben

léteznek, lelkem atyja, mivel elbuktam, és szerencsétlen földi koldussá váltam.

Nyisd meg előttem újra a boldogságot és a békét a megváltottak isteni egységében, lelkem atyja, amelyet már csak emlékezetemben őrzök. Az elhagyatottság sivatagába hullottam, és szüntelenül üldöz a meghasonlottság, a kétségbeesés égető nyugtalansága.

Helyezd áldott kezed fejemre, és engedd meg, hogy az idő börtönéből kiszabadulva az örök jelenben újra *azzá válhassak, aki voltam, aki valójában vagyok, aki* azonban az illúziók látszatvilágában már *nem tud létezni*.

Lelkem atyja, ments meg, mentsd meg a lelkemet! Engedd meg, hogy hangodat mint *Isten* hangját, újra bensőmben halljam, mert válaszod már nem jut el hozzám, vak és süket vagyok, mennyei szárnyaimat elvesztettem, és kitaszított, száműzött lettem. Végy vissza, lelkem atyja, végy vissza az üdvözültek egységébe, mert így nem tudok tovább élni! Ments meg, lelkem atyja, ments meg, Isten képviselője, ne hagyj el, ne hagyj el... ne hagyj el...

De válasz nem jön.

Mindent elvesztettem. Értelmem, amelyre nehéz helyzetekben mindig számíthattam, elködösült, a gondolatok csak elmosódottan, fáradt vándorokként vánszorognak át a tudatomon.

A palotában heverek fekhelyemen, és egyetlen gondolat foglal le: meghalni! Nem tudok tovább élni, nem is akarok tovább élni! Már csak egykori önmagam árnyéka vagyok. A ködön keresztül néha elmosódott arcokat pillantok meg, az elkeseredetten síró Menut, Bo-Ghart, Bo-Ghar kétségbeesett tekintetét...

Meg akarok halni – meghalni!

Egykor ura voltam a testemnek, és tudatosan el tudtam hagyni. Most hiába próbálom meg, nem sikerül! Nem vagyok képes kilépni a testemből. Hozzá vagyok bilincselve, nem hagyhatom el, az anyag börtönében lettem elítélt.

A frigyládához akarok menni! Az majd szétégeti a testemet, ahogy kisugárzása a halott áldozati állatokat is elégeti a templomban, hogy még hamu sem marad utánuk.

Felöltöm fátylamat, és a templomhoz sietek. Átmegek a hatalmas termen, és a nagy piramis föld alatti folyosóját lezáró ajtóhoz

lépek. Nem tudok átjutni rajta. A sziklafal előtt a levegőben elhelyezkedő láthatatlan fal állja utamat. Ködös tudatomban derengeni kezd egy gondolat: a frigyláda legalacsonyabb rezgése, az *ultramateria*! A materializálódott gyűlölet! Láthatatlanul hatékonyabban védi a tiltott területet, mint a legvastagabb fal. Megkísérlem még egyszer áthágni a láthatatlan akadályt, de az ultramateria elképzelhetetlen keménységű anyaga kíméletlenül visszalök.

Nincs számomra könyörület... nincs könyörület...

Lassan visszaballagok a templom hosszú folyosóján, és kis cellám előtt is elhaladok. Üres fejjel lépek be, és leülök a kőpadra. Elmélyedek emlékeimben... a tér kitágul, minden oldalról a végtelen visszhangját hallom, és képek merülnek fel bennem: ködbe burkolózott alak közelít... felismerem: beavatási látomásaim ködös alakja. Egészen közel jön hozzám, majd láng csap ki belőle, lobogó lánggal kezd égni, és férfias tűzlénnyé változik, amely most ellenállhatatlanul körülölel, és belém hatol, úgyhogy már én is lobogni, égni kezdek. Azután suttogó hangot hallok:

– Megmondtam, hogy viszontlátjuk egymást. Az enyém vagy, soha nem szabadulsz meg tőlem. Viszontlátjuk még egymást, mindig viszontlátjuk egymást... a végtelen időben, a végtelen végtelenségben... viszontlátjuk egymást – visszhangzik ezerszeresen –, viszontlátjuk egymást... viszontlátjuk egymást...

– Nem – kiáltok fel –, nem akarok, gyűlöllek!

A tűzlény elneveti magát:

– Amíg gyűlölsz, szeretsz, és a hatalmamban tartalak! Nem szabadulsz ilyen könnyen... Még viszontlátjuk egymást – ismétlődik újra a visszhang...

Ahogy a tér minden irányából ezerszeresen visszaverődő hang rezgéseinek hatására a levegő valósággal remegni kezd, már tudom, a ködbe burkolt és most lobogó alak olyan hangon suttog a fülemben, és olyan pillantást vet rám, amelynek nem tudok ellenállni. Ezt a hangot, ezt a tekintetet kerestem mindig is magam körül a számtalan férfihangban és tekintetben, amelyekkel a beavatási látomásomban átélt számtalan életemben találkoztam. Mindegyik férfiban azt kerestem, akit teljes odaadással, múlthatatlan szerelem-

mel szeretek. Az egyetlen, az „én” férfit kerestem: kiegészítő felelem hasonmását...

Ekkor újabb kép merül fel, egy férfi képe, akit nem kiegészítő felelemként, hanem úgy szeretek, *mint saját magamat: Ima! Őt* nem tudtam földi szerelemmel szeretni, mivel *Istenben* voltam vele mindig egy. Minket a paradicsomi *egység* örök szeretete köt össze. Most az ő közelében akarok lenni, mindent el akarok neki magyarázni, ő megértene! A vele összekapcsoló egység fényként vezet majd további vándorlásaim során, bevilágítja sötétségbe borult utamat, hogy visszatalálhassak elveszett mennyei otthonomba, *Istenhez*.

Kibotladozom a cellámból. A neofita iskolában keresem Imát, ahol papként tevékenykedik, a jelölteket készíti fel a beavatásra. Minden terembe benézek, hátha rátalálok, de nincs sehol. Azután egy fiatal pap lép hozzám, aki a beavatást megelőző utolsó előkészületekben volt a segítségemre.

– Imát keresed? – kérdezi tőlem.

– Igen, hol találom meg?

– Imát itt már nem találod meg. Egészen kétségbeesetten távozott a templomból. Elvesztette önmagát, mert nem Istenben hitt mindenekfelett, hanem *egy nőben!* Zavarodottan rohant el, egyikünk sem tudta visszatartani. Inkább vad néger törzseknél akart élni, mint itt a templomban, mivel úgy gondolta, a négerkörében nem kellene újabb csalódást átélnie. Mielőtt elhagyott minket, utolsó szavai a következők voltak: „A négerök nem hazudnak, ők olyanok, amilyenek!” Imát már soha nem találod meg.

Az iszonyattól megkövülten, némán állok. Ó, Ima! Téged is magammal ragadtalak a szerencsétlenségbe, a kétségbeesésbe! A lelkemben uralkodó pokol kínjai a hír hallatán százszorosra növekedtek... Ugyanakkor tudom, az ifjú papnak nincs igaza. *Imát újra megtalálom!* Ha nem a mostani, akkor a következő életemben! Minden elmúlik, csak az igaz szeretet maradandó, és ez a nemiség minden megnyilvánulása fölött álló szeretet, a lelki egység szeretete elkerülhetetlenül össze fog újra hozni Imával!

Visszamegyek a palotába, és csak azt tudom, hogy meg *kell* halnom. Akkor sem tudtam volna tovább élni, ha nem lehettem

volna papnő vagy beavatott, de most, annak tudatában, hogy a legjobb barátomat magammal ragadtam a pokolba, lelki kínjaim elviselhetetlenné fokozódnak. Minden gondolatommal, minden érzésemmel tiltakozom a tovább élés ellen. Meg akarom semmisíteni magam, újra meg újra a legnagyobb erőfeszítéssel próbálom elhagyni a testemet.

De képtelen vagyok rá! Nem tudok meghalni! Az engem elégető és idegeimet szétromboló tüzet magamban kell hordoznom. Nem menekülhetek önmagam elől. Amikor teljesen kimerülve az ágyra hanyatlok, némi megkönnyebbülést és pihenést keresve, olyan érzés fog el, mintha hegy nehezedne mellemre, levegőt is alig kapok. Lehunyt szemem előtt vakító tüzet, izzást és az idegen hajára, az oroszlánok sörényére emlékeztető, vörösen lobogó lángokat látok...

Az oroszlánok! – Igen, oda akarok menni hozzájuk.

Fel is veszem a kocsihajtó ruhámat.

A gondozó odaenged az állatokhoz, mivel tudja, a beavatásom óta apám engedélyével bármikor vezethetem az oroszlános kocsit.

Oroszlánjaimhoz megyek. Leszegett fejjel, felhúzott orrcimpákkal fogadnak. Idegen szagot éreznek rajtam, megérzik a hozzám tapadó idegen kisugárzást. Simához lépek, és megcirógatom fejét. Su-Ghar hangosan morogni kezd, a teste lassan, ívként meghajlik, felkészül az ugrásra. Düh és féltékenység szikrázik a tekintetében. Ekkor felébred bennem az életösztön. Akaratomat megpróbálom kibocsátani Su-Ghar felé, ahogy a kocsikázások során is akaratommal irányítottam az oroszlánokat. Azonban a döbbenettől elhűlve tapasztalom, hogy képtelen vagyok! Akaratom megbénult. Az oroszlán ugrik. Megfordulok, látom, amint hárman is rémülten futnak felém: Thisz-Tha, Bo-Ghar és a gondozó. Teljes erővel futok kifelé az udvarból. Nyakamban érzem az oroszlán forró leheletét, érzem, amint szájával hozzám ér, majd ütés csattan a fejemen – de tovább futok. Ajtó nyílik előttem, amelyen keresztül olyan országba léphetek, ahol az oroszlánnak már nincs hatalma felettem. Az ajtóban pedig finom, sápadt alak áll – *anyám!*

– *Anyám!* – kiáltok fel, és kifulladásra szaladok, mivel tudom, a karjában megmenekültem. Anyám szelíd mosollyal, kitért karral fogad. Utolsó erőmet összeszedve szaladok – és karjába esem. Az oroszlán eltűnik. Megmenekültem...

Azután minden elsötétedik, csak azt tudom, hogy anyám tart karjában, ő segített át a küszöbön. Jól érzem magam... pihenek... régóta nem látott anyám szeretetében fürdöm, élvezem a szeretet nyugalmat...

Hirtelen megnevezhetetlen erő vonszolja el a tudomat valamerre. Felébredek. Szarkofágon fekszem. Nem érzem a testemet. Érzékeim elmosódottak, csak azt tudom, hogy fel akarok állni. Ekkor meglátom magam mellett Ptahhotepot és a helyettesét, és Ptahhotep gyengéden, szeretetteljesen visszatart. Fekve kell maradnom. Lelki testemben vagyok, amelyet azonban a mágikus szalag még mindig csontból és húsból álló anyagi testemhez köt. Testem bebalzsamozva nyugszik a szarkofágban, én pedig lelki testemben ugyanabban a helyzetben fekszem a kőkoporsón. Ptahhotep és a helyettese fölém hajolnak. Lelki testüket is látom, felismerem izzó erőközpontjaikat, amelyek anyagi testükben szemeket hoztak létre, és ezeken keresztül néznek kifelé az anyagi világba. Ptahhotep két erőközpontjából most kékesen foszforeszkáló fény árad rám, belém, áthatol rajtam, és álomba zuhanok.

A terem és a két főpap eltűnik. Újra anyám karjában nyugszom. Rájövök, hogy ezek a karok valójában erőáramok, amelyek egykor egész testét felépítették, és testéből szeretetként áradtak ki. Most ezek az erők hordoznak, és megkínzott lelkemet szeretettel, nyugalommal és a biztonság érzetével töltik el.

Hirtelen kellemetlen dörrenés szakít ki ebből a nyugalomból, egy éles hang, amelyet lelki fülem ütésként érzékel. Keresem ennek az ütésnek az eredetét, és ekkor rájövök, hogy a rabszolgafelügyelő korbácsának csattanásait hallom, aki a csattogással az ütemet adja az engem húzó rabszolgáknak. A szarkofágon fekszem, amely szánként siklik lassan előre a rögtönzött síneken. Éppen most hagyhattam el a palotát.

Fel akarok ugrani, de nem megy. Végtagjaimat egyáltalán nem tudom mozdítani, mivel nyakamtól a lábujjaimig egészen szoros kötés fog le. Úgy fekszem ott, mintha egyetlen darabból faragtak volna ki, kezeim a mellemen kereszteződnek, lábaim egymás mel-

lett kinyújtva helyezkednek el. Helyzetemből csak előre és felfelé látok. Lábujjaim irányában az engem előredőlve, ritmikus mozdulatokkal húzó férfiak csupasz, a vakító napfényben izzadságtól ragyogó hátát látom. A hátuk fölött elnézve fehér kőből készült épületet pillantok meg, amelynek közepén ajtónyílás szurokfekete foltya sötétlik. Az épület izzó fehérségű falai élesen elkülönülnek a sötétkék égtől. Ahogy a rabszolgák közelebb húznak az épülethez, a fekete folt is egyre nagyobb lesz. A már szinte feketébe játszó sötétkék egyre nézek. Két nagy madár köröz fölöttem – golyák? Talán darvak?

A kőépület már egészen közel van, a fekete folt most nagyon nagy.. igen... valóban nyílás. Ő, most felismerem a tájékot, a halottak városában vagyunk – ez itt sír! A férfiak belépnek a nyíláson, eltűnnek a sötétségben... a szurokfekete nyílás most elsiklik a fejem fölött... és a vakító napfény után elsötétül körülöttem a világ, minden eltűnik, a teljes sötétség borul rám! Kimondhatatlan borzalom fog el, és bensőmben hangtalanul hívom Ptahhotepot:

– Milyen sokáig, milyen sokáig kell itt bezárva feküdnöm?

Most jól kivehetően hallom az ismert hangot – Ptahhotep hangját –, amely a kérlelhetetlen, megváltozhatatlan akaratot fogalmazza meg:

„Háromezer év...”

Iszonyatos kétségbeesés és félelem uralkodik el rajtam, és ebből a félelemből hirtelen újból előbukkan a szörnyeteg, az anyag törvényének kifejezése. Látom, amint halálos, gunyoros pofájával taszítóan vigyorogva rám bámul, átható pillantása mélyen belém hatol, és ahhoz a múmiához köt, amely egykor én voltam.

A szörnyeteg ekkor így szól hozzám:

– Most már a hatalmamban vagy! Látod, a legmagasztosabb és a leghitványabb egymás tükörképei. A *magában nyugvó tökéletesség* és az *örök megmerevedés* ugyanakkor az Istenségnek a két oldala. A *magában nyugvó tökéletességben* akartál tudatosulni, és most visszahullottál a *megmerevedésbe*!

Igen, a beavatottak halandó burkát a papok bebalzsamozzák a templomban, hogy isteni erőt sugárzó testük még hosszú ideig ak-

kumulátorként működjön. Szellemük szabad, tudatuk nem kötődik a Földhöz. Te azonban a testedhez vagy kötve. A benned lévő isteni erőt a testi szerelemmel alacsonyabb idegi központjaidba vezetted, és így elégetted magad. Tudatod így lelki testeddel együtt anyagi burkodhoz kötődött. Fogoly leszel a végtelenségig! A balzsamozás révén lelki testével a múmiához kötődő beavatott tudata az *örökkévalóságban* nyugszik, te viszont a *végtelenség* száműzöttje lettél!

Az örökkévalóság örök jelen, a végtelenség pedig örök jövő, amely soha nem következik el, soha nem válik jelenné!

Ki akartad venni részedet a Föld átszellemüléséből. Nos, szellemtsd át ezt a kis földdarabkát, amely egykor a te tested volt, ha tudod! Hihhihi! Itt fekszik a papnő, és tudata nem több egy kődarabnál!

Most a beavatás első próbatételénél tartasz: *emberi tudattal* kell átélned az *anyag tudatosultsági szintjét!* Próbáld csak kiszabadítani magad, ha tudod! Az én foglyom vagy! Többé nem szabadulhatsz tőlem, mivel *velem* azonosultál. A beavatás során még *legyőztél engem*, mivel isteni-szellemi *öntudatoddal* szemben el kellett ismer-nem, az *önnönvaló* nélkül én sem létezhetnék. El kellett ismernem, hogy *én – te* vagyok. Most fordított a helyzet: *te* váltál tudatodban anyaggá, te azonosultál a testeddel, és mégis éppúgy szellem vagy, mint én, az anyag szelleme, tehát azonosultál velem!

Foglyom vagy a végtelenségben... a sötétségben... bezárva ebbe a holttestbe, amely egykor te voltál, és amely a balzsamozás miatt nem bomolhat fel, hogy szabaddá válhass. Ez a büntetésed, át kell élned, amint ez a múmia, amely a balzsamozás miatt egy ideig még megőrzi szépségedet, lassan összezsugorodik, és az én hasonmá-sommá válik. Az *örökkévalóság szellemében* akartál *halhatatlanná* válni, most pedig *elmúlhatatlan* lettél ebben a múmiában a végte-lenségig, a végtelenségig... a végtelenségig...

Tehetetlen vagyok. Végig kell hallgatnom a sok szörnyűséget. Ott fekszem lelki testemmel, összekötve a múmiával. Kétségbeesésben az *eszméletvesztés* állapotába próbálok menekülni, de ez sem sikerül! Tudatosan kell ott feküdnöm, anélkül, hogy a fölöttem elrepülő időről bármilyen fogalmam is lenne.

Idő! Ó, idő, mi vagy te? Csak annyira létezel, amennyire az ember boldogtalan! A boldogság időtlen: a tudat megáll, az idő fogal-

ma eltűnik. Csak amikor vége a boldogságnak, akkor jön rá az ember, hogy miközben tudata időtlenül honolt az örök jelenben, az idő elrepült. Az idő a boldogságból, a paradicsomból való kiszakadás-sal kezdődik. A boldogtalanság viszont szintén nem ismeri az időt, hiszen minél boldogtalanabb az ember, annál lassabban telik az idő, a percek óráknak tetszenek, és a legkilátástalanabb helyzetben, amikor a szenvedések már az elviselhetetlenségig fokozódnak, minden pillanat a végtelenbe nyúlik, az idő *megmerevedik!* Ó! Mennyire igaza van ennek a sátánnak! A legmagasztosabb és a leghitványabb úgy hasonlít egymásra, mint két ikertestvér, mint a valóság és tükörképe, a látszat. A boldogság az időtlen *örökkévalóság*, míg el-lentéte, a boldogtalanság a vég nélküli idő – a végtelenség.

Csak fekszem, és nincs semmi, egyáltalán semmi, amihez viszonyítani tudnám az időt! A jó és rossz *tudásának* a fája! Hogyan fog-hatom fel igazságodat, mely szerint a *felismerés csak akkor lehetsé-ges, ha van mit összehasonlítani!*

Honnan tudjam, mennyi idő telt el, ha a napot, ezt az isteni idő-mérőt nem láthatom, és fogalmam sincs, milyen módon különíthet-ném el a napokat ebben a sötétségben? Mi mutathatná az idő múlá-sát, ha semmi sem történik, ha körülöttem minden sötétségbe borul? Hogyan érzékelhetném az időt, ha nincs már szívem, amely a mell-kasomban egykoron az élet ritmusára vert, és pulzálását most fel-használhatnám, hogy valami képet alkossak az idő múlásáról? Le-het, hogy csak néhány perce fekszem itt, miközben úgy tetszik, már végtelen ideje vagyok itt gúzsba kötve? Vagy hetek, évek, esetleg már évszázadok, évezredek teltek el? Mi egy perc, és mi egy évez-red? Hogyan határozhatnám meg a különbséget?

Az iszonyatos félelem egy pillanatra sem hagy el. Nincs már tü-dőm, hogy mély lélegzetet vegyek, hogy az örök forrásból új erőt merítsek, és az időt légzésemmel mérjem. Semmitől sem várhatok enyhülést megkínzott lelkemnek... a szenvedéseknek és a kínoknak nincs végük, nincs végük, nincs végük...

Köd és ébredés

Az idő megállás nélkül futott tova a nagy kozmikus órán, a teremtés óriási kerekének peremén, még ha erről a legcsekélyebb fogalmam sem volt...

Úgy tetszett, mintha időtlen idők óta feküdnék az anyagba fagyva, és a pokoli kínoknak soha nem szakadna vége, amikor mégis elkövetkezett az a pillanat, amelyben egy erő közeledtét éreztem, amely nagyobb volt annál, amely tudatomat mostanra már teljesen összezsugorította, kiszárította, és az anyag szellemének rémisztő hasonmását mutató múmiámhoz kötötte. Ez az erő ellenállhatatlanul húzott magával valamilyen irányba. Végeláthatatlan szenvedések és pokoli kínok után eszméletre ébredtem.

Két lélekben rokon ember egyesült, és lehetőséget adott arra, hogy mélyre hullott tudatom szintjének és jellegének megfelelő testbe költözzek.

Mivel nőként buktam el, az akkori szintem eléréséig újra meg újra nőként kellett újraszületnem. Olyan környezetbe kerültem, ahol elszigetelt, félig tudatos emberek vettek körül, ahol az én cselekedeteimet és környezeteméit is a szenvedélyek és állati hajlamok határozták meg, ahol csak brutalitást, a szeretet teljes hiányát és nyers önzést tapasztaltam.

Számos jelentéktelen életet éltem le ködös, félig állati tudattal. Ezek az életek csak azt a célt szolgálták, hogy érzelmi életem felébredjen. A nyomor és a szakadatlan munka felébresztette és kicsiszolta eltompult, érzéketlen idegeimet. A férfiak mindig nagy szere-

pet játszottak az életeimben, olyan férfiak, akiknek a testéből mindig az állati ösztönöknek ugyanaz a tüze áradt rám, és égetett el. Újra meg újra szembetaláltam magam harmadik próbatételem láncokból font szellemének izzó szemével és suttogó hangjával, és az érzékiség meg a szenvedély barlangjában, ahol az emberek a nemzés szentségét öncélú örömszerzéssé alacsonyítják, ezzel a szellemmel kellett táncolnom, amíg fáradt lábammal már csak botladozni tudtam. „Boldog” akartam lenni, és szüntelenül a szerelmet kerestem, az egyetlen férfit, akit szerethettem, és aki engem szerethetett volna, kiegészítő felem hasonmását, de csak felkorbácsolt érzékiségre és szívtelen szenvedélyekre leltem, amelyek soha nem elégitettek ki. Egyre csak sodródtam, a boldogságot folyton férfiak karjában keresve, hogy rátaláljak az *egyetlenre*, akit szerettem, és aki vel az igazi szerelmet élhettem volna át...

Ezek az életek csalódások végtelen láncolatát alkották. A sors újabb és újabb csapásokat mért rám, folyton üldözött. Lelkemet olyan megrázkódtatások érték, hogy a szenvedések tüzei az érzéketlenség idegeimet borító rétegét felemésztették, és félig szunnyadó tudatomat fokról fokra felébresztették. A nem szűnő megpróbáltatások alkalmat adtak rá, hogy idegrendszeremet mindegyik életemben legalább egy fokozattal magasabb szintre fejlesszem. Így az örök *szeretet* adott lehetőséget idegeim szenvedéseken keresztül finomítására és ellenálló képességük fejlesztésére.

Ugyanakkor mindegyik életemben tudatlanul is arra törekedtem, hogy rátaláljak mindazokra, akikre bár nem emlékeztem, de vérem minden cseppjével őket kerestem, egyre csak őket kutattam... A hozzám hasonlókat! Akiknek körében „otthon” éreztem magam, és akikhez egész lényemmel tartoztam: Ptahhotepot, Atothiszt, Imát, Bo-Ghart... De nem találtam rájuk! Néha már úgy véltem, megtaláltam valamelyiküket, fellángolt bennem a szeretet és az emlékezés, de azután köd lepte el a tiszta képet, és újra szem elől vesztettem őket. Néha hallottam, amikor Isten valamelyik szolgája egy nagy tanítóról, „*Isten fiáról*” beszélt, és ekkor felderengett az emlék, hogy valahol és valamikor, a ködbe vesző múltban közel álltam ehhez a rendkívüli lényhez, hogy tanításait élő szavakban hallottam, és tudatom szürkületi fényében felébredt egy erő, amely ismeretlen

irányba vonzott, oda, ahol az általam egykor ismert magasztos lények lakoztak. Ezek a pillanatok azonban nem tartottak sokáig, mivel a sors mindig továbbtaszított, a nyers erőszak elűzte a derengő emlékeket, és én újra elfelejtettem mindent.

A testi és a lelki nélkülözések folyamatosan finomították korlátozott érzelmi világomat, míg idegeim lassan újra képessé váltak az önzetlen szeretet rezgéseinek befogadására, és ekkor a nyers testi szenvedélyeken lassan átsütött az isteni szeretet mennyei sugara! Ez a szeretet pedig a következő életemben teljesen feloszlatta a szellemi látásomat elfedő ködöt. Amikor elhagyott jobbágygyerekként világra jöttem, már szívemben hordoztam az isteni-önzetlen szeretetet. Azonban a magasabb idegi és agyi központoknak is életre kellett kelniük ahhoz, hogy megtanuljam, hogyan tudom kifejezésre juttatni és felhasználni az összes szellemi képességemet. Újra találkoztam az ismert hangon megszólaló és izzó szemű férfival, aki egykor a vörös hajú idegen volt, és időközben sok életen keresztül magasabb szintre fejlődött. Szerettem, szeretnem kellett, hogy a férfi és a nő közötti szerelem utolsó tapasztalatait is megszerezsem. A szerelemmel azonban csak testi erőket irányítottam a testembe. Közös sorsunk utoljára koldusként hozott össze minket, és az emlékezés rendkívüli megrázkódtatása nagy lökést adott még mindig tompa szellemi aktivitásomnak. A megrázkódtatás azonban olyan mértékű volt, amelyet testem nem tudott elviselni, és abban a pillanatban meghaltam.

Az öröklés törvényeinek megfelelően néhány évszázad elteltével két tiszta és szeretettel teli ember felé sodródtam, akiknek az élete már világekorszakok óta kötődött az enyémhez.

Én pedig újra emberi szemet nyitottam ebben az életben a Földre, és összes eddigi tapasztalataim birtokában néztem bele ebbe a világba...

Ugyanazok a frekvenciák ugyanazokat a jelenségeket hozzák létre. És mivel ebben az életben tudatosultságom foka újra elérte az egykori fáraólányét, külsőleg is hasonlóvá váltam akkori megjelenési formámhoz. Mivel azonban lélekben, akaratban erősebb lettem, csontozatom is erősebb lett, mint annak idején Egyiptomban.

Szemem formája, színe és pillantása, vagyis *kifejezése* mégis ugyanaz maradt.

Áttekintem a jelenlegi életemet a születésemtől kezdve, és minden világozássá válik! Utoljára egyiptomi életemben értem el az *ön*-tudatosságot, és most, újrászületett, újra *öntudatos* állapotomban felmerülnek utolsó jelentős életemmel kapcsolatos emlékeim, amikor tudatom ugyanazon a szinten vált éberre.

A szarkofághoz kötődő utolsó élményem volt az abból az életemből származó legutolsó benyomás. Az iszonyat olyan mélyen vésődött a lelkembe, hogy elsőként ez az emlék ébredt fel bennem teljes életszerűséggel.

Azonban már sokkal korábban, gyerekkoromban is jelentkeztek tudatos vagy félig tudatos emlékek.

A leírhatatlan csalódás, amikor a családi asztalnál megtudtam, hogy az „apa” fogalma nem az ország legnagyobb urát jelentette, meggyőződése, hogy később hős szeretett szüleim nem a valóságos szüleim, már az első, félig tudatos emlékek számítottak egykori életemből.

A leves tetején úszó zsírcseppek egyesítése, állandó törekvésem a baráti körön belüli egység megvalósítására az *önnönvalónak* a templomban átélt *egysége* utáni sóvárgás megnyilvánulása volt.

A különös testtartások, amelyeket fiatal lányként naponta gyakoroltam otthon, anélkül, hogy valaha is alkalmam nyílt volna arra, hogy a Távol-Keletről hazatért barátunk által „hatha-jógának” nevezett gyakorlatokat bárhol megfigyeljem, a templomban Mentup-tah irányítása mellett végzett gyakorlatok emlékeiként jelentkeztek. Ezeket a gyakorlatokat a más földrészekre menekült „Isten fiai” vittek el Indiába, ahol az ott élő nép nagy mesterei a mai napig megőrizték őket.

Az éveken át visszatérő álmom az oroszlánról, amely üldöz, és amelynek orrát már a nyakamon érzem, ez a gyerekkoromat félelemmel és borzalommal eltöltő álmom egyiptomi életem utolsó benyomásainak emléke volt.

És az „óriások”, a „títánok”, a „félistenek”, akik képességeikkel messze az emberek fölött állnak, és akikről édesapám – drága édes-

apám a jelenlegi életemben? – semmit nem tud, mert nem emlékszik: *Ptahhotep, Atothisz... Isten fiai... hol vagytok? Hol vagytok?*

Hangtalanul kiáltok lelkemben, ahogy egykor a templomban nagyra becsült és hön szeretett mesteremtől, a főpaptól, *Ptahhotep-től* tanultam, és befelé figyelek, válaszra várva...

Hirtelen a semmi sötétjében találom magam. Tudatom azonban teljesen éber ebben a sötétségben, és tudom, a tudat fényszórója a legerősebb és egyetlen fényforrás, amellyel ezen a sötétségen át lehet hatolni. Tudatom kutató fénycsóvját még erősebb koncentrációval járatom körbe!

Hol vagytok, szeretett lények, akikhez egész lényemmel tartozom, akikhez hasonló vagyok? Hol vagytok ti, a szeretet képviselői, akik megértenek engem? Ti, akik még soha – legnagyobb bukásom idején sem – hagytatok el, hol vagytok? Hol vagytok?

A sötétségből ekkor zöldesen foszforeszkáló fény bukkan elő, egyre kivehetőbbé válik, egyre közelebb jön, és már látom, amint ebből a fényből fenséges alak bontakozik ki, drága mesterem, *Ptahhotep* alakja. Felismerem, hogy *önnönvalóm* most annak a lénynek a képében vetül ki erdei házunk kis szobáskájára, akinek személyében beavatási látomásom során átéltem a minden teremtet fölött álló alkotó *önnönvalót*. Hiszen a háromdimenziós világ idejében csak egy pillanat telt el, és ebbe a pillanatba sűrítve láttam az összes jelenséget, amelyek *énemben megnyilvánulási lehetőségként* szunnyadtak, majd az anyagi síkon megvalósultak, az anyag legalacsonyabb, tudattalan szintjétől az anyagban megvalósult *önnönvaló* legmagasabb fokáig.

Ptahhotep még mindig előttem áll, mennyei tekintetét még mindig szeretetteljesen tartja rajtam. Ez a tekintet, ez a mindenén áthatoló erőáram a szememet még eltakaró legutolsó ködfoszlányt is eloszlatja, és a jelenlegi tudatomban *múltként* létező összes emléket örökkévalóságként, időtlen *jelenként* jeleníti meg előttem újra...

Még mindig ebbe az életadó forrásba, mesterem szemébe tekintek, és égre törő ujjongással fedezem fel, hogy megértem kimondatlan szavait, *a szellem képességét újra megszereztem!* Újból megértjük egymást, mint annak idején Egyiptomban!

A legszívesebben felugranék, és a nyakába borulnék, de *Ő* fel emeli a jobbját, és visszatart. Tekintete a következőket fejezi ki:

– Ne érints meg! Tudod, hogy nem a földi síkon vagyok, és csak azért láthatsz, mert tudodat ugyanarra a magas, szellemi rezgésre állítottad át, amelyen én nyilvánulok meg. Ha érintéssel akarnál kapcsolatba lépni velem, tudodat érzékszerveid szintjére, az anyagi síkra kényszerítenéd, és képem abban a pillanatban eltűnne a látókörödből. Mostantól azonban képes leszel rá, hogy tudodat a magasabb frekvenciákra hangolva találj rám, hiszen ezzel a képességgel már az *önnönvaló* azon kivetülésében is rendelkezél, amelyet te az egyiptomi megtestesülésednek – az akkori „életednek” – nevezel.

Néma maradok, és uralkodom magamon, nehogy megszűnjön ez az állapot, amelyben *Ptahhotep*ot lelki szememmel láthatom. Lelkemet azonban úgy előnti az öröm, hogy már attól tartok, idegeim nem képesek ellenállni a rendkívüli feszültségnek, és megszakad a szívem. *Ptahhotep* újra felemeli a jobbját, és erőáramot irányít a szívembe. A szívem újra nyugodtan ver, én pedig képes vagyok szavak nélkül társalogni *vele*.

– Lelkem atyja, most már értem, hogy jelenlegi életem előző életeimben végrehajtott cselekedeteim eredménye. Értem a személyek és az események közötti összefüggéseket. Néhány kérdésre azonban mostanáig sem kaptam választ. Tudom már például, hogy drága, egyetlen gyermekem valójában Ima. Azt is megértem, mit akart nekem megbocsátani, amikor gyerekkorában beteg volt, és magas lázzal deliriumos állapotba került. De honnan származik az a hite, hogy egykor néger volt?

Ptahhotep tekintetén keresztül a válasz képek sorozataként bontakozik ki. Ima lelkében súlyos tragédia játszódott le. Abban a pillanatban, amikor észrevette, mi zajlott le köztem és a vörös hajú idegen között, a legmélyebb kiábrándultság vett erőt rajta, és égő nyugalanságtól hajtva szaladt ki a templomból, majd Afrika távoli vidékeire vonult, a négerek közé. Hirtelen egy kép merül föl: Ima, ahogy Egyiptomban ismertem, trópusi tájon, sok négertől körülvéve. Az isteni szeretetet sugározza magából a primitív ember fiai között, akik az állatokhoz hasonlóan ösztönösen érzékelik és megértik

a szeretetét. Ima a négereket oktatja, betegeiket gyógyítja, minden tekintetben segít nekik, és ők gyermeki áhítattal viszonyozzák tevékenységét. Mély elkeseredettségében végül néger nőt vesz magához, és hagyja, hogy magával ragadja a testi szerelem. Tudata fokozatosan egyre mélyebbre süllyed a testében, a létért folytatott mindennapos küzdelem az őserdőben egyre inkább az emberi élethez köti. Emberi gondokra irányult tudattal hal meg, és mivel gondolataiban szeretett négereivel foglalkozott, és velük azonosult, a következő életében a vonzások törvényének megfelelően maga is négerként született újra. Ebbe a következő életébe ugyanazt a kaotikus, alacsony tudatot vitte magával, amelybe kétségbeesése és ösztönélete miatt süllyedt. Értelme mégis átsugárzott testi burkán, és így fekete embertársai között a törzs szeretett és nagyra becsült tagjává vált. Felesége és gyermekei is voltak. Látom négerként – csak a tekintetét ismerem fel ebben a megtestesülésben –, amint az őserdőben vadászatra indul, fára mászik, hogy vadállatokat cserkészen be, megölje, és zsákmányként hazacipelje őket. Egy napon ismét az őserdőbe megy, tigris támad rá, hősiesen küzd, de végül alulmarad, a tigris megöli. Látom még, amint felesége a borzalmas küzdelem kiáltásait és lármáját hallva áttör a bozót, hogy férje segítségére siessen... Azután elhalványodik a kép, és már csak azt látom, milyen állapotban van Ima a halála után, hogyan hozza testetlenül is egyre közelebb hozzám állandó sóvárgása, amellyel tudattalanul is engem keres. Amióta Egyiptomban találkoztunk, mindketten a fejlődés hosszú útját jártuk be, de egyikünk sem volt még eléggé érett ahhoz, hogy újra egymásra találhassunk. Most végre elértük azt a szintet, amelyen a testi szerelem veszélye nélkül újra összetalálkozhatunk. A szeretetünk tisztaságának mindenáron való megőrzésére és a kísértés elutasítására irányuló törekvésünk a testi öröklődés törvényén át oda vezetett, hogy Ima a gyermekemként született újra. Ebben az életében neki is vissza kell szereznie elvesztett, de valaha meglévő, tiszta szellemi látását. És mivel én közvetlenül felelős vagyok, amiért a hitét elvesztette, nekem kell újból visszavezetnem *Istenhez*. Csakhogy az idő még nem érett meg ehhez. Még gyerek.

– Lelkem atya – teszem fel a következő kérdést –, hol van Atothisz, a fivéred, az én egyiptomi apám? Kimondhatatlanul vágyom

rá, hogy kapcsolatba léphessek vele. Biztos vagyok benne, hogy nem hagyott el.

Ekkor fenséges megjelenésű férfi képe bontakozik ki lelki szmem előtt, olyan férfié, aki az utóbbi idők legnagyobb tanítómestere és a legmélyebb igazságok hirdetője volt. Olvastam a könyveit, amelyeket a tanítványai az előadásai alapján állítottak össze, és jelentettek meg. Amikor ezeket a könyveket olvastam, mindig izgatott lettem, mert minden mondat azt a biztos érzést ébresztette fel bennem, hogy ezt az embert ismerem, hogy mély kapcsolatban állok vele, minden gondolatát a magaménak tudom, és hozzá tartozom! Tudtam, soha nem lesz alkalmam találkozni vele, mivel idegen országban halt meg, amikor én még kisgyerek voltam. Gyakran nézegettem ennek a rendkívüli, minden tekintetben emberfölötti képességekkel bíró embernek a képét, és tudtam, hogy a szemét, isteni tekintetét valahonnan már ismertem. Nem tudtam, miért futottam oly sokszor hozzá álmomban, olyan sebesen, hogy fehér ruhám és hajam lobogott, aztán a viszontlátás kifejezhetetlen örömevel vetettem magam kitárt karjába, széles mellére, és a boldogság megrázkódtatásával sírtam: „Apám! Apám!” Amikor pedig felébredtem, megint nem tudtam, miért neveztem őt apámnak az álmomban, és miért sírtam olyan keserűen, hogy ébredéskor a pálmám egészen átnedvesedett...

Ptahhotep elmosolyodik:

– Emlékszel?

– Igen, lelkem atya, emlékszem. Egyszer azt mondta a tenger partján, Egyiptomban: „Megesik majd, hogy én a Földön leszek, amikor te nem testben fogsz élni, és az is meg fog történni, hogy míg te testben élsz a Földön, én már csak a szellemi síkról veszek részt az átszellemítés nagy munkájában...” Hol van most, lelkem atya? Hol van?

Tisztán értem Ptahhotep szellemi válaszát:

– Amikor még a Földön lakozott, megígérte, hogy a tanítványait halála után sem hagyja el, és az emberiség ősi igazságokba való beavatásának nagy munkáját folytatni fogja. Te és Bo-Ghar, már mindketten az ő – a mi – munkatársaink vagytok, anélkül, hogy ennek tudatában lennétek. Később tudatos munkatársakká fogtok válni.

– Bo-Ghar? Újra itt él a Földön? Hol van? Ismerem már ebben az életemben? Csak nem ismertem föl eddig?

– Várj – válaszol Ptahhotep –, távoli országban él, ahol Atothisz is újjászületett. Azonban megígérte neked, hogy a világ másik feléről is eljön hozzád, hogy megmentsen, ha veszélybe kerülnél. A kellő időben meg fog jelenni itt nálad.

– Veszély, atyám? – teszem föl a kérdést. – Miféle veszély?

– Emlékezz, mit mondtam Egyiptomban a beavatás előtt: ha elbuksz, a beavatáskor átélt álmaidat a földi valóságban is át kell élned, hiszen az álom nem más, mint az ember anyagtalan, képalkotó energiavilágában megjelenő valóság, és amit ti „valóságnak” neveztek, valójában szintén álom, csak éppen az önnönvaló anyagi síkon megnyilvánuló, a Föld légkörébe beleálmódott kivetülése. És az összes próbatételt, amelynek egy vagy több alkalommal nem feleltél meg, újból át kell élned ahhoz, hogy beavatott, használható munkatárssá válhass. Egy régi ismerős fog átsegíteni a misztikus kapun. Az Egyiptomban a beavatásodra felkészítő fiatal pap most is a Földön él. A kellő időben meg fog jelenni, hogy a célhoz vezető belső utadon melletted álljon.

– És hogyan lett Thisz-Tha, Atothisz hadseregparancsnoka az én drága édesapám ebben az életben?

– Nagyon messze vezetne, ha az összes tényezőt felsorolnánk, amely szerepet játszott ebben a végkifejletben. Csak a legfontosabakat említem meg. Tudod, hogy az emberi lélek legnagyobb ereje a vágy. Amerre az ember tudatát a vágyai húzzák, ott fog újra megtestesülni. Amikor annak idején Egyiptomban megtámadott az oroszlán, három szemtanú, Thisz-Tha, Bo-Ghar és az oroszlángerőszak próbált segíteni. Bo-Ghar utánad sietett, amikor észrevette, hogy elhagyta a palotát, és kétségbeesetten rohant az oroszlános udvarba, hogy megmentsen. Thisz-Tha éppen az oroszlánját készült befogni, amikor meglátta a rád támadó oroszlánt, és szintén feléd futott, hogy visszatartsa a megvadult állatot. Az oroszlán azonban gyorsabb volt. Iszonyatos csapást mért rád, és amikor kiszabadították a karmaiból, már olyan súlyos sérüléseket szenvedtél, hogy nem lehetett újjáéleszteni. Thisz-Tha a karjába vette szétmarcangolt testedet, és a teljesen kétségbeesett, síró kisgyerek, Bo-Ghar kísé-

tében a palotába vitt. Thisz-Tha őszinte, becsületes ember volt, hűséggel, hátsó gondolatok nélkül szeretett téged és a fáraót is. Amikor haldokló kis testedet a karjában tartotta, a határtalan sajnálat érzése uralkodott el rajta, úgy vitt, mint egy szerencsétlen kisgyereket – mint a saját gyermekét –, és apai szeretetet érzett irántad. Ehhez járult utolsó megnyilvánulásod, vagyis az, hogy Thisz-Thát megpillantva segélykérően felé futottál. Nála kerestél menedéket. Ezek az egymás irányában megnyilvánuló érzések szolgáltatták a *legalapvetőbb* okot arra, hogy köztetek a gyermeket és a védelmet nyújtó apát összekötő kapcsolat egy későbbi életben megvalósult. Ugyanakkor – sok más mellékes tényező mellett – még egy fontos oka van annak, hogy az ő gyermeke lettél, mégpedig az, hogy a jelenlegi életedben szerzendő beavatásodhoz feltétlenül erős, a szellemi megnyilvánulásokra alkalmas idegi és agyi központokat kellett örökölnöd.

Ha követni tudnád az egymásra következő generációk hosszú láncolatát, amelyeket az egykori Thisz-Tha utódai alkottak, akkor látnád, hogy attól az élettől kezdve, amelyben te és Thisz-Tha – jelenlegi édesapád – Egyiptomban éltetek, *az élő sejtek láncolata még mindig létezik!* Ez azt jelenti, hogy Thisz-Tha gyermekeinek teste mindig Thisz-Tha testének egyik sejtjéből fejlődött ki, és ezen utódok gyermekeinek teste szintén egy-egy élő sejtől alakult ki. Így követték egymást az egyre újabb nemzedékek, amelyek mind egyetlen apai sejtre vezethetők vissza, míg azután jelenlegi édesapád szülei is megszülettek, és így újabb élő, megtermékenyített sejt állt az egykori Thisz-Tha lelkének rendelkezésére, hogy ugyanabban az öröklődési láncban születhessen újra.

Gyermekek és szülők között sokkal mélyebb, a legősibb időkig visszanyúló kapcsolatok léteznek, mint ahogy az öröklődés törvényeit manapság vizsgáló tudósok vélik. Ők csak a testet látják, pedig nagyon fontos, a test fölött álló öröklődési törvények is léteznek, amelyek magasabb, szellemi összefüggéseken alapulnak. *A hasonló vonzza a hasonlót!* Egyéb okok miatt azért is csak Thisz-Tha gyermekeként születhettél újra, mert jellemetekben nagyon sok a közös vonás. Nem véletlen, hogy mindenkinek feltűnik a nagyfokú jellembeli hasonlóság édesapád és közötted. *Azonban nem azért hasonlítasz rá, mert a gyermeke vagy, hanem azért lettél a gyermeke,*

mert hasonlítottál rá! Természetesen természetben, testtartásodban, csontozatodban és arcvonásaidban is ezért hordozol annyi közös vonást édesapáddal. *A hasonló erők hasonló formákat építenek föl!*

Ha az élő sejtek öröklődésének láncolatát megértetted, azt is megérted, miért van édesapádnak ebben az életben éppolyan sötét bőre, fekete haja és szeme, mint egyiptomi életében. A szín és az alak is a lélek megnyilatkozási formája! Azt a lehetőséget pedig, hogy ezt a színt és alakot örökölje ebben az országban, ahol az ilyen külső jegyek feltűnnek, az egykori Thisz-Tha egyik kései utóda – egy távoli országokba is eljutó tengerész – biztosította. Előfordulhat, hogy egy régen elfelejtett szín és forma az öröklődési láncolaton keresztül évszázadok elteltével újra felbukkan. Ezért születet fehér bőrű szülőktől váratlanul sötét bőrű, fekete hajú gyerek. A sorból feltűnően kilógó testbe születő lelkek el tudnák mesélni, hogyan örökölték tulajdonságaikat, ha tudatosságukat képesek lennének megőrizni. Küldetésük és származásuk azonban általában csak később bontakozik ki előttük. Ez így is van rendjén, mert ha egy gyerek mostanában korábbi életére kezdene emlékezni, és környezetének beszámolna erről, elmebetegnek, jobb esetben élénk fantáziájú vagy füllentésre hajlamos kölyöknek tartanák.

Mára azonban elegendő ennyi, gyermekem, térj most vissza testi tudatodba. Az emlékezés megrázkódtatása után teljes nyugalomra van szükséged idegeidnek, hogy megőrizd egészségedet.

Ptahhotep képe lassan elhalványodik. Néhány pillanatig még látom sugárzó szemének isteni tekintetét, majd teljesen eltűnik a látómezőmből, és minden elsötétül körülöttem. Tudatomat a következő kérdésre összpontosítom: *hol vagyok?*

A homályból ekkor fehérre meszelt falak bontakoznak ki, különböző tárgyak körvonalai rajzolódnak ki, a színek és a formák egyre élesebbé válnak, majd tudatosul bennem, hogy erdei házunk kis szobájában tartózkodom.

Igen! Erdei házikónk szobájában vagyok! Ez a valóság. Amikor azonban Egyiptomban a beavatásomban részesültem, és testem a szarkofágban feküdt, amikor tudatomban összes még át nem élt, „énemben” látenszen szunnyadó életemet álomként éltem át, akkor ezek az álmok éppolyan „valóságosak” voltak, ahogy most is teljes

„valóságként” élem át, hogy az erdei házikóban vagyok. *Ki tudja megmondani nekem, mi az igazság: itt, az erdei házban csak álmodtam éppen arról, hogy több ezer évvel ezelőtt Egyiptomban éltam, és ott a beavatásban részesültem, vagy most álmodom, a piramisban lezajló beavatásom közben, hogy az erdei házunkban tartózkodom, és egész valóságosnak tartott életem nem más, mint álomképeknek a tudatomban képződő láncolata, amely arra ad lehetőséget, hogy kiálljam a próbatételeket?* A mostani fiam – vagy az egyiptomi Ima? Melyik a „valóság”? Beavatási álmomban olyan borzalmas, kaotikus képek merültek fel, hogy már nem is tudok pontosan visszaemlékezni. És mindez a képtelenség mégis valóságos volt a beavatási álmomban. Most is felbukkannak képek akkori álmomból. Imát már felnőttként láttam repülőtszti egyenruhában, majd sok más emberrel együtt töltöttünk el végtelenül hosszúnak tetsző időt az óvóhelyen, ellenséges katonákra is emlékszem, akik ránk támadtak, majd mintha romokba dőlt volna a házunk, és még sok más, zavaros, összefüggéstelen, lehetetlen kép jelenik meg előttem. Milyen borzalmas! Valószínűleg azért álmodtam ilyeneket, mert az újságok egyfolytában csak egy második világháborúról írtak.

Megpróbálok hát a tudatomban rendet teremteni...

Sokáig ülök még mozdulatlanul a szobámban, amíg a háztartási alkalmazottunk – nagyon kedves lány – be nem jön, és megkérdezi:

– Mit kíván vacsorára?

– Köszönöm, semmit, Betty. Inkább lefekszem. Egy kicsit fáradt vagyok ma – válaszolok.

– Igen! Ezt a sok tépelődés okozza, nagyságos asszonyom. Mindig mondom, abba kéne hagynia ezt a sok olvasást és gondolkozást. Csak nehogy beteg legyen, annyira sápadt.

Megágyaz, jó éjszakát kíván, majd távozik.

Én pedig lefekszem. Mesteremnek, *Ptahhotepnek* igaza volt a látomásomban. Idegeimnek tényleg teljes nyugalomra van szükségük.

Rú-Kha és a tizenkét pasztilla

Ami ezután történt, olyan gyorsan zajlott le, hogy emlékezetem egyetlen álmoként rögzítette.

A templomban *Ptahhoteptől* tanult igazságokat elkezdtem továbbadni embertársaimnak. Egyre többen jöttek szomjas vándorként az előadásaimra, hogy a beavatás mélységes titkait életvízként meríthessék az isteni *önnönvalóból*, és így szomjukat oltsák. Munkám attól kezdve nem változott: végtelenül hosszú út elején állok, amelynek végén világosságot adó, fényből font alak – a teremtő *világönnönvaló* – áll, és mindenkire tárt karokkal vár. Az út elején állok, és mutatom az utat a számtalan báránynak, akik mind a *fényt* keresik, és egymás mellett vonulnak, lassan, egyre csak a fénylény irányába, vonulnak... ahogy egyszer a Dolomitokban átélt látomásomban láttam.

Kint, a háromdimenziós világban az idő és a tér törvényeinek megfelelően haladt előre a sorsomat és a jellememet létrehozó karmám. Feladatommal magamra maradtam, vezető nélkül, akihez tanácsért fordulhatnék, ahogy mindenkinek egyedül kell maradnia, aki a nagy mű önálló, megbízható munkásává akar válni. Csak egészen ritkán, életem sorsfordító pontjain kaptam a Földet kormányzó magasabb lényektől segítséget és útmutatást. Gondjaimra azonban magamnak kellett megoldást találnom. Mégis, későbbi éveimben is újra meg újra történt valami, ami felidézte egyiptomi élményeimet.

Egyszer távoli országba utaztam, hogy egy nagy konferencián vegyek részt, és ott találkoztam valakivel, akit még Egyiptomból is-

mertem. Arra az eseményre a világ minden tájáról érkeztek emberek. Amikor beléptem a terembe, ahol a konferencia néhány résztvevője már helyet foglalt, és hátulról megpillantottam egy férfit. Oldalra fordult, így megfigyelhettem az arcélét. Igazán mindenre gondoltam, csak egyiptomi életemből származó emlékeimre nem. Mégis, az első pillanatban felismertem ezt a férfit, és szívem a meglepetés hatására gyorsabban kezdett verni. Rú-Kha! A férfi felállt, és bár meglepetésemet egyetlen arcvonással sem árultam el, ő maga döbenten nézett rám. Azután meghajolt, és bemutatkozott:

– Ewalt Klimke.

Kezet nyújtottunk egymásnak. Egy pillanatig némán állt előttem, majd zavartan szólalt meg:

– Különös! Kicsoda ön tulajdonképpen? Az a furcsa érzésem támadt, mintha kinyújtott kézzel, mélyen, egészen a földig kellene hajolnom ön előtt! Furcsa.

Fürkésző pillantást vetett rám:

– Mivel magyarázható ez a furcsa érzés?

A következő választ adtam:

– Ön Egyiptomban pénzügyminiszter volt az apám uralkodása alatt – és elmosolyodtam. A jelenlévők jóízűen nevettek. Azt hitték, viccelek. Ewalt Klimke azonban nem nevetett, hanem továbbra is kutató tekintettel, zavartan nézett rám, a több napig tartó ülés alatt végig „királynőnek” nevezett, és valahányszor csak megpillantott, elgondolkodva vizsgált, és ugyanazt a szót ismételte: „furcsa...” Majd régi barátokként beszélgettük egymással.

Ugyanebből az időszakból egy másik élmény is mély nyomot hagyott bennem: egy őszi estén szokás szerint lefeküdtem. Valamiről álmodtam, amikor álomban hirtelen egészen világos lett. Látom, amint egy autó közeledik sebesen, megáll mellettem, és két fehér köpenyes, orvosnak látszó alak száll ki belőle. Az egyikük hozzám lép, kanálszerű szerszámmal vesz elő a zsebéből, és ezzel a kanállal kiemeli beteg szememet. A másik alak egy üvegcset vesz a kezébe, kinyitja, és nagy, kerek, fehér korongot emel ki belőle, amelyről,

mivel nem tudtam, mi az, azt hittem, pirula. A pasztillát a szemem elé tartja, hogy alaposan megnézhessem magamnak, majd így szól hozzám:

– Ne ijedj meg. Ezt – és a kerek pasztillára mutat – most szemgödörbe helyezem. *Tizenkettőnek kell ebből elfogynia, mielőtt visszakapod látásodat. Ne ijesszen meg tehát, hogy erre a szemedre most látszólag megvakultál.*

A pasztillát ezzel szemgödörbe helyezi, lezárja a szemhéjamat, és fehér kendővel köti be a jobb szememet.

Felébredtem. Kora reggel volt, és fel akartam kelni. Ekkor feltűnt, hogy a beteg szememre egyáltalán nem látok. Mintha deszka takarná. Azonnal tükröt vettem a kezembe, és belenéztem. A másik, még egészséges szememmel láttam, hogy a jobb szemem pupillája egészen átlátszatlan, szürkésfehérré vált. Tudtam, szürkehályogom van. Évek óta, fokozatosan növekedett a hályog a jobb szememben, de a folyamat nagyon lassan, észrevétlenül haladt előre, és az előző nap még egész tűrhetően láttam. Kívülről a lassan kifejlődő hályog még teljesen láthatatlan volt. Most pedig, egyetlen éjszaka leforgása alatt, a jobb szemem lencséjén kifejtett szürkehályog keletkezett! „Ne ijedj meg...” – visszhangzott még a fülemben az álomban megjelenő éjszakai látogató hangja. Nem, nem ijedek meg! Újra kezdődik a zarándoklás egyik professzortól a másikig, és egyikük majd megoperálja a szemem... Már régen megtanultam, az „ijedtség” teljesen haszontalan. De mit jelenthetnek ezek a fehér pasztillák, amelyekből tizenkettőnek kell elfogynia ahhoz, hogy a látásomat visszakapjam? Mik lehetnek?

Számos híres professzort kerestem fel. Az egybehangzó szakvélemény szerint akár azonnal is meg lehetett volna műteni, de – mivel akkor már harmincöt éves voltam, és a szivárványhártyából el kellett volna távolítani egy darabot, amitől a pupillám kulcslyuk formájúvá vált volna – a megműtött szemem nehezen viselte volna el a megnövelt pupilla miatti erős fényt, és ezért állandóan fekete szemüveget kellett volna hordanom. Azt tanácsolták, várjak még az operációval. Megfogadtam a tanácsot. Tovább dolgoztam, de képtelen voltam hozzászokni, hogy egyik szememre nem látok. Nagyon zavart a hályog.

Lassan eljött a nyár, mi pedig szokásunk szerint ez évben is leutaztunk családi villánkba, a tó partjára. Ott találkoztam egy katolikus püspökkel, aki rábeszél, feltétlenül utazzak Bécsbe, és szememet az egyik ismerőseivel, a világhírű orvosprofesszorral vizsgáltassam meg.

– Ő a hagyományostól eltérő módszereket használ. Keresse fel, beszélje meg vele, mit tanácsolna. *Isten szolgája vagyok, Isten talán az én számon keresztül ad önnek útmutatást.*

A szememmel kapcsolatban annyi mindent javasoltak, hogy már nem is igen törődtem a tanácsokkal. Mégis, mélyen belém vésődtek ezek a szavak: „...Isten talán az én számon keresztül ad önnek útmutatást...”

Ősszel édesapa elkísért a bécsi professzorhoz. Ő azonnali műtétet javasolt:

– Amint csak lehet, meg kell szabadulnia a zavaró és csúnya hályogtól. Mindenképpen rossz lelki hatást fejt ki önre.

– Nagyon meg fogja viselni a szememet, ha egy darabot kimetsz a szivárványhártyámból? – kérdeztem.

Hosszasan nézett rám, majd megvizsgálta a reflexeim, a szobrászati tevékenységről kezdett beszélni, különböző dolgokat kérdezett tőlem, amelyek semmilyen kapcsolatban sem álltak a szememmel, majd hirtelen így szólalt meg:

– A szivárványhártya egyetlen darabkáját sem fogom eltávolítani. Nyugodjon meg, a szemét nem fogja a műtét után zavarni a fény.

– Akkor essünk túl rajta, amilyen gyorsan csak lehet – válaszoltam.

Egy hét múlva már a szanatóriumban voltam, hogy felkészítsenek a másnap sorra kerülő operációra.

Csodálatos őszi este volt, és mielőtt ágyba bújtam volna, az ablakhoz léptem, hogy egy pillantást vessek a szép városra. Amint elhúztam a függönyt, pontosan magam előtt megláttam a *telihold hatalmas, kerek, fehér korongját*. Ugyanabban a pillanatban meglepetten ismerem fel az előttem kitarulkozó látványban a *nagy, fehér pasztillát*, amelyet az álombeli orvos mutatott nekem. A *telihold* volt! Az orvos azt mondta, „tizenkettőnek kell ebből elfogynia...”

Erős szívdobogás kíséretében számoltam ki, mennyi idő telt el különös álmom óta, és kiderült: pontosan *tizenkét* alkalommal volt azóta *telihold!* Tudtam, hogy a műtét helyre fogja állítani látásomat!

Másnap már a műtőasztalon feküdtem, és az operáció hihetetlenül rövid idő alatt lezajlott. Fény villant vak szemem előtt, majd egy erős kezet pillantottam meg.

– Mit lát? – hallottam a professzor hangját.

– Az áldott kezét, professzor úr – válaszoltam, és már be is kötötték mindkét szemem.

Ahogy kitoltak a műtőből, ajtócsapódást hallottam, majd apám halk hangját:

– Hogy sikerült, Esther?

– Jól, édesapa, látok... – válaszoltam.

A szemműtét révén sok érdekes tapasztalattal lettem gazdagabb, amelyek közül a legfigyelemreméltóbb az volt, hogy megtudtam, az általunk „fényként” érzékelt rezgések csak szemünk – *egészséges* szemünk – számára jelentkeznek fényként. Egyébként rendkívüli erőt képviselnek, amely egy embert, sőt még egy erősebb lényt is leteríthet. A hatás csak az élőlény bőrének érzékenysége és a fény-erősség közötti viszonytól függ. Erre a tapasztalatra a következőképpen tettem szert. Néhány órával a műtét után odajött hozzám a professzor, és így szólt hozzám:

– Ne ijedjen meg, amikor majd leveszem a kötést a megműtött szeméről, egy gyertyával kell a szemébe világítanom, hogy lássam, milyen következménnyel járt az operáció.

Elképzelni sem tudtam, mitől kellene megijednem. Miután a professzor levette a kötést, felszólított, nyissam ki a szemem.

Arra készültem fel, hogy amikor kinyitom a szemem, égő gyertyát fogok látni magam előtt. Ehelyett csak sötétséget láttam, viszont valóságos ökölcsapás sújtott az újonnan operált szememre. A fejemet hátrakaptam, és azonnal behunytam a szemem. A professzor elnevette magát:

– Nem megmondtam, hogy ne ijedjen meg? Szemének ideghártyája most annyira érzékeny, hogy még a leghalványabb fényt sem

fényként, hanem erős ütésként érzékeli. Pihenjen csak, néhány óra múlva visszajövök, hogy megvizsgáljam a szemét. Egyelőre nagyon jól alakulnak a dolgok – mondta, majd távozott.

Egyedül maradtam a sötétségben, és hosszan gondolkodtam. Mi a fény? Ugyanaz a fényforrás, amelyet az egészséges szem cikázva égő gyertyalángnak lát, ökölcsapásként ható fájdalmat is előidézhet? „Fényt” egyáltalán nem láttam, csak erős ütést éreztem, amely hátralökte a fejemet. Ebből azt a következtetést kellett ie vonnom, hogy ha létezne olyan lény, amelynek a bőre éppoly érzékeny lenne, mint újonnan műtött szemem ideghártyája, akkor azt azzal is le lehetne teríteni, hogy nagy távolságból fényszórót irányítanak rá.

Kell, hogy legyen azonban valamilyen fény – amelyet esetleg „ultrafénynek” is nevezhetnénk –, amely az emberi szem által még „fényként” érzékelt rezgéshez képest olyan erős, hogy a bőrünkhöz érve éppolyan hatást fejtene ki ránk, mint a szokványos fény a fentebb említett, elképzelt lényre.

Beláttam, minden csak a hatás és az ellenállás közötti viszonytól függ. Tudatosult bennem, hogy a világűr különböző bolygóin megszámlálhatatlanul sokféle élőlény élhet. Arra is gondoltam például, hogy az Uránuszon vagy a Neptunuszon lakó képzeletbeli, emberhez hasonló élőlény bőre talán éppoly érzékeny lenne, mint frissen operált szemem ideghártyája, mivel a Nap sokkal messzebb van ezektől az égitestektől, mint a Föld. Ha egy ilyen lény a napfény mellett akarna úgy „látni”, mint mi itt a Földön, akkor szemének is elképzelhetetlenül érzékenynek kellene lennie a fényre. De szükséges-e egyáltalán ilyen messzire mennünk? Az óceán mélyén élő különböző állatoknak ilyen szemük van – és olyan képességeik, amelyeket mi fel sem foghatunk, mivel nem tudnánk olyan sötétségben létezni, mint ezek a mélytengeri lények.

Még sokáig gondolkodtam a végtelenül sok lehetséges világról, a bennük élő lényekről, míg szívemet el nem töltötte a mély alázat az örök *létezéssel* szemben, amelyet mi *Istennek* nevezünk...

Operációm másik nagy tanulsága az volt, hogy rájöttem, éppúgy, ahogy a *tüdő sem magának, hanem az egész test számára lélegzi be, majd adja tovább a levegőt, a szem sem öncélúan, hanem*

az egész test számára veszi fel és adja tovább a fényt. A fény ugyan-
is erő!

A műtétet követő harmadik napon a professzor egy ápolónő kíséretében lépett be, és így szólt hozzám:

– Most szépen átül ebbe a fotelba. Vegye föl a papucsát, a nővér és én majd segítünk önnek.

Sértve éreztem magam:

– Professzor úr, nem vagyok beteg, és attól, hogy három napig az ágyat nyomtam, nem gyengülhettem le annyira, hogy ne tudnék önerőből felülni, vagy akár felállni. Nem szükséges, hogy segítsenek.

– Jó, egyedül is felállhat – válaszolt a professzor –, majd meglátjuk, sikerül-e.

Ki akartam kelni az ágyból. Lábamat kidugtam a paplan alól, és fel akartam állni. Ekkor ért a meglepetés! Lábam annyira gyenge volt, hogy ott helyben összeestem volna, ha abban a pillanatban meg nem ragad két erős kéz. Lábam élettelenül lógott lefelé. A gerincem is teljesen erőtlen volt, úgyhogy nagyon megkönnyebbültem, amikor a professzor és a nővér a fotelba ültetett. Mi történt?

Hallottam a professzor nevetését:

– Látja, nem tud egyedül felállni. Három napot teljes sötétségben töltött el, és ha egy élőlény hirtelen fény nélkül marad, annyira erőtlenné válik, hogy a saját lábán sem képes megállni. Hamarosan újra felnyithatja a szemét, akkor majd az erejét is visszanyeri. A háború alatt is a szerencsétlen, megvakult katonákkal volt a legtöbb gondunk, nem a lelkiállapotuk miatt, hanem azért, mert a megvakulásukkal elkerülhetetlenül együtt járt a teljes elerőtlenedés. Az emberi lélek olyan csodálatos alkotás, hogy még a szeme világának elvesztésekor is talál belső lehetőséget, hogy tovább éljen, és életében örömet lelje. A mi legnagyobb gondunk azonban az volt, hogy ezek a fiatal emberek hosszú ideig nem voltak képesek a lábukra állni. Nem tudtuk visszaadni nekik az elvesztett fényt. Istennek hála azonban, a test is nagyon alkalmazkodóképes, és a bőr idővel átveszi a szem fénygyűjtő szerepét. A kezdeti időszak viszont tényleg nagyon nehéz a fényhiány okán fellépő erőtlenség miatt.

Csak hallgattam. Szembetegségem óta a vakság sokkal nagyobb jelentőséggel bírt számomra, mint ahogy az egészséges szemmel elképzelhető lenne. Most magamon tapasztalhattam, mit jelent a következő idézet a Bibliából:

„A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz.”

(Máté 6, 22–23.)

A szívem elszorult, amikor arra gondoltam, az embereknek nem elegendő, hogy vakok élnek közöttünk természetes okokból, háborúkat is folytatnak, amelyekben számtalan egészséges ember veszt el a szeme világát, nem beszélve az egyéb csonkításokról! Mikor válik az emberiség kellően éretté ahhoz, hogy a hadüzeneteket aláíró politikusok zsarnokságának ne engedjen többé?

Két hét elteltével a professzor a sötétkamrába vezetett, hogy mindkét szememet megvizsgálja. Nagyon erős lencsét helyezett a megműtött szemem elé, én pedig mindent elolvastam, még a legkisebb betűket is. A professzor ekkor a legnagyobb megdöbbenésemre óriási örömmel felugrott, megragadott, és a magasba emelt. Nagyon kedves idős úr volt, mégsem tudtam elképzelni, mi lehetett határtalan örömének forrása. Visszahelyezett a földre, majd sugárzó arccal szólt hozzám:

– Tudja, hogy azzal a módszerrel, amelyet az ön esetében alkalmaztam, csak gyerekeket, legfeljebb húszéves fiatalokat szabad megműteni? Idősebb korban azzal a veszéllyel kell számolni, hogy szívvérnyhártya-gyulladás lép fel, és akkor a szem menthetetlen. Amikor először járt nálam, alaposan megfigyeltem, és láttam, hogy rendkívül energikus és rugalmas. A reflexei is nagyon jók, és mint mindig, most is az intuíciónra bízam magam. Vállaltam a kockázatot, és a gyerekeknél alkalmazható módszerrel műtöttem meg. Most már értheti az örömet. A műtét ragyogóan sikerült. A szö-

vetei eléggé fiatalok voltak ahhoz, hogy az operációt átvészeljék. Gratulálok, két egészséges szemmel mehet haza!

Megköszöntem a jóságát, majd búcsút vettünk egymástól, és hazautaztam. A tizenkét „pasztilla” elfogyott, a fény visszatért vak szemembe.

A fiatal pap megjelenik

Újból eltelt néhány év, és a férjemmel békében, egymást változatlanul szeretve éltük életünket. Szobrászként dolgoztam, sok rendelet kaptam, és szabadidőmben egyre többen kerestek fel lelki tanácsért. Hetenként több alkalommal is előadásokat tartottam az önismeretről meg azokról a tanokról, amelyekre még Egyiptomban oktatott Ptahhotep. Ha pedig pihenni akartam, kedvenc zongorám mellé ültem.

Mindennap lelki joggyakorlatokat végeztem, és a transzállapot mely szintjeit is sikerült elérnem, de a legutolsó kapu nem nyílt meg előttem. Önmegvalósítási próbálkozásaimkor egy bizonyos szint után valamilyen falba ütköztem, amelyet tudatosan nem voltam képes áttörni. Minden évben több hónapot is eltöltöttem teljes egyedüllétben az erdei házikóban, hogy joggyakorlataimat végezhessem. Az általam ültetett gyümölcsfacsemeték már erős, sudár takká növekedtek, én pedig szünet nélkül végeztem gyakorlataimat, a kapu őrzői mégsem adtak szabad utat...

Újra beköszöntött az ősz, és egy napra elhagytam az erdőt, hogy edesapám hatvanadik születésnapját az egész család, a rokonság és rengeteg ismerősünk körében ünnepeljem meg.

Másnap délelőtt, amikor már készen álltam az útra az erdei házból, megszólalt a telefon. Egy régebbi barátnőm tudni akarta, mit terveztem aznap délutánra. Azt mondtam, szabad vagyok.

– A híres író, akivel Indiában, a Maharisinél találkoztam, ellátogatott hozzánk, és most nálam lakik. Ha érdekel, gyere el délután, beszélhetsz vele – ajánlotta a barátnőm.

Délután becsöngettem a barátnőmhöz. Beléptem a szalonba, és megpillantottam a férfit, aki nagy indiai jogikról és a jogáról írt könyveivel világhírré tett szert. Egy pillanatra lecövekeltam a meglepetéstől: ott ült a fiatal pap, aki egyiptomi életemben a nagy beavatást megelőző utolsó előkészületekben volt a segítségemre!

Néhány szót váltottunk egymással, megemlítettem, hogy a könyveit elolvastam, és már hosszú ideje gyakorlom a lelki jogát, de a legmagasztosabb célt még nem sikerült elérnem... Ekkor sok más látogató is érkezett, a beszélgetés általános témákra terelődött, és egészen estig eltartott. Már nem tudtam négyszemközt beszélgetni vele. Úton hazafelé a következő gondolat foglalt le: „Tehát nem történt semmi...” Titokban ugyanis abban reménykedtem, hogy a híres „fehér jogi” misztikus utamon némi útmutatást nyújt majd.

Másnap reggel csörgött a telefon, újra a régi barátnőm hívott.

– Az író szeretne négyszemközt beszélni veled – hallottam a vonal másik végéről –, ha van időd, gyere el újból ma délután.

Elmentem. Az író lótuszülésben ült a díványon, és amikor én is helyet foglaltam, megkérdezte:

– Mit kíván tőlem?

– Nincs kívánságom – feleltem –, elégedetten, tökéletes belső nyugalomban élek.

– Akkor miért látogatott meg? Mit vár tőlem?

– A valóságot akarom – mondtam.

Az író egy pillanatig néma maradt, majd rám nézett, és megkérdezte:

– És ez a tökéletes nyugalom – ez nem valóság?

– De igen, valóság, azonban többet szeretnék elérni. Úgy érzem magam, mint Mózes, amint meglátta az ígéret földjét, ahol azonban még soha nem járt. Azt hiszem, mindent látok, de szeretnék bejutni. Nem elégít ki, hogy kívülről látom, mi van bent. Magam is bent akarok lenni.

Elmosolyodott.

– Igen, a nagy kapu előtt áll, és kezét már a kilincsen tartja. Nagyon messzire jutott, igen ritkán fordul elő, hogy valaki teljesen egyedül, tanítómester nélkül jusson el erre a szintre. Valószínűleg egy korábbi életében már részesült a beavatásban, és most már csak a legutolsó lépést kell megtennie, azon a küszöbön kell átlépnie, amely a nagy céltól elválasztja.

Ránéztem a jogira. Nem emlékszik, hogy Egyiptomban pap volt, és ismert engem? Vagy csak nem akar beszélni róla? Kifürkészetlen tekintetéből nem tudtam kiolvasni a választ.

– Mindezt tudom – válaszoltam –, és be akarok jutni! Még akkor is, ha be kell töröm az ajtót.

– És úgy gondolja, én tudnék önnek segíteni? – kérdezte.

– Ha eljött az időm, akkor igen, tud segíteni.

– És ha már eljött az ideje, akkor úgy gondolja, a segítségére lehetek? – ismételte meg a kérdést.

– Igen.

Ekkor, mintha csak erre a válaszra várt volna, az előtte álló székre mutatott.

– Foglaljon helyet, csukja be a szemét, és gondolataiban összpontosítson a szíve mélyére.

Azt tettem, amit mondott, lehunytam a szemem, és a szívem mélyére összpontosítottam. És lehunyt szememmel láttam, amint a jogi napfonatából erős, sárga fényáram árad ki, kígyóként körém tekeredik, majd visszafut a jogihoz, újra visszatér, és kört ír le körülöttem, majd megint a jogi körül. Így írt ez az áram nyolcast körénk.

Ugyanakkor azt is éreztem, hogyan jutok el a koncentráció során ahhoz a ponthoz, amelynél eddig mindig megakadtam. Éreztem, amint idegen erő nyúl a tudatomba, és úgy ránt le magával a mélybe, mintha közben egy ajtón hatolnék át...

Az idő fogalma teljesen megszűnt, nem tudtam, mennyi idő telt el, amikor meghallottam a fehér jogi szavait:

– Újra kinyithatja a szemét.

Amikor felnyitottam a szemem, először az tűnt fel, mennyire eltávolodtam a koncentráció során testi-földi tudatomtól. Nem szólaltam meg, mivel a szavakat feleslegesnek tartottam.

Az író azután így szólt hozzám:

– Kapcsolatot létesítettem személyes önnönvalója és az önnönvalón fölötti között, mivel már eléggé érett volt ehhez. Mostantól kezdve, ha bármilyen kérdése van, összpontosítson rám, és még aznap megkapja a választ.

– Az ön személyére, vagy a magasabb önnönvalóra?

Válasz helyett csak mosolygott. Megértettem, hogy teljesen felesleges „személyről” beszélni.

Ettől a naptól kezdve néhány ismerősünkkel együtt gyakran találkoztunk a barátnőmnél, és a jogi vezetése alatt meditáltunk.

Néhány hét elteltével elutazott. Egyedül maradtam, és külső nézőpontból nézve ugyanúgy éltem tovább az életemet, mint addig.

Fél év telhetett el. Egyszer a barátaimmal beszélgettünk, és hallgattam, amint valaki a fekete mágusokra terelte a szót. Azt mondta, a fekete mágusok kiválasztanak néhány tanítványt, akiket azután akaratukat vakon, ellenállás nélkül kivitelező gépekké változtatnak. Ezek a tanítványok teljes mértékben a mágus hatása alá kerülnek, elvesztik az önállóságukat, és végül felőrölődnek.

Másnap reggel eszembe jutottak ezek a szavak, és elgondolkodtam. Lehet, hogy könnyelmű voltam, amikor teljes bizalommal kiszolgáltattam magam a fehér jóginak? Most is meggyőződése, hogy – ha elfogadjuk ezt az elnevezést – „fehér mágus” volt, de mégis úgy szolgáltattam ki magamat, hogy még alig ismertem. Fehér vagy fekete mágus volt? Hogyan dönthetném el? Milyen ismeretőjegy alapján különböztethető meg a fehér mágus a feketétől? Ez a kérdés még nyitott volt...

Még aznap délután meghívást kaptunk férjem egyik volt osztálytársához. A vendéglátónk arról számolt be, hogy aznap egy régi könyvben lapozgatott, és egy nagyon érdekes leírást talált a fehér és a fekete mágus közötti különbségről.

– A fehér mágus *nyolcas* formájában köti magához a tanítványt, ha az előrejutásában segíteni akar neki. A tanítvány függetlensége így sértetlen marad, mert ilyen módon a mester és a tanítvány *saját körük középpontjában maradnak, és maguk képezik a középpontot*. A fekete mágus ellenben megfosztja tanítványát az önállóságtól, amennyiben *saját körébe vonja őt be*, úgy, hogy a fekete má-

gus képezi a középpontot, és a tanítványt ilyen módon a hatókörébe vonja, ahogy a Nap vonzza magához a bolygókat.

Megrázó hatást tett rám a beszámoló. Az illető nem tudta, fogalma sem volt arról, hogy éppen erre a kérdésre kerestem választ. Senkivel sem beszéltem erről korábban. Mégis, még aznap megkaptam a feleletet!

A magasabb önnönvaló – *Isten* – mindig talál emberi száját, amelyen keresztül hozzánk szól. *Előtte* nincs akadály.

Ima és Bo-Ghar

Azután eljött a nagy háború.

Mindkét férfi hozzátartozóm egyenruhába öltözött. A férjem az egyik legnagyobb, katonai parancsnokság alá helyezett állami gyárban teljesített szolgálatot. Az erősen terhelő parancsnoki beosztást kellett vállalnia.

Egy napon férjemmel az asztalnál ültünk, amikor kinyílt az ajtó, és belépett fiam – repülő-egyenruhában.

Úgy éreztem, mintha kicsúszna a talaj a lábam alól, és feneketlen mélységbe zuhannék. Baráti körünkben ugyanis az összes pilótaként bevonuló fiú rövid idő alatt a temetőben végezte. Közben, ahogy belépett és megpillantottam, az a különös érzésem támadt, hogy már láttam ilyen egyenruhában. Nem volt azonban időm azon töprengeni, *hol és mikor* láthattam, mivel teljesen eltöltött az aggodalom érzése. Az ellenséges országoknak sokkal jobb vadászgépeik voltak. Játszva lödözték le legkiválóbb fiainkat – hiszen csak a legnehezebb egészségügyi vizsgáknak megfelelő fiatalokat vették föl pilótának. Éppen ebben az időszakban dolgoztam egy nagy kompozíción, fiam egyik gyerekkori játszótársának síremlékén. A fiú a repülőgépe lezuhanásakor halt szörnyet. Most pedig az én fiam áll előttem, repülőiszti egyenruhában.

– Hogy került rád ez az egyenruha? – kérdezem.

– Hogyan? – kérdez vissza, majd büszkén mondja: – Felvettek vadászpilótának.

– Mi a levettékhez vetettünk fel. Hogy kerülsz a repülőkhöz? A szülők engedélye nélkül csak nem vesznek fel fiúkat a pilótákhoz?

– Anya, háború van. Mint látod, nem követelmény már a szülői engedély.

Elnémultam. Nem lehetett mit csinálni. Az elkövetkező napokban alvajáróként járkáltam fel s alá a lakásban, és *Istennel* beszéltem. A gyermekem fölött nem volt több hatalmam. *Istennek* kellett átadnom. Tudatosan döntöttem így. Be kellett látnom, hogy *Isten* jobban szereti a fiamat – jobban kellett szeretnie, mint ahogy én, tökéletlen ember valaha is szerethetném. Elfogadtam, hogy bármi történjék is, úgy lesz a legjobb, még akkor is, ha anyai szívem számára, emberi rövidlátásom miatt, katasztrófának hatna. *Isten valóságosságába vetett hitemet tettekkkel is ki kellett mutatnom!* Kitarításom nem rendülhetett meg, idegeimnek fenn kellett tartaniuk a teljes nyugalom állapotát, mert már egyetlen gyermekem sorsát sem emberi, hanem az idő és a tér nélküli teljesség nézőpontjából kellett szemlélnem, és annak megfelelően kellett cselekednem. Más anyák éjt nappallá téve imádkoztak a fiukért. Hogyan követhettem volna példájukat? *Istent* senki sem tudja a saját céljainak megnyerni, és tudtam, hogy a jellem és a sors törvényének megfelelően a fiammal pontosan az fog történni, ami tudatának fejlődését a leginkább előmozdítja. Igen! *Isten* szereti őt! Jobban, mint én! – Ez a gondolat adott erőt a továbbéléshez.

A háború alatt életünk a tömeggyilkosság befejezésére irányuló szüntelen várakozásból állt. Kívülről minden változatlan maradt. Dolgoztunk, koncertekre, az Operaházba jártunk, barátainkat látogattuk, de az eseményeket csak felületesen éltük át, lelkünk mélyén egyre csak a háború végét vártuk.

Így telt el néhány év, és lelki szemeimmel láttam, amint keletről a hatalmas gőzhenger lassan, de feltartóztathatatlanul egyre közeledik.

Egy napon felhívott az egyik barátnőm, és azt mondta, egy rendkívül érdekes embernek szeretne bemutatni. Egy indiairól, igazi jópírról van szó, tette hozzá. Korábban már többször is bemutatott nekem „igazi jógikat”, akikről kiderült, valójában szokványos átlag-

emberek voltak. Mégis szilárd meggyőződése maradt, hogy minden indiai kész jögi. Nem csoda tehát, hogy a legújabb felfedezése nem hozott különösebben lázba. Ő azonban nem hagyott fel próbálkozásaival, mindenképpen hosszasabban is akart velem beszélni. Végül eljött, és hosszú történetet adott elő, hogyan látta meg egy fiatal indiai jögi képét az újságban, mindenütt kereste ezt az indiait, de nem járt sikerrel, mígnem „véletlenül” felfedezte, hogy a többmillió nagyvárosban az indiai éppen abban a házban lakott, ahol ő! Nagy, modern háztömbről volt szó, így nem csoda, hogy a lakók nem ismerték egymást.

Egy ideig türelmesen hallgattam, majd, hogy rövidre fogjam a történetét, megkérdeztem:

– Na és tőlem mit kívánsz?

– Meg kell ismerned. Engedd meg, hogy idehozzam, és bemutassam. Ő nem jár el sehova, egészen visszavonultan él, de amikor megemlítettem, hogy te hetente tartasz előadásokat a jóga filozófiájáról, azonnal késznek mutatkozott, hogy megismerkedjen veled. Nézd, van néhány képem is róla – mondta, és elem tartott egy-két fényképet.

Csekély érdeklődéssel vettem kezembe a felvételeket, egy pillantást vettem rájuk – és elakadt a lélegzetem: Bo-Ghar! A szívem erősen dobogott, miközben végignéztam a képeket. Semmi kétség! Felismertem a nagy fekete szem tekintetét, a hihetetlen tisztaságot sugárzó, gyermeki arckifejezést. Ő volt! Csakhogy már nem az általam ismert, az emlékezetembe mélyen bevésődött fiú képét láttam, hanem egy fiatalemberét, egy felnőttét.

– Helene – szóltam a barátnőmhöz –, holnap este van némi időm, elhozhatnád.

Másnap eljött Helene Bo-Gharral. Teáztunk, különböző témákról társalogtunk, de közben a belsőmben egyfolytában hatalmas kőtömbökből épített palotát láttam, amelynek egyik termében, az én lakosztályomban arannyal borított, csodálatos bútorok álltak és gyönyörű prémekekkel fedett, alacsony fekvőhely, azon ült valaki, akinek láttam a lábát, a kezét és a testét a nyakáig, csak a fejét nem, mivel ez az alak *én magam* voltam, és a lábam előtt egy kedves, élénk gyermek ült, aki most ennek az indiainak a szemével néz rám.

És ő? Miért nevez „királynőnek”? Megkérdezem.

– Azért, mert ön királynő – válaszolja meggyőződéssel.

– Igen! Igaza van! – szól közbe a férjem. – Dirigálni nagyon tud, különösen engem – és jóízűen elneveti magát. Mi is nevetünk.

Belép a fiam, megpillantja az indiai vendéget, és a meglepetéstől a földre gyökerezik a lába. Azután összeszedi magát, bemutat, és a két ifjú hosszasan, csodálkozva, fürkészve néz egymásra. Hogy feloldjam feltűnő zavartságukat, teával kínálom őket. A fiam is leül, kortyolgatni kezdi a teáját, de nem tudja levenni a szemét az indiáról...

Így jött hozzánk először Bo-Ghar.

Hamarosan az egész család kedvencévé vált. Szüleim és testvéreim új családtagként fogadták szívükbe. Megnyitotta jogaiskoláját, és mivel a nyelvet még nem beszélte, megkért, hetente egyszer tartsak az iskolájában előadást a jogáról. Kezdetét vette közös tevékenységünk.

A háború még évekig tartott. Télen mindannyian a megszokott módon végeztük a munkánkat, nyáron pedig kiköltöztünk a kis erdei házba. Bo-Ghar is velünk jött, és a jóga szabályai szerint élt, ahogy hazájában a mesterétől tanulta.

A fiam egyszer lezuhant a repülőgéppel, de csodával határos módon csak agyrázkódást szenvedett. Újra egészséges volt, csak a szép, magas homlokán húzódó sebhely árulkodott a szerencsétlenségről.

Azután egy forró nyári napon, amikor a keleti gőzhenger már igen közel volt a határhoz, anyám, drága, gyengéd anyám a földre zuhant, és amikor fel akarták segíteni, még jól érthetően ejtette ki a következő szavakat:

– Szélütés, ez szélütés...

Ezt követően hosszú ideig feküdt ágyban, és minden egyes szóért megküzdve, nagy nehézségek árán elmondta, milyen pontosan érzi, hogy testének egyik fele már halott.

– Tudjátok – tette hozzá –, érdekes, hogy félig itt, félig pedig már a „túloldalon” vagyok. Titeket is még félig kívülről szemléllek, de már a bensőtöket is látom. Látom a jövőbeli sorsotokat is. Ha majd jobb állapotban leszek, mindent elmondok, de most nagyon nehéz beszélni.

Már a másik világhoz kötődött. Ha valahol a városban egy-egy barátnője otthon róla beszélt, így szólt hozzánk:

– Barátnőm, X. Y. itt van mellettem, és a következőt mondja...

Anyám ilyenkor szóról szóra elismételte, amit a barátnője több kilométer távolságban – kinyomozhatóan – mondott. Gyakran előfordult, hogy anyám az ápolónőjével ült lent az egyik szobában, miközben én fent a férjemmel beszéltem róla. Ő pedig így szólt az ápolónőhöz:

– Esther lányom itt van, és azt mondja rólam... – és szóról szóra elismételte mindazt, amit én fent mondtam.

Egy nap telefonált az ápolónő, és arra kért, jöjjenek rögtön, mert anyámat ismét szélütés érte.

Lerohantam a lépcsőn. Anyám elfehéredett arccal feküdt, és nem tudott megszólalni. A jobb kezével mutatta, hogy nyelvét már nem képes megmozdítani.

Így feküdt órákon át, anélkül, hogy meg tudott volna szólalni. Egyszer csak kinyílt az ajtó, és belépett Bo-Ghar. Anyám eltorzult, félig béna arcával Bo-Gharra tekintett, és az öröm fénye csillant meg szemében. Bo-Ghar anyja mellé ült, és kezével átfogta a csuklóját. Egy-két perc elteltével anyám kinyitotta száját, és nagyon lassan, szótagolva, de teljesen érthetően a következőket mondta:

– Bo-Ghar kezéből erő áramlik belém, és ez az erő most érte el a fejemet, ahol valami nyomást érzek, amely nem enged beszélni. Most a Bo-Gharból belém ömlő erő segítségével meg tudok szabadulni ettől a nyomástól, és beszélhetek hozzátok. Azt akartam még elmondani nektek, hogy... – és elmondott néhány fontos dolgot, az utolsó kívánságait.

Bo-Ghar később elment, és anya még másfél órán át képes volt beszélni. Egyszer azt mondta:

– Most lassan alábbhagy az erő, amelyet a drága kicsi Bo-Ghar öntött belém. Egyre nehezebben tudom mozgatni a nyelvemet. A kapcsolat köztem és testem között már oldódik. *Isten* velünk van...

Ezek voltak utolsó szavai.

Két nap múlva koporsót vittek ki a házból. A családi asztalnál üresen maradt a helye, mostantól csak egy gyertya égett a széke előtt.

A próbatételek megismétlődnek

Elkövetkezett a háború vége előtti utolsó tél.

A gyümölcsösünket gondozó kertész már régen bevonult, gyümölcsfáink magukra maradtak. Az erdei házba mentem, hogy mentsem, ami menthető.

Egy éjszaka félelmetes hangra ébredtem: szirénák! A fővárosban!

Kiugrottam az ágyból. Az étkezőből látni lehetett a messzeségben elterülő fővárost. A sötétségben számtalan repülőgép zúgását hallottam, amint elhúztak a fejem fölött. A levegő reszketett a motorok zajától. Azután hirtelen iszonyatos tűzijáték kezdődött a szemem előtt. Az égből aláhulló bombák félelmetes tűzbokrétaikként robbantak föl. A számtalan léghárító ütegből kilövellő lövedékek a távolból vörös fénnyel lebegő lampionoknak látszottak. Néha égő fáklya zuhant le az égből, és tudtam, valahol egy anya megint hiába várja majd a fiát...

Ez a lélegzetelállító tűzijáték, a nem szűnő dörej kíséretében, még körülbelül másfél óráig tartott. Úgy tetszett, mintha az örökkévalóság óta állnék az ablak mellett, vasmarokba szorított szívvel. A rokonaim, barátaim mind ott élnek, ahol ez a tűzijáték ezrek számára hozott halált és pusztítást. A fiam pedig most fönt az égen nem több egy céltáblánál, a sokkal jobb vadászgépekkel átsuhanó szerencsétlen ifjak számára, akik emberi érzéseik ellenében éppúgy rákényszerülnek a fegyvereik használatára, mint az én fiam.

Egyszer csak úgy éreztem, hogy egy közeli fa felől valamilyen erő vonzza magához a figyelmemet. Amikor odanéztam, engem fi-

gyelő, zöldesen fénylő szempárt vettem észre. Egy uhu! Szoborként, mozdulatlanul ült egy ágon. Soha nem láttam még ezen a tájon uhut. Hogy kerül ide? Akaratlanul is megszólítottam bensőmben:

– Madár, kedves madár, nem tehetsz arról, hogy a néphit szerint a halál hírnöke vagy. Mégis, azt akarod talán közölni velem, hogy a fővárosban lakó szeretteim mindannyian a túlvilágon vannak már?

Az uhu ekkor közelebb táncolt hozzám, hirtelen kiterjesztette szárnyát, majd a következő pillanatban eltűnt az erdő sötétjében.

Ekkor megértettem, hogy egy mindenek fölött álló és mindent irányító erő adta tudtomra a halálmadár eltűnésével, hogy szeretteim mindannyian életben vannak...

Igen! Az én szeretteim! Csakhogy a sok ezer ember, aki ezen a borzalmas éjszakán az életét vesztette és mindazok, akiket ebben az őrült háborúban lemészároltak, szintén valakinek a szerettei voltak! Miért kellett meghalniuk? Miért gyilkolják egymást az emberek értelmetlenül?

A pokoli színjáték éjszakáról éjszakára ismétlődött.

Nyáron a család több tagja és Bo-Ghar is kiköltözött az erdei házba. A rémületes éjszakákon együtt álltunk az ablaknál, és szívünk összeszorult, miközben szemtanúi voltunk a főváros bombázásának. Amikor a szirénák a támadás végét jelezték, hamarosan megszólalt a telefon: a férjem hívott, hogy megnyugtasson, mindannyian életben vannak...

Ősszel egyedül maradtam kint, a gyümölcsös- és zöldségeskertben dolgoztam, esténként pedig végignéztam, amint a síkságon az ellenség – ezek a szegény fiatal emberek, akik arra kényszerülnek, hogy az „ellenségeink” legyenek – egyre közeledik az ágyúival.

Egy este elhatároztam, bemegyek a városba – az ostrom nehéz óráit feltétlenül otthon, a hozzátartozóim társaságában akartam eltölteni.

Az asztalon megszólalt a telefon, és – milyen különös – az a hátrázott érzésem támadt, hogy ezt a helyzetet egyszer már átéltem! Előre tudtam, hogy a férjem fog a telefonba szólni, sőt a beszélgetésünk minden egyes szava a fejemben volt már. Közben úgy éreztem, mintha álmodnék.

Ez az érzés az elkövetkező nehéz napok alatt sem hagyott el, a napokból pedig hetek, hónapok, sőt évek lettek! Végig tudtam, mi fog történni a következő pillanatban, mintha a borzalmas eseményeket egyszer már átéltem volna. Egyszerűen minden ismétlődött ezt tudtam! –, de képtelen voltam rájönni, hol élhettem volna át ugyanezeket a helyzeteket.

Amikor már a városban voltam, és először riadtam fel éjszaka a ház összes lakójával együtt a szirénák bőgésére, majd siettem le a pincébe, és némán, komolyan, jéghideg szívvel ültem, várva, mi fog történni, tudtam, mindezt egyszer már átéltem. És ez ismétlődött mindvégig, a bombázások hosszú, borzalmas éjszakáin.

Az újbóli átélés élménye még erőteljesebben jelentkezett, amikor egy késő őszi napon nyílt az ajtó, és belépett a fiam. Miért lepődtem meg, hogy repülő-egyenruhát viselt? Igen! Hiszen megőriztem annak emlékét, hogy ő Egyiptomban Ima, a fiatal pap volt, és ismertem mindazokat az összefüggéseket, amelyek minket összekötöttek. Egyiptomi emlékeimben azonban egészen más öltözetben jelent meg. Miként jelentkezik akkor az az érzés, hogy *egyiptomi életemből származik az őt repülő-egyenruhában megjelenítő emlék-síp?* Miért érzem úgy, hogy mindaz, amit átélek, nem „valóság”. Csak álmokképek sorozata, amely a *piramisheli beavatási álmomban* jelentkezik?

Egészen tisztán emlékszem egyiptomi életem összefüggéseire, de bárhog is igyekszem, képtelen vagyok visszaemlékezni magukra az eseményekre, a beavatási álmokképekre.

Milyen különös! *Hogyan emlékezhet valaki arra, hogy nem emlékszik?* Ha ugyanis nem emlékszem valamire, akkor nem is tudhatok egykori létezéséről. Mégis, tudom, hogy a piramisban megkapott beavatásomkor egész jövőbeli sorsomat átéltem látomások formájában, és ezek a látomások vagy álmokképek jelentették a próbatételeket is. Mesterem, Ptahhotep tényleg figyelmeztetett, hogy ha a beavatást követően elbuknék, összes beavatási próbatételem megismétlődne a földi síkon! Igen! Egyfolytában az az érzés kísért, hogy ismétlem összes eseménye *lezajlott már egyszer*.

Sokáig, éveken keresztül, minden reggel, közvetlenül ébredéskor, még félálomban, feljegyeztem álmaimat egy füzetbe. Ezeket a

feljegyzéseket már egy éve nem olvastam. Most elővettem őket. A meglepetéstől elakadt a lélegzetem, mivel a legtöbb lejegyzett álmom egy későbbi időpontban, gyakran csak fél év múlva vagy még később, a földi síkon ténylegesen bekövetkezett. Álmaim nagy részéről azonban teljesen megfeledkeztem; és ha nem láttam volna őket a saját írásommal lejegyezve, el sem hittem volna, hogy ezeket az álmokat én álmodtam és írtam le. Miként lehetséges, hogy amikor az események megvalósultak, nem emlékeztem az őket megjövendölő álmokra? Pedig milyen pontosan, sokszor betűről betűre következett be, amit lejegyeztem. Ez a felfedezés nagy megrázkódtatást jelentett számomra! Mi az a bennünk működő erő, amely a jövőnket ilyen pontossággal jelzi előre? És milyen tökéletlen lények vagyunk, hogy az álmok nyelvét csak ilyen kismértékben értjük meg! Még akkor sem emlékszünk, amikor az életünkben ugyanazon – még ha csak álmunkban is –, igazolhatóan átélt események hajszálpontosan megismétlődnek? Bizony, mi, emberek nem érdekeljük meg, hogy ez a belső erő szünet nélkül törődjön velünk, és a belső igazságokat, valamint törvényeket végtelen nyugalommal tárja fel előttünk...

Hogyan magyarázhatnám el, miként lehetséges, hogy egyenruhát viselő fiamra – Imára! – az egyiptomi életemből emlékszem, és hogy amikor belépett, pontosan tudtam, búcsút fog venni tőlem, mert egységének repülőgépeit a főváros közeléből el kell költöztetni, hogy ne bombázzák le őket. Miközben kimondta ezeket a szavakat, és én válaszoltam, pontosan tudtam, hogy mindezt egyszer már átéltem, és újra úgy éreztem, mintha álmodnék...

De nem vettem a bátorságot, hogy erről bárkinek is említést tegyek, mert attól tartottam, hogy még a fiam – Ima – is azt hinné, a sok izgalom megártott nekem. Inkább hallgattam.

Így vészeltük át az ostromot. Öt hétig ültünk a pincében a nem szűnő ösztűz alatt. A ház végül összedőlt, nekünk pedig el kellett menekülnünk a romok közül. A sors ide-oda vetett minket, és csak igen nehéz próbatételek után kezdhettük újból felépíteni az életünket. Koldusok lettünk. A férjem súlyos sérülést szenvedett, ezért sokáig semmilyen munkát nem tudott vállalni. Én és Bo-Ghar éjt napallá téve dolgoztunk, a dzsungelban élő ősember módjára építkez-

tünk, a szülői ház romjaiból új otthont teremtettünk, és újra megnyitottuk jogaiskolánkat.

Hónapok teltek el, mi pedig szorgalmasan és megszakítás nélkül dolgoztunk. Azt is megtudtuk, mi az éhezés. Néhány hét lefolyása alatt hús-vér emberekből bőrrel bevont, élő csontvázakká váltunk. Ismerősök és barátok sem ismerték meg egymást, amikor az utcán találkoztak. Félelem, iszonyatos félelem társult a megkínzott lelkek addigi szorongásai mellé: mit eszünk holnap? Mennyi ideig tudunk még nehéz munkát végezni és egészségesek maradni, anélkül, hogy akár csak egyszer is eleget ennénk?

Az ország termékeny földje gazdagon adományozta kincseit gyermekeinek, de végig kellett néznünk, amint számtalan tehervonat, mint megannyi végtelen kígyó, kihordta a gazdag termést az ország határain túlra...

Nehéz, hosszú hónapok múltával azonban fokozatosan vége szakadt az éhezésnek. Már gyakrabban jutottunk táplálékhoz. Lassan újra növekedni kezdett a testsúlyunk. Mégis, az ismerősök és a barátok ismét alig ismerték meg egymást! Már hozzászoktunk, hogy mindenki csontig soványodott, és többször is előfordult, hogy ha egy testes urat pillantottunk meg az utcán, eltartott egy ideig, amíg feltűnt a hasonlóság közte és egy nagyon sovány barátunk között. Mindkettőnkben ugyanaz zajlott le, hátrafordultunk, nagy örömmel ismertünk a másakra, és nevetve öleltük át egymást... Mégis, hónapokig tartott még, amíg összes barátunkat és ismerősünket a régi formájukban láthattuk viszont.

Engem pedig továbbra is az az érzés kísértett, hogy mindezt átéltem már egyszer! Bárhová mentem, bármit csináltam, ez az érzés mindenhová elkísért, de csak akkor jelentkezett, amikor az adott esemény éppen bekövetkezett. Nem láttam előre a jövőt. Így azt sem tudtam, mi történhetett a fiammal, akit nem láttam, és akiről semmilyen hírt nem kaptam azóta, hogy búcsút vettünk egymástól.

Másfél év elteltével becsöngetnek hozzánk. Ajtót nyitok – és a fiam áll előttem! Engem pedig újra az az érzés fog el, amit a pszichológusok „djà vu”-nek neveznek. Ismétlődés, tudom, mindezek az események egyszer már lejajlottak! De honnan származik ez a tudás?

Egy éjszaka azután minden világossá vált!

Amikor azzal az embertársammal szemben, akit a Földön a legjobban szeretek, vagyis az egyetlen fiammal szemben kellett kiállnom a „kíméletlen szeretet” próbáját, egy éjszaka az ágyamban térdeltem, és *Istent* kértem, mutassa meg neki az utat, amelyen végig kell haladnia. Én egyre messzebbre jutottam azon az úton, amely önmagunkban elvezet *Istenhez*, tudatomat visszahúztam magamba, míg önkívületbe nem estem, és – hirtelen a hét lépcsőfok, a jól ismert hét lépcsőfok előtt álltam!

Felszökkenek, könnyedén, ujjongva futok fel... ismerem az utat... emlékszem... *ó, Istenem!*... Emlékszem! Rájövök, hogy mindaz, amit jelenlegi életemben az anyagi, földi síkon „valóságként” élek át, több ezer évvel ezelőtt a piramisban, a beavatásom idején már lejajlott egyszer. Akkoriban ezek az események a lelkem mélyén rejtőztek tudatlan, látens energiákként, tiszta okként. Mert minden, ami itt a Földön történik, a lelki síkon már készen álló, megnyilvánulásra váró *ok* megvalósulása. Ha az ember képes *tudatosan* elérni az önnönvalónak ezeket a mélységeit, ahol az említett energiák megvalósulásukra várnak, akkor az *okokkal* egy időben a *következményt* – a *jövőt* – is *jelenként* éli át! *A jelen pedig, életünk, mindaz, ami velünk történik, nem más, mint a beavatás próbatételeinek láncolata. A próbatételek során kapunk alkalmat arra, hogy a belső feszültségeket, amelyeket gondolatainkkal, szavainkkal és tetteinkkel világkorszakok óta felhalmoztunk magunkban, és amelyek sorsunk, jövőnk okát alkotják, feloldjuk, és megszabaduljunk tőlük. Abban a mértékben, ahogy ezeket a feszültségeket tudatosítjuk és levezetjük, az ezen energiák által megkötött és a kötöttség miatt korlátozott emberi tudattól is megszabadulunk, és az igazi, minden személyes „én”-érzés mögött álló, kibontakozásra váró isteni önnönvalóval – Istennel – azonosulunk. Ez a BEAVATÁS.*

Végszó

Aznap éjszakai élményem után tudtam, hogy minden feszültség elpárolgott lelkemből, minden egyéni vonásomat le kellett vetnem. Végeztem magammal! Már semmi sem kötött az „egyéniiségemhez”, így minden egyéni vonásomnak el kellett tűnnie.

Az egész azzal kezdődött, hogy bárhol voltam is – otthon vagy az utcán –, szüntelenül az a különös érzés kísértett, hogy nem „ott” vagyok. Nem ott? De akkor hol? Fogalmam sem volt! Csak az tudatosult bennem hirtelen, hogy önnönvalóm soha nem a térben létezett, nem „ott” volt, ahol az egyéniségem, a testem tartózkodott, hanem egy dimenziók nélküli világból vetült ki a személyiségembe, és most nem testi megjelenésében nyilvánult meg, hanem egy másik világba helyeződött át. De hová?

Egy másik országba!

Tudtam, el fogok menni, el kell mennem! Mert amikor a lélek, az *ok* már nincs jelen, megnyilvánulásának, a következménynek is követnie kell, el kell távoznia, oda, ahová az *ok* vetül ki. Ott tovább élhet, másként a megjelenési forma eltűnne, vagyis meghalna. Hogyan hagyhatnám azonban el ezt az országot? Itt nem juthatok útlelélhez!

Még nem ért meg az idő a távozásra. Először más eseményeknek is be kellett következniük.

Egy éjszaka hirtelen felriadtam: apám állt előttem, drága arcán a szeretet mosolyával. Megértettem: távoznia kell... Fel akartam ug-

rani, hogy megkérdezzem, hova és miért akar elmenni, alakja azonban eltűnt, én pedig rájöttem, hogy csak most ébredtem fel.

Édesapám nyolcvanéves volt, de lélekben és testben egyaránt kiváló egészségnek örvendett. Még mindig fiatalos munkabírással végzett felelősségteljes munkát egy állami hivatalban. Ennek ellenére tudtam: a lelke azért keresett fel, hogy búcsút vegyen tőlem. Az idő letelt a kozmikus órán, le kellett vetnie a testét.

Másnap már a szanatóriumban feküdt, és mindannyian elbúcsúztunk. Nem tudott – talán nem akart – már beszélni. Egyenként nézett mindannyiunk szemébe, hosszan, mély, szeretetteljes, mindent kifejező tekintettel. Azután örökre lehunyta a szemét.

A második alkalommal kísértük családunk egyik tagjának a kopsóját.

A fiam mindent megkísérelt, hogy munkához jusson. Fáradozása hiábavaló volt. Hosszú ideig nem adta fel a harcot, újra meg újra próbálkozott, ismételten siker nélkül. Be kellett látnia, hogy nincs keresnivalója ebben az országban. Egy napon azután kezébe vette a gitárját, drága barátját, amely soha, még a háború legnehezebb óráiban sem hagyta magára, és eltávozott, hogy olyan országot keresen, ahol szabad, dolgozni akaró emberként otthonra találhat. Úgy vettünk búcsút, hogy nem tudtuk, viszontlátjuk-e még egymást. *Önnönvalóm* mélyén azonban tudtam, látni fogom még, egyszer majd együtt fogunk dolgozni *Isten kertjében*.

Azután következett az utolsó felvonás.

Bo-Ghar újból nyilvános előadást tartott, amelyen szokás szerint olyan sok ember jelent meg, hogy a rendőrségnek kellett fenntartania a rendet.

Az előadás után, amikor Bo-Ghar az emberek körülállták, és kérdéseikkel ostromolták, a férjemmel együtt a tömegtől némi távolságban ácsorogtunk, és türelmesen vártunk, amíg Bo-Ghar mindenkinek válaszol, és autogramokat ad. Egyszer csak feltűnt a

titkosrendőrség egyik tisztje, és a következő szavakkal fordult hozzám:

– Egész családommal együtt én is jógázom, és tudom, hogy csodálatos dologról van szó. Éppen ezért meg kell mondanom, hogy ön és az indiai veszélyes embereknek számítanak, mert szavaikkal nagy tömegeket tudnak megmozgatni. A párt ezt nem nézi jó szemmel, úgyhogy dönteniük kell: vagy mindketten a párttal *együtt*, a párt *sámára* fognak dolgozni, vagy el kell hagyniuk az országot. Ha távoznak, nem fogunk akadályokat gördíteni önök elé. Ha azonban nem fogadják meg a tanácsunkat, más eszközökhöz leszünk kénytelenek folyamodni. Gondolkozzanak el a feletteseim ajánlatán, és cselekedjenek a belátásuk szerint. Még egyszer el fogok jönni, hogy megtudjam, mit döntöttek.

Bo-Ghar szabadon elhagyhatta volna az országot az útlevelével. Nekem azonban először kivándorlási engedélyt és a fogadó országtól vízumot kellett szereznem. Elkezdődött a kivándorlási engedély és a vízumok beszerzésének végtelenségig húzódoó folyamata... Végül be kellett látnom, hogy lehetetlen útlevelet szereznem. Az egyik hivatalból küldtek a másikba, míg végül kézhez nem kaptam kérelmem végérvényes elutasítását. Ez viszont azt jelentette, hogy velem szemben „más eszközökhöz” fognak nyúlni. Már tudtuk, mit kell érteni ez alatt. Akkorra már sok barátunk tűnt el mindörökre, vagy jött vissza a fogságban elszenvedett kínoktól annyira megtörtén, hogy otthon aztán rövid idő elteltével, nyomorúságos körülmények között meghalt.

Bo-Ghar a következő szavakkal állt a férjem elé:

– A feleségedet csak úgy menthetjük meg, ha elváltok, és én veszem feleségül. Ebben az esetben olyan útlevelet fog kapni, mint az enyém, és törvényesen hagyhatjuk el az országot.

A férjem kezét nyújtott Bo-Ghamnak, de egy szó sem jött ki a torkán. Meggyötört arcán kövér könnycseppek gördültek le...

És eljött a nap, amikor az összes hozzám közel álló embertől búcsút kellett vennem, hogy az ismeretlen világba távozzak, amelyben mostantól kezdve mindig ott fogok otthonra lelni, ahová *Isten* éppen elvezet.

Bo-Ghar betartotta szavát: a világ másik végéről jött el, hogy megmentсен!

Megtaláltuk Imát, és most már együtt vándorlunk a titánok lábnyomában, amely a beavatáshoz, a megváltáshoz, az elveszett paradicsomhoz vezet...

És ha a szeretteimet keresem, tudatom fénycsóvját a bensőmbé irányítom. Hiszen minden és mindenki bennem él!

Az *önnönvaló*, amely egyben minden élőlény, tehát az én *önnönvalóm* is, nem ismer határokat, így az egész világegyetem bennem létezik, és *önnönvalóm* az egész világegyetemet betölti. Minden, ami *létezik* – *én vagyok!* Mindenben, amit szeretek, *magamat* szeretem, hiszen csak arról *hisszük*, hogy nem szeretjük, amit még nem *ismertünk fel* önmagunkban!

AZ ÖNNÖNVALÓ AZ ÉLET
ÉS AZ EGYETLEN VALÓSÁG,
ÉS AKI AZ ÖNNÖNVALÓBAN RÉSZESÜL A BEAVATÁSBAN,
AMI ANNYIT JELENT,
HOGY TELJESEN RÁISMER ÖNMAGÁRA,
MINDENT ÉS MINDENKIT EGYKÉNT SZERET,
MERT EGYSÉGBEN ÉL VELÜK.

ÓEGYIPTOMI MISZTÉRIUMOK

ELISABETH HAICH

A misztikus önéletrajzi regény keretbe foglalja az óegyiptomi nagy beavatást és válogatást ad Ptanhotep főpap tanításaiból, amelyek az univerzum, az emberi lélek és a sors okkult törvényeibe engednek bepillantást. A történet fiatal hősnője számtalan lélegzetelállító lelki kalandon át ismeri fel belső vezetőjét, reinkarnációs élményében azonosítja őt három ezer évvel korábbi tanítójával, a tisztánlátó főpappal, akitől annak idején mint a fáraó elszánt de éretlen lánya kicsikarta a beavatást. Az első kötetben elkezdődött tanítás folytatását és azt, hogy élettapasztalatok híján milyen sorsra jut a fáraólány, ebből a második kötetből ismerheti meg az olvasó.

A misztika egész területét átfogó, és a karma, valamint a reinkarnáció törvényeit érzékletesen megjelenítő gondolatok, élmények és tapasztalatok egész tárháza nyílik meg előttünk.

Elisabeth Haich ma már világszerte ismert alapkönyvét nemzedékek adták kézről-kézre titokban, hogy megismerkedjenek a tanítással, bepillantassanak a beavatás rejtelseibe, amelyek a bennünk rejlő mély igazságokkal ösidők óta rabul ejtették az emberi képzeletet. A vízöntő korában a lassan öntudatra ébredő emberiség előtt kitérülnek a titkok kapui: a Régi Korok és a New Age üzenete összecseng.

„A könyv személyes okok miatt regényformában íródott.

Mégis, akinek füle van hallani fogja,
hogy minden szó az igazságot adja vissza.”

BEAVATÁS II.

ISBN 963-528-779-8

9 789635 287796

ÉDESVÍZ KIADÓ

2.190 Ft